

ปราบมาร ภาค ๓

โดย..

นายการุณย์ บุญมานนท์

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดฉะเชิงเทราบุรี

ปราบมาร ภาค ๓

วิชาธรรมกายชั้นสูง

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ถ้าเราปราบ
เรามีทางชนะ

ถ้าไม่ปราบ
มีแต่แพ้สถานเดียว

คำนำ

คำว่า “**ปราบมาร**” เป็นคำที่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อดัดทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ “**ปราบมาร**” หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชาที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคขาว (ธรรมภาคพระหรือธรรมภาคสัมมาทิฏฐิ หรือธรรมฝ่ายบุญฝ่ายกุศล) การที่อวิชชามายึดอำนาจปกครองเช่นนี้ มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ คือมนุษย์เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล และทุกข์ร้อนด้วยประการต่าง ๆ ทั้งนี้ เกิดจากอวิชชา หลวงพ่อดัดท่านเรียกว่า “**มาร**” เขาทำวิชาปกครองไว้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้เห็น จึงจะทราบ หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน **หลวงพ่อดัดวิชากำจัดอวิชชาที่ว่านี้ เรียกว่า “ปราบมาร”**

แต่งานปราบมารของหลวงพ่อดัดยังไม่ทันเสร็จ หลวงพ่อดัดมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ งานปราบมารจึงขาดชั้นตอนลงเพียงนั้น จะเป็นเพราะอะไรไม่ทราบ ธาตุธรรมท่านมาคาดคั้นเอาแก่ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าทำวอชาปราบมาร ข้าพเจ้าตกที่นั่งลำบาก ที่ต้องทำวิชาปราบมารด้วยความจำใจ เรื่องราวมีอย่างไร ขอให้ท่านอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๑” และหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” จึงจะทราบรายละเอียด เรื่องราวปราบมารยุติว่า ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ トラบปัจจุบัน ทำทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่วันเดียว ทำงานปราบมารได้ ๑๓ ปี มีผลงานเขียนตำราได้ ๓ เล่ม คือ

ปราบมารภาค ๑ พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ ปราบมารภาค ๒ พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ และเล่มที่ท่านถืออยู่ในมือคือ ปราบมารภาค ๓ พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ มีเนื้อหาสาระอย่างไร มีความรู้วิชาธรรมกายอย่างไร ขอเชิญท่านอ่านให้ตลอด ขอความกรุณาอย่างพึงสงสัย อย่าเพิ่งขังใจ ตั้งใจอ่านให้จบทุกเล่มเสียก่อน แล้วความโปร่งใจจะเกิดขึ้นเอง

โดยเหตุที่วิชาปราบมาร เป็นความรู้วิชาธรรมกายขั้นสูง ยากต่อการเรียนรู้ และยากต่อการเข้าถึง ขอให้ศึกษาเรียนรู้วิชาธรรมกายหลักสูตรขั้นสูงเสียก่อน คือ

- แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วยเป็น ๓๐ บท
- แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ มี ๔๖ บท
- ปราบมารภาค ๑ และปราบมารภาค ๒

เมื่อศึกษาเรียนรู้ตำราดังกล่าวได้ครบถ้วนแล้ว จะอ่าน “ปราบมารภาค ๓” รู้เรื่องขึ้น ข้าพเจ้าอนุญาตให้**สำนักพิมพ์เลี้ยงช้าง** โดยคุณณอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง (ในฐานะผู้จัดการ)

พิมพ์หนังสือปราบมารภาค ๓ และตำราว่าด้วยวิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ จึงขอให้ท่านติดตามและสอนตาม**โรงพิมพ์เลี้ยงช้าง**ว่าตำราวิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเขียนนั้นมีรายการอะไรบ้าง ความรู้ต่าง ๆ ที่ปรากฏในหนังสือ หากมีเรื่องใดที่สงสัยหรือข้องใจ โปรดติดต่อสอบถามข้าพเจ้าได้ ย่อมได้เกรงใจเลย

(นายการุณย์ บุญมานุช)
ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๔

บ้านเลขที่ ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง

อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันได้ฟรีที่ <http://www.kayadham.org>

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแผ่วิชาธรรมกายที่ <http://www.wisdominside.org>

๓. พุดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ <http://forum.wisdominside.org>

๔. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่

<http://elearning.wisdominside.org>

**พระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อดำ)**

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ผู้ค้นพบวิชาปราบมาร

ผู้เริ่มแรกทำวิชาปราบมาร

หลวงพ่อดำให้เผยแพร่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อสันติจะเกิดมีแก่โลก

ดวงกายสิทธิ์ (ตันปราบ)

ดวงแก้วกายสิทธิ์นี้ เป็นที่ประทับอาศัยของพระพุทธรูปเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ
ทรงพระนามว่า “ตันปราบใหญ่” พร้อมด้วยจักรพรรดิคู่พระทัย คือ “จักรพรรดิตรีภพ”
และ “จักรพรรดิตรีจักร” (หยกชมพู) และจักรพรรดิสำคัญอื่น ๆ เป็นกองทัพปราบมาร
หลวงพ่อดำมอบหน้าที่ปราบมารแก่องค์ตันปราบใหญ่
(โปรดศึกษาเรื่องราวในเล่ม)

นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

- ผู้เขียน ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร คู่มือสมภารของหลวงพ่อดปากน้ำ
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร วิชามรรคผลพัสตารของหลวงพ่อดปากน้ำ
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ

สารบัญ

เรื่อง

ภาคความรู้ทั่วไป

วิชาปราบมารเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง	๑
แนวคิดในการกำหนดหลักสูตรวิชาธรรมกาย	๑
แนวการเขียนหลักสูตร	๒
เอกสารข้อมูลที่จะนำมาเขียน จะได้จากที่ใด	๒
ความคิดที่เราจะทำตำราวิปัสสนาธุระนั้น เสนอกรมการศาสนาไปแล้ว	๓
งานเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกายลงทุนไม่มากเลย	๔
มีความคิดแต่ไม่มีกำลังก็ทำอะไรไม่ได้	๔
ความจริงกรมการศาสนาก็ทราบว่า เรายังไม่ได้จัดการศึกษาวิปัสสนาธุระ..	๕
วิชาปราบมารใช้วิชาธรรมกายชั้นสูง	๖
ท่านข่อยใจว่า ทำไมไม่ถามความรู้จากพระพุทธรองค์	๗
หนังสือปราบมารภาค ๒ มีเสียงวิจารณ์มาก	๑๐
คำวิจารณ์อีกอย่างหนึ่ง ได้ยินมาว่าให้เอาปราบมารภาค ๒ ไปเผา	๑๕
สรุปเสียงวิจารณ์	๑๗
เสียงเรียกร้องให้เขียนปราบมาร ภาค ๓	๑๗
ขอปรารภถึงเรื่องแก้โรคหน้อยหนึ่ง	๑๙
ปราบมารภาค ๓ มีอะไร	๒๑
การเขียนหนังสือปราบมาร ภาค ๓ เขียนอย่างไร	๒๓
ผลงานปราบมารภาค ๓	๒๓
ต้นปราบเสด็จมา	๒๕
ทำไมหลวงพ่อก็ให้ผมปราบมาร หลวงพ่อเปิดใจคราวนี้	๒๕
เหตุใดจึงเขียนตำราปราบมารแจกฟรี	๒๗

<u>เรื่อง</u>	<u>หน้า</u>
พระพุทธเจ้าหนีพพานกายธรรมทรงมีกายมนุษย์อย่างกับเราแล้ว	๒๙
วิจารณ์	๓๑
พระพุทธองค์หนีพพานกายธรรม มีกายมนุษย์แล้ว - มีความแข็งแรงเท่า หนีพพานเป็นหรือไม่ ?	๓๓
ธรรมภาคमारเอาพระพุทธเจ้าหนีพพานเป็นและจักรพรรดิสำคัญ ไปกักกันไว้จำนวนมาก	๓๔
การรบมาถึงจุดหนึ่ง — พบว่าพระพุทธเจ้าหนีพพานเป็นถูमारเอาไปกักกัน ..	๓๕
เราไม่ควรกล่าวสิ่งไม่ควรต่อธาตุธรรม	๓๕
เราไม่ควรถามเรื่องที่ไม่ควรถาม	๓๖
ลักษณะการเห็นพระพุทธองค์หนีพพานเป็นที่ถูกพาตัวไปกักกัน	๓๗
การทำวิชาบางครั้งบังเอิญนิโรธ และกล่าวอะไรโดยเราไม่รู้ตัว	๓๘
พบจักรพรรดิสำคัญ ที่मारเขาลักพาตัวเอาไปจำนวนมากหลาย	๓๘
จักรพรรดิ ๓ ระดับ	๓๙
มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ คืออะไร	๔๐
คุณของจักรพรรดิมีอย่างไร	๔๐
ความรู้เรื่องจักรพรรดิ หลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว มีอะไรบ้าง	๔๐
ความรู้เรื่องจักรพรรดิจรัสแสงขึ้น ในปีที่เราเริ่มทำวิชาปราบมาร	๔๑
ความเดิมของจักรพรรดิที่ทำวิชาแต่แรก	๔๓
ทุกครั้งที่มีจักรพรรดิสำคัญเสด็จมา พระพุทธองค์จะต้องเสด็จ มาที่บ้านทุกครั้ง	๔๔
ข้อสังเกตในการตรวจบารมีจักรพรรดิ	๔๕
ข้อสังเกตหลังจากตรวจบารมีเสร็จแล้ว ถวายนามแล้ว ต้องพามาพบธาตุ ธรรมสำคัญ	๔๖
จักรพรรดิภาคปราบสำคัญถูमारเอาไปกักกันไว้หมด	๔๗
จักรพรรดิไม่มีกายละเอียดเท่านั้น เป็นกายมนุษย์อย่างเราก็มี	๔๘

เรื่อง	หน้า
พบจักรพรรดิกายละเอียดก่อน แล้วจึงมาพบจักรพรรดิกายมนุษย์ทีหลัง ...	๕๐
นามที่ธาตุธรรมตั้งให้แปลกยิ่งนัก	๕๑
ที่บอกบารมีและบอกฐานะ	๕๑
ขั้นตอนแห่งการได้พบจักรพรรดิ เหตุใดพบกายละเอียดก่อน แล้วมาพบ จักรพรรดิกายมนุษย์	๕๒
บรรยายากาศที่พบจักรพรรดิตั้งแต่ต้นจนปลายเป็นดังนี้	๕๓
ต้นปราบจักรพรรดิองค์แรกนับแต่มีธาตุมีธรรมมาพบ เมื่อ ๒๙ พ.ค. ๒๕๓๗	๕๓
ครั้งพบต้นปราบเราก็สะอื้นใจ วันนี้ความสะอื้นใจเกิดแก่เราอีกเป็นเรื่อง แปลกมาก	๕๔
ตรึกพและหยกชมพู่เลื่อนฐานะแล้ว เป็นต้นปราบจอมธาตุจอมธรรมแล้ว ...	๕๕
พบจักรพรรดินางแก้วองค์แรก วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๓๕	๕๗
จักรพรรดิที่เราบันทึกอารมณ์	๕๘
กายธรรมหลวงพ่อดูตรงกับจักรพรรดิ สาเหตุที่แพ้มาร เพราะต่างคนต่างนิโรธ	๕๙
พระพุทธองค์กับจักรพรรดิใครมีบารมีมากกว่ากัน	๖๐
การบในระหว่างนี้สรุปแล้วเราไปตามสิ่งที่หายไปกลับคืนมา	๖๑
งานปราบมารยังไม่เริ่มต้น	๖๒
ผลแห่งการปราบมารที่จะทำต่อไปนี้ จะมีข้อยุติอย่างไร	๖๓
การปราบมารจะต้องใช้กายมนุษย์ หากไม่มีกายมนุษย์ การปราบมารล้มเหลว	๖๓
ความรู้ใหม่เรื่องของจักรพรรดิและกายสิทธิ์	๖๔
เราพิจารณาดวงแก้วกายสิทธิ์ แต่หลวงพ่พิจารณากาย	๖๔
หลวงพ่เคยแบ่งจักรพรรดิว่ามี ๓ ระดับ พบใหม่อีก ๑ ระดับ	๖๕
หน้าที่ของจักรพรรดิ	๖๖
กรณีที่เราเดินวิชาพบจักรพรรดิที่มารเอาไปซ่อนไว้ เราเกิดความคิดอย่างไร	๖๘
เมื่อจักรพรรดิท่านกลับมาได้ ท่านบอกอะไรแก่เรา และเราคิดอย่างไรต่อไป	๗๐
หนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์อะไรแก่ท่าน	๗๑

<u>เรื่อง</u>	<u>หน้า</u>
ภาควิชาการ	
แนะนำตำราเรียนหลักสูตรความรู้ทั่วไป	๗๕
แนะนำตำราเรียนหลักสูตรปราบมาร	๗๕
แนะนำการเรียนที่ดีมีวิธีเรียนอย่างไร	๗๕
การเดินทางหรือที่เรียกว่าปราบมารนั้นมีกี่แบบ	๗๖
การเดินทางสมัยหลวงพ่อบ้างเป็นอย่างไร	๗๗
การเดินทางที่ข้าพเจ้าทำอยู่นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง	๗๗
ปราบมารโดยเดินวิชาชั้นสัปดาห์ที่	๗๘
ความหมายของถ้อยคำชั้นสัปดาห์ที่	๗๙
การชั้นสัปดาห์นั้น เราซื้ออะไรบ้าง	๘๐
เป้าหมายแรกของการเดินวิชา ต้องรวมนิพพาน ภายหลังทั้งหมด	
ชั้นกับนิพพานเป็นทั้งหมดให้ได้ก่อน	๘๐
การคำนวณดับหยาบไปหาละเอียด ถ้ารู้และญาณติดขัด	
แปลว่า พบมารแน่นอน	๘๔
เหตุที่พบนี้อยู่ที่ไหนและอยู่อย่างไร ทำไมไม่คิดกำจัดเหตุ	
ที่ว่านี้ให้หมดเสียที	๘๕
ข้อคิดในการเดินวิชาชั้นสัปดาห์ที่	๘๕
มารเขาหลอกเรายังกว่าผีหลอกคน	๘๗
วิชาชั้นกายสัปดาห์มีประโยชน์อย่างไร	๘๙
ปัญหาที่เผชิญในปัจจุบัน	๘๙
ปัญหาใหม่ที่ตกใจกันหมดคืออะไร	๙๐
วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของชาติธรรม	๙๑
ความหนักใจของต้นปราบเป็นอย่างไร ในฐานะที่เป็น	
จอมทัพปราบมารแทนหลวงพ่อบ้าง	๙๒
จักรพรรดิกายมนุษย์มีความเป็นมาอย่างไร	๙๓

ปราบมาร ภาค ๓

✚ วิชาปราบมารเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง

วิชาธรรมกาย มีทั้งระดับความรู้เบื้องต้น ความรู้ระดับกลาง และความรู้ชั้นสูง ยากต่อการแยกแยะว่าความรู้ใดเป็นความรู้เบื้องต้น ความรู้ใดเป็นความรู้ระดับกลาง และความรู้ชั้นใด จึงเรียกว่าความรู้ชั้นสูง

ในทางโลกนั้น มีการกำหนดระดับความรู้ เรียกว่า การกำหนดหลักสูตร ได้แก่ การศึกษาระดับอนุบาล การศึกษาระดับประถมศึกษา การศึกษาระดับมัธยมศึกษา การศึกษาระดับอุดมศึกษา การศึกษาแต่ละระดับก็จัดหลักสูตรว่ามีวิชาอะไรบ้าง มีเนื้อหาความรู้อะไร ดังที่เราท่านทราบแล้ว ซึ่งเราก็ผ่านการศึกษาต้นมาแล้ว

เรื่องวิชาธรรมกายก็แนวเดียวกัน เพียงแต่เรายังไม่ได้เอาวิชามาแบ่งหมวดหมู่ เพื่อนำมาแยกเป็นหลักสูตรระดับต่าง ๆ

✚ แนวคิดในการกำหนดหลักสูตรวิชาธรรมกาย

ธุระในพระศาสนา มี ๒ ธุระ คือ คณธุระและวิปัสสนาธุระ ซึ่งคณธุระได้แก่ การศึกษาปริยัติธรรม แบ่งเป็น ๒ แผนก คือ แผนกนักรธรรมและแผนกบาลี แผนกนักรธรรมคือ นักธรรมตรี นักธรรมโท และนักธรรมเอก ส่วนแผนกบาลีนั้น ได้แก่ เปரியุทธธรรม ๓ ประโยคถึงเปரியุทธธรรม ๙ ประโยค เปரியุทธธรรม ๓-๕ เรียกเปரியุทธธรรมตรี เปரியุทธธรรม ๖-๗ เรียกเปரியุทธธรรมโท เปரியุทธธรรม ๘-๙ เรียกเปரியุทธธรรมเอก

วิปัสสนาธุระ คือ การศึกษาด้านจิตใจเพื่อให้แจ้งนิพพาน ยังไม่มีการกำหนดหลักสูตร ได้แต่มีการเรียนกันเอง แบบตามมีตามได้ แต่ทางคณะสงฆ์ก็ยอมรับ ภิกษุรูปใดมีความสนใจในการเจริญภาวนา ไม่ว่าจะภาวนาแบบใด เวลาเลือนยศก็มักจะได้รับพระราชทานนามเป็นนามทางวิปัสสนา เช่น พระครูภาวนาภิรมณ์ พระภาวนาโกศล พระญาณวิโรจน์ พระสุธรรมญาณ เป็นต้น ชื่อราชทินนามบ่งบอกว่า เป็นวิปัสสนาธุระ

ครั้งเรามาทบทวนว่าเรียนวิปัสสนาระดับใดจึงได้ราชทินนามอย่างนี้ มีหลักสูตรทางศาสนาให้เรียนอย่างไรหรือไม่ มีการสอบสนามหลวงหรือเปล่า ก็ตอบว่า ไม่มี เมื่อไม่มีหลักสูตรและไม่มีการวัดผล เหตุใดเราจึงถวายราชทินนามแก่ภิกษุอย่างนั้น ยังไม่มีใครให้คำตอบ

แต่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์การ ทำหน้าที่แทนกรรมศาสนา ได้ช่วยให้ข้อคิดแก่กรรมไปว่า หลักสูตร ว่าด้วยวิปัสสนาน่าจะคิดได้แล้ว และทำตำราได้แล้ว กำหนดเป็นหลักสูตรได้แล้ว เรียนกันได้แล้ว วัดผลกันได้แล้ว จะล่าช้าอยู่ทำไม ขึ้นล่าช้า วิปัสสนาธุระ ก็ตายด้านอยู่อย่างนั้น ส่งผลกระทบต่อสังคม มาก คือ ใจคนของเราด้อยคุณธรรมกันทุกวัน คนทำบาปกันมากขึ้น จะอยู่กันไม่ได้อยู่แล้ว ทุกอย่าง และทุกเรื่องต้องออกกฎหมายบังคับกันหมด เพราะกฎหมายคือ ข้องบังคับความประพฤติ ใครละเว้น ถูกกฎหมายลงโทษ บ้านเมืองที่ด้อยคุณธรรมจำต้องปกครองกันโดยกฎหมาย

กล่าวถึงการนำวิชาธรรมกายมากำหนดเป็นหลักสูตรวิปัสสนาธุระนั้น มีแนวคิดดังนี้

- แผนกนักธรรม ก็ทำตำราวิปัสสนานักธรรมตรี วิปัสสนานักธรรมโท และวิปัสสนา
นักธรรมเอก รวม ๓ เล่ม
- แผนกเปรียญธรรม ก็ทำตำราเปรียญธรรมตรี เปรียญธรรมโท และเปรียญธรรมเอก
รวม ๓ เล่ม

✚ แนวการเขียนหลักสูตร

จะเขียนอย่างไร นี่เป็นเรื่องใหญ่ เนื้อหาควรเป็นปริยัติ คือ ทฤษฎี ว่ามีอย่างไร บรรยายความรู้ ปริยัติคือ ทฤษฎีไปก่อน เสร็จแล้วนำมาสู่ภาคปฏิบัติทางใจ ว่ามีวิธีการอย่างไร มีปฏิบัติการอย่างไร แล้วบอกวิธีวัดผล ว่าทำได้อย่างไรหรือไม่ ใครผ่านบทฝึกใดแล้ว เก็บข้อมูลไว้ ให้คะแนนไว้ เราก็จะ ทราบว่า ใครฝึกได้อะไร และแค่ไหน

✚ เอกสารข้อมูลที่จะนำมาเขียน จะได้จากที่ใด

เอกสารข้อมูลที่ใช้เขียนหลักสูตร ก็คือ หนังสือของหลวงพ่อดิปปากน้ำ ๓ เล่ม หากรวมคำ เทศน์ด้วยจะดีมาก นำความรู้เหล่านี้มาทำหลักสูตร ก็จะได้หลักสูตร ๖ เล่ม โดยไม่ยากอะไรเลย

คนที่เป็นธรรมกายแล้ว ทำได้ทุกคน จะยากตรงไหน ก็เราเรียนมาแล้วทั้งนั้น เพียงแต่นำ ปริยัติมาทำเป็นบทฝึกทางใจเท่านั้น เราก็บอกว่า ทำได้แบบนี้ จะเห็นอะไร จะรู้อะไร จะได้อะไร ไม่ เห็นว่ายากตรงไหน แต่ถ้าทำธรรมกายไม่เป็นแล้ว อย่างนี้ยากแน่

หากจะได้เป็นการเป็นงาน ก็ต้องเอาคนที่มีความรู้ทางบาลีมาช่วยค้นคว้า ความรู้ที่ว่าอย่างนี้ อยู่ในเปรียญธรรมประโยคอะไร ค้นเรื่อง ค้นถ้อยคำ แล้วนำมาเรียบเรียง เรื่องก็มีเท่านี้

❖ ความคิดที่เราจะทำตำราวิปัสสนาธุระนั้น เสนอกรมการศาสนาไปแล้ว

โดยเหตุที่ข้าพเจ้าเป็นคณาธิการ มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์องค์เณรอยู่บ้าง คือ กรมการศาสนาจัดประชุมพระจริยานิเทศและพระปริยัตินิเทศที่จังหวัดจันทบุรี กรมการศาสนาเคยชวนให้เป็นวิทยากรวิชาพัฒนาจิตใจคู่กับท่านเจ้าคุณรองเจ้าคณะจังหวัดจันทบุรี ในการนี้ ข้าพเจ้าได้ถวายหนังสือเผยแผ่วิชาธรรมกายแก่พระสงฆ์ตลอดเวลา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ กรมการศาสนาจัดประชุมพระจริยานิเทศที่จังหวัดจันทบุรี บังเอิญงานนี้ข้าราชการสำคัญของกรมการศาสนา ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงต่อการศึกษาของพระสงฆ์มาร่วมงานด้วย ท่านผู้นั้นคือ อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม ผู้อำนวยการกรมศาสนศึกษา เห็นข้าพเจ้าคุยกับพระสงฆ์เกี่ยวกับเรื่องหนังสือวิชาธรรมกายที่ข้าพเจ้าถวายพระ จึงชวนข้าพเจ้าสนทนาถึงเรื่องวิชาธรรมกาย เพราะหนังสือที่แจกคือ หนังสือเผยแผ่วิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าคุยไปว่า **เรื่องวิปัสสนาธุระคือ เรื่องทำนิพพานให้แจ้ง คือ เรื่องพัฒนาคุณธรรมให้เกิดแก่ใจคน ก็คือ เรื่องของวิชาธรรมกาย** เราต้องสร้างหลักสูตรขึ้น เราต้องสร้างวิทยากรขึ้น งานวิปัสสนาธุระจึงจะดำเนินไปได้

ทุกวันนี้ ธุระของสงฆ์ทำได้ธุระเดียว คือ ทำแต่คัมภีร์ธุระเท่านั้น

ขาดงานวิปัสสนาธุระ เพราะไม่มีตำราและไม่มีวิทยากร กรมศาสนศึกษาซึ่งมีหน้าที่โดยตรงควรเริ่มดำริทำ หนังสือที่ผมแจกแก่พระเณรนี้ เป็นการเผยแผ่ส่วนตัวของผม กรมการศาสนาไม่ได้ช่วยเหลืออะไรผมเลย ปรากฏว่า อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม รับว่าหากท่านได้เลื่อนเป็นรองอธิบดีกรมการศาสนาแล้ว ท่านจะช่วยพิมพ์หนังสือเผยแผ่ให้

ปรากฏว่า อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม ได้เลื่อนเป็นรองอธิบดีกรมการศาสนา แต่ท่านได้ช่วยผมตามที่ท่านเคยปรารถนาไว้ ในช่วงนั้นเองอาจารย์จำเรญ เสกธีระ ได้เป็นอธิบดีกรมการศาสนา ท่านไปราชการที่จังหวัดจันทบุรี ข้าพเจ้าได้นำเรื่องที่อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม ชื่นก่่าว ว่าท่านนำทรัพย์ จันทร์หอม ได้เป็นรองอธิบดีกรมการศาสนาแล้ว จะช่วยพิมพ์หนังสือเผยแผ่วิชาธรรมกายให้ท่านจำเรญ เสกธีระ รับว่าจะไปเตือนแก่นรองนำทรัพย์ จันทร์หอม วันนั้นข้าพเจ้าได้มอบหนังสือ “พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติสุขแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร” และหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดูปากน้ำ” แก่อาจารย์จำเรญ เสกธีระ ไปหลายเล่ม

แต่อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม เป็นรองอธิบดีกรมการศาสนาได้ไม่นาน ก็เกษียณราชการไม่ทันได้ช่วยอะไรแก่ข้าพเจ้า

สรุปแล้ว งานเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกาย ยังไม่ได้ทำ และเป็นปัญหาติดค้างมาจนทุกวันนี้

เรื่องราวของการเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกายมีปรากฏอยู่ในหนังสือ **“พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติสุขแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร”** แล้ว โปรดติดตามหาอ่านได้

งานเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกายลงทุนไม่มากเลย

ถามว่างานเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกาย ใช้เงินมากหรือไม่ ตอบได้เลยว่า ไม่มาก

ถามต่อไปอีกว่า งานเขียนหลักสูตรวิชาธรรมกายนั้น ใช้คนมากหรือไม่ ตอบได้เลยว่า ไม่มาก ขอเพียง ๒ คน โดยเราเป็นตัวเขียน ทำหน้าที่ให้ความรู้ในทางปฏิบัติ ส่วนอีกคนนั้น ก็คือ ขอพระเบญญธรรม ให้ช่วยค้นคำบาลี คือ เราอยากรู้ว่า เนื้อหาความรู้วิชาธรรมกายเรื่องใด มีคำบาลีกล่าวไว้ในที่ใด อยู่ในหลักสูตรเบญญธรรมชั้นใด เพื่อนำความรู้นั้นมากล่าวเป็นภาคปริยัติ คือ เป็นภาคทฤษฎี ส่วนภาคปฏิบัตินั้นไม่ยากเลย เพราะหลวงพ่อดำรงน้ำท่าไว้แล้วเราก็อยกเอาภาคปฏิบัติออกมาเป็นบทฝึก เพียงแต่เราอธิบายความรู้ที่หลวงพ่อดำรงน้ำท่าไว้มาอย่างแยกทำให้ง่ายเข้า เรื่องก็เท่านั้นเอง ส่วนความรู้ด้านปฏิบัติ คือ เมื่อฝึกแล้ว ปฏิบัติแล้ว เป็นอย่างไรนั้น เราจะเป็นผู้เขียนเอง ถึงจะไม่ดีอย่างที่หลวงพ่อดำรงเห็นท่านเข้าใจ แต่ก็พอฟังได้ เพราะเราก็เรียนวิชาธรรมกาย มีชั่วโมงบินมานานโข

โปรดดูหนังสือ “วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือวิปัสสนาจารย์) ที่ข้าพเจ้าทำไว้นั้น ไม่ว่าใครชมว่าดีทั้งนั้น

เล่มโตปานนั้น นั่นคือ เติมนิชา ๑๘ กาย ของหลวงพ่อดำรงนั้น ยังไม่ได้เติมความรู้อื่นลงไปเลย ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ยากทั้งนั้น เรียนยากทั้งนั้น เข้าใจยากทั้งนั้น

หากเรานำมาทำตำราให้แก่นักธรรมศาสตร์ ตามที่กล่าวแล้ว ไม่ทราบว่าจะเล่มจะโตขนาดไหน เพราะต้องเพิ่มคำบาลีเข้าไปอีก

ความยากอยู่ที่ว่า การวัดผลเราจะวัดกันอย่างไร หากวัดทั้งข้อเขียนและวัดการปฏิบัติด้วย เนื้อหาของหนังสือจะต้องมาก เพราะจะต้องบรรจุความรู้ให้ตอบคำถามด้วย รวมความว่า เราต้องสอนครูและสอนนักเรียนด้วยนั่นเอง

มีความคิดแต่ไม่มีกำลังทำอะไรไม่ได้

งานทำตำราวิปัสสนาธุระไม่ได้นี้ คือ ความเสียใจใหญ่หลวงของเรา

ตัวเรานี้มีประโยชน์น้อยนัก น้อยใจในชะตากรรม ที่ตัวเรานี้ขัดสนเกินไป หากเรามีกำลังเหมือนคนอื่น ปานนี้ตำราวิปัสสนาธุระจะต้องออกมาแล้วหลายระดับ ถึงจะไม่ครบระดับ ก็ต้องออกมาได้บ้าง จะต้องเขียนออกมาให้บัณฑิตได้ชมกันบ้าง

อายุของเราป็นี่แล้ว งานทำตำรายังไม่ได้อะไรเลย

ส่วนตำรารวม เพียงแต่พอแก้ขัด ข้าพเจ้าทำไว้พอสมควร

ความจริงกรมการศาสนาก็ทราบว่า เรายังไม่ได้จัดการศึกษาวิปัสสนาธุระ

กรมการศาสนา คือ กองที่จัดเงินงบประมาณจัดการศึกษาให้แก่สงฆ์ไทย อยู่ในสังกัด กรมการศาสนา ซึ่งครั้งนั้นอาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม เป็นผู้อำนวยการกอง ท่านทราบเป็นอันดี ว่า เรายังไม่ได้จัดการศึกษาวิปัสสนาธุระ หน้าที่ของกองนี้เพียงแต่จัดเงินงบประมาณด้านปริยัติธรรม อย่างเดียว

ความจริงแล้ว ทั้งท่านอธิบดีคือ อาจารย์จำเริญ เสกธีระ และรองอธิบดี คือ อาจารย์นำทรัพย์ จันทร์หอม (เพิ่งเลื่อนขึ้นมาเป็นรองอธิบดี) ต่างก็รู้จักข้าพเจ้า หนังสือวิชาธรรมกายของข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านแล้ว การประชุมผู้บริหารของกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือวิชาธรรมกายของข้าพเจ้า แจก กันจนหมดมือ ที่แน่ ๆ ก็คือ ศึกษาธิการอำเภอได้รับทั่วประเทศ และผู้ช่วยศึกษาธิการเขต ผู้ช่วย ศึกษาธิการจังหวัดได้รับทั่วประเทศ วัดในประเทศไทยมีหนังสือวิชาธรรมกายของข้าพเจ้า ถึงจะไม่ทั่ว ประเทศแต่ก็เกือบทั่ว

ค่านิยมที่ท่านอธิบดีและรองอธิบดีที่มีต่อข้าพเจ้า รวมทั้งค่านิยมที่ข้าราชการมีต่อข้าพเจ้า ต้องว่าพอสมควรแล้ว

แต่จะให้ถึงขั้นนำเรื่องเสนอต่อมหาเถรสมาคม เพื่อนำวิชาธรรมกายมาเป็นหลักสูตรให้สงฆ์ ไทยเรียนวิปัสสนาธุระ อย่างนี้ ท่านอธิบดีคงทำให้ไม่ได้ ถึงท่านอธิบดีจะเป็นธรรมกาย ก็คงเป็นการ เรียนส่วนตัวเท่านั้น จะถึงแก่นำเรื่องเสนอต่อมหาเถรสมาคมคงทำไม่ได้ ดูว่ามีเรื่องที่จะขัดข้องมากอยู่

ในโอกาสที่ชีวิตราชการของข้าพเจ้า มีเรื่องวิชาธรรมกายไปถึงข้าราชการระดับผู้ใหญ่ใน กรมการศาสนา ตามที่บรรยายมานั้น นับว่าให้เกียรติแก่ข้าพเจ้ามากแล้ว ข้าราชการเล็ก ๆ อย่าง ข้าพเจ้า มีตำแหน่งราชการเป็นเพียงผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดเท่านั้น ท่านทั้งหลายให้ความเชื่อถือ ความรู้วิชาธรรมกายของข้าพเจ้า และบางกรมเชิญข้าพเจ้าไปอบรมผู้บริหารการศึกษา ถือว่าให้เกียรติ แก่ความรู้วิชาธรรมกายของข้าพเจ้าแล้ว

บัดนี้ หน้าที่ราชการของข้าพเจ้าจะถึงคราวเกษียณอายุราชการ ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสได้รับ ใช้อีกแล้ว

สรุปแล้ว ยังเขียนหลักสูตรวิปัสสนาธุระไม่ได้

งานนี้ จึงตกเป็นหน้าที่ของคนยุคหลังต่อไป

ไม่ใช่ข้าพเจ้าไม่ทำ ข้าพเจ้าทำแล้ว แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ

วิชาปราบมารใช้วิชาธรรมกายขั้นสูง

เราท่านทราบตรงกันว่า วิชาธรรมกายประกอบด้วย ความรู้หลายระดับ มีทั้งระดับเบื้องต้น ระดับกลาง และระดับสูง

จะทราบได้อย่างไรว่า ความรู้ใดอยู่ในระดับไหน เรื่องนี้ท่านต้องเรียน จึงจะทราบ และ ถามว่าจะเรียนไปนานแค่ไหน จึงจะถึงขั้นเป็นหลักสูตรได้ ต้องเรียนนาน ๆ จึงจะแยกระดับความรู้ได้

การจะเรียนให้ถึงขั้นกำหนดหลักสูตรได้ จะต้องทำวิชาที่หลวงพ่อสอนไว้ทั้งหมดให้ได้ และ เมื่อได้ครบถ้วนแล้ว จึงถึงขั้นนำความรู้มาประมวลเป็นหมวดเป็นหมู่ เมื่อนำความรู้มาทำเป็นหมวดเป็นหมู่แล้ว จึงจะถึงขั้นกำหนดหลักสูตร ว่าความรู้ใดเป็นหลักสูตรระดับไหน

หากเปรียบเทียบการเรียนวิชาธรรมกายเหมือนการเรียนหนังสือไทย ก็ต้องไปเริ่มเขียนตัวพยัญชนะ เขียนตัวสระ เขียนได้แล้ว จึงนำมาประสมตัว ประสมตัวแล้วจึงต้องทราบความหมายแห่งคำนั้น ๆ แล้วนำถ้อยคำมาเขียนประโยค ว่าประโยคนั้น ประกอบด้วยประธาน กริยา และส่วนขยาย จากนั้น ให้เริ่มแต่งความเป็นประโยคสั้น ๆ จากนั้น แต่งเป็นประโยคยาว ๆ จากนั้นจึงเป็นขั้นเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความนั้น หัดเขียนตามที่ครูสอนหรือเขียนขึ้นเอง จับประเด็นนี้ก่อน

การเขียนเรียงความชนิดที่ครูเขาสั่งให้ไปหาความรู้ แล้วรวบรวมเป็นเรื่องราว อย่างนี้จึงจะใช้ได้

งานทำวิชาปราบมาร ก็คือ การนำความรู้ทางวิชาธรรมกายมาใช้ ให้ได้งานตามที่ครูสั่ง

งานที่ครูสั่ง คือ ให้ปราบมาร ท่านจะนำวิชาใดมาใช้ ท่านจะใช้ความรู้อะไร เป็นเรื่องของท่าน ครูเขาต้องการเพียงอย่างเดียว คือ ให้มารดับหมด

ทำอย่างไรมารจึงจะดับทั้งหมด เป็นหน้าที่ของท่าน ที่ท่านจะต้องไปค้นคว้า และจัดทำ

ตามที่บรรยายมานี้ ท่านคงเข้าใจแล้ว ว่าวิชาธรรมกายขั้นสูงมีความหายครอบจักรวาลเพียงใด

ท่านต้องเรียนไป จนกว่าท่านจะเกิดความคิดว่า **วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อดปากน้ำสอนไว้นั้น น้อยไปแล้ว เกิดความคิดอย่างนี้เมื่อไร จึงจะพอรู้เรื่องวิชาปราบมารเบื้องต้น**

ส่วนวิชาธรรมกายขั้นสูงนั้น ท่านจะต้องเข้านิโรธไปศึกษาค้นคว้าอีกมากมายนัก จึงจะถึงขั้นคิดวิชาสู่มาร ครั้นเดินนิโรธไปแล้ว เราจะได้ความรู้ใหม่ในวันหน้า และวิชาที่ว่าค้นได้ใหม่นั้น ท่านจะใช้ได้ไม่กี่วัน วิชาเดิมใช้การไม่ได้แล้ว ล้าสมัยไปแล้ว เพราะมารมันไม่ดับ เราต้องไปค้นวิชาใหม่ต่อไปอีก ไม่มีที่สิ้นสุด นี่คือนิวิชาธรรมกายขั้นสูงที่ใช้ปราบมาร เป็นหลักสูตรกว้าง ไม่มีขอบข่าย ละเอียดแค่ไหน ก็ไม่ทราบ สูงแค่ไหนก็ไม่ทราบ ลึกซึ้งแค่ไหนก็ไม่ทราบ

ดังนั้นการที่กล่าวว่า **ในสากลโลกและในสากลธรรมนี้ มีyakอยู่อย่างเดียวคือ ปราบมาร** เป็นคำกล่าวที่ถูกต้อง

คนเก่งที่หายาก คือ หากคนที่มีความรู้ปราบมารไม่ได้

หากท่านเป็นธรรมกาย ลองทำดูเถิด เข้านิพพานเรื่อยไป ทั้งนิพพานธรรมกายและนิพพานเป็น นิโรธตามไปเรื่อย จะหาใครมาปราบมาร จะอาราธนาผู้มีบุญคนไหนมาปราบมาร ลองนิโรธดูสักปีเดียว ก็พอทราบแล้ว ไม่มีใครรับอาสา ไม่มีใครรับทำ

คราวนี้ ลองมาดูทางอุปพรหมบ้าง ลองมาทางพรหมบ้าง ลองมาดูทางทิพย์บ้าง พอจะทราบได้ ว่าไม่มีใครรับอาสา เราไม่รู้จะไปอาราธนาใครมาเกิดปราบมาร มันจนใจจริง ๆ

จะเป็นเวรกรรมอย่างไรไม่ทราบ หน้าปราบมารมาตกแก่ข้าพเจ้า โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทราบมูลเหตุ

เรื่องราวของการปราบมารเบื้องต้นของข้าพเจ้า มีความเป็นไปไม่มีความเป็นมาอย่างไร โปรดอ่านหนังสือ **“ปราบมารภาค ๑”** และหนังสือ **“ปราบมารภาค ๒”** ได้นามากแล้ว

ความยากของงานปราบมารนั้น อยู่ที่ความรู้ ว่าเราจะใช้ความรู้อะไร ความรู้ต้องใหม่อยู่เรื่อย

ความรู้เก่าใช้ไม่ได้ เพราะมารเขารู้ขั้นเชิงหมดแล้ว เขารู้วิชาของเราหมดแล้ว เขารู้ล่วงหน้าด้วยว่า วันนี้เราจะเดินวิชาอย่างไร และเขาจะต่อสู้อย่างไร ส่วนเรานั้นเป็นผู้ไม่รู้ เคยทำวิชาอย่างไรก็ทำอย่างนั้น เว้นแต่วันใดโชคดี ไปเห็นวิชาใหม่ ก็ใช้วิชาใหม่นั้น เหตุการณ์เป็นเช่นนี้มาตลอด

เราไม่มีครู ไม่รู้จะไปถามความรู้จากใคร เราไม่มีผู้รู้

การรบจึงเป็นแบบ **“ผิดก็เป็นครู และถูกก็เป็นครู”**

❖ ท่านขอย้ำว่า ทำไมไม่ถามความรู้จากพระพุทธองค์

ไม่น่าจะเอาเรื่องนี้มาพูดกัน เพราะเราทำงานให้แด่พระองค์ มีอะไรที่พระองค์จะทรงบอกได้ ทรงบอกแก่เราทั้งนั้น ไม่มีอะไรปิดบัง เว้นแต่เกินความรู้ของพระองค์ อย่างนี้จนใจ อีกประการหนึ่งก็คือ **ทรงบอกไม่ได้ เพราะมารละเอียดบังคับพระองค์อยู่** อยากจะบอกใจจะขาด แต่ทำไม่ได้ เพราะถูกมารบังคับ

กรณีที่พระองค์ถูกมารบังคับ หากเราไปถามความรู้ต่อพระองค์ **ความรู้นั้นเชื่อไม่ได้ เพราะมารเขาเป็นผู้ตอบ** มารเขาเป็นผู้ต่อรู้ต่อญาณ มารเขาเป็นผู้ต่อแวนต่อกล้องส่องญาณ นิโรธของเราจะสิ้น ไหว ธิ วั

กรณีที่พระองค์ทรงบอกความรู้เราไม่ได้ เนื่องจากเกินรู้ เกินญาณของพระองค์ หมายความว่า ทรงตรัสรู้ธรรมขั้นอันน้อยไป การตรัสรู้เพียง ๘๔,๐๐๐ ธรรมขั้นนั้น เป็นเพียงขั้นพื้นฐาน ธรรมกาย

เล็ก เป็นเพียงความรู้ภาคโปรดสัตว์ ส่วนความรู้ภาคปราบคือ ความรู้ปราบมาร ยังไม่ได้ตรัสรู้ เพราะมารเขาปิดวิชาอยู่ ไม่ให้รู้ได้เห็น พระองค์ก็พยายามรู้พยายามเห็น พยายามจะตรัสรู้แต่มารเขาไม่ยอม เขาก็เอาทุกข์และสมุทัยเข้ามาให้ แต่แรกทรงแก้ได้ ต่ออมารเขาเอาทุกข์และสมุทัยชนิดสำคัญมาให้ พระพุทธองค์ทรงอาพาธและเข้านิพพานไปในที่สุด สรุปลแล้วพระองค์ยังไม่ได้ตรัสรู้ธรรมชั้นวิชชาปราบมาร **ความรู้จึงเป็นรองมารเรื่อยมา**

ก็ยุคที่สมัยเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น

เราจึงเป็นรองมารเขาเรื่อยมา แพ้เปรียบในเชิงความรู้มาตลอด

หากท่านเดินวิชาไปให้สุดนิพพาน ทั้งนิพพานธรรมกายและนิพพานเป็น ท่านจะทราบเรื่องนี้

หากท่านเดินวิชาไปไม่สุดนิพพาน ไม่ว่าจะเรียนมาก็ปีกี่ชาติก็ภพ ท่านจะไม่ทราบเรื่องทีกล่าวนี

ถามว่า มีใครไปสุดนิพพานบ้าง ตอบว่า ยังไม่มี ข้าพเจ้าได้กล่าวเรื่องนี้ไปแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๑ โปรดค้นหามาอ่าน

หากเราเรียนกันเพียงนิโรธแบบธรรมดา เพื่อให้ละสังโยชน์ เพื่อให้ได้มรรคผลนิพพาน เมื่อเราสร้างบารมีธรรมจนดวงบารมีโตเข้าข่ายได้มรรคผล เราจะละสังโยชน์ได้และได้มรรคผลนิพพาน กรณีอย่างนี้มารเขาไม่ขัดขวางอะไร เพราะเราอยู่ในปกครองของเขา ถึงเราจะเข้านิพพานไปได้ เราก็อยู่ในปกครองของเขาอยู่ดี เราอยู่ในบังคับบัญชาของเขา เขามาสั่งให้ทำอะไรเราต้องทำ เราไม่ทำเขาก็กำจัดวิธีที่เขากำจัดพระพุทธองค์ เขาทำอย่างไร เรื่องนี้ไม่ยาก เดียวจะบอกให้ เพราะข้าพเจ้าได้ไปรู้ไปเห็นมาแล้ว

การไปรู้ไปเห็น วิธีการที่มารเขารังแกพระพุทธองค์นั้น

ไม่ใช่ท่านอยากจะเห็นก็เห็นได้ ไม่ใช่อยากจะรู้ก็รู้ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกาย แม้สักร้อยคนพันคนหมื่นคน จะรู้จะเห็นได้สักคน ก็ต้องว่าโชคดีแล้ว

จริงอยู่ เป็นศิษย์หลวงพ่อดิปากน้ำเหมือนกัน เรียนมาตำราเดียวกัน ครูเดียวกัน ต่างก็เอาชีวิตเข้าแลกมาด้วยกันทั้งนั้น

แต่เราต่างกันที่ปัญญา ต่างกันที่บารมี

ใครเล่าจะเป็นผู้ไปเห็นละเอียด

นักเรียนชั้นหนึ่ง มีสอนได้ที่ ๑ เพียงคนเดียว

นี่คือข้อที่ควรพิจารณา อย่าว่าข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอพูดตรง ๆ พูดสั้น ๆ

คราวนี้ มาพูดกันถึงความรู้ทางวิชาธรรมกายบ้าง เราเคยได้ยินวิชาธรรมกายเขาพูดกันว่า ต้น กลาง ปลาย เราเคยได้ยินเขาพูดว่า อ่อน แก่ หยาบ ละเอียด เป็นต้น

อย่าง “ต้น” ถามว่า ต้นที่ว่ำนีระดับไหน เราก็ว่าต้น ก็แก่ ไปเป็นเถา ชูด ชั่น ตอน ภาค พืด เลือกเอาเองว่าระดับไหน นี่คือตัวอย่าง

อย่าง “อ่อน” ถามว่าอ่อนระดับไหน เราก็ว่าอ่อนไปเป็น เกา ชูด ชั่น ตอน ภาค พืด เลือกเอาเองว่าระดับไหน นี่คือตัวอย่าง

คราวนี้มาถึง**เรื่องบูชาข้าวพระ** ถามว่า ที่เราบูชาข้าวพระนั้นถึงพระพุทธรองค์หรือเปล่า เรามีอะไรเป็นตัวบ่งชี้ เราจะมีอะไรเป็นเครื่องมือวัดเหมือนปรอทไข้ เราได้แต่ทำตามทีอาจารย์แนะนำ เราทำตามทีอาจารย์บอก เราเชื่ออาจารย์ของเราเพราะเราก็เรียนวิชารวมกายมาจากอาจารย์ท่านนี้

เรื่องบูชาข้าวพระนี้ ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมารภาค ๑ ท่านต้องไปติดตามอ่านว่ามีเนื้อหาอะไร มีเหตุผลอย่างไร ทำมาแล้วนานแค่ไหน เหตุใดเรื่องจึงมาแจ้งในช่วงชีวิตที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าก็ทำวิชาปราบมารเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ เรื่องบูชาข้าวพระเพิ่งพิสูจน์ได้ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ นั้น

วันนี้ขอพูดเพียงแต่ว่า เมื่อมีกายหยาบก็มีกายละเอียด คราวนี้มาพูดถึงหลักวิชาที่ว่า เมื่อมีหยาบก็มีละเอียด ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า ละเอียดแค่ไหน และละเอียดเพียงใด จึงจะถึงพระพุทธรองค์

ท่านตอบว่า ละเอียดแล้ว ถึงแล้ว ก็ถามต่อไปว่า ที่ว่าละเอียดนั้นพ้นปกครองของมารแล้วหรือยัง

ตอบตรงนี้ก่อน ถามว่า **ความละเอียดของวิชาที่ท่านั้น พ้นเหตุปกครองของมารหรือไม่**

หากตอบว่า ยังไม่พ้นปกครอง เราก็อยู่ใน**เหตุหลอกลวงวิญญาณของมาร** เพียงแต่มารละเอียด มหาฤทธิ์ที่เห็น จำ คิด รู้ ของพระองค์ ก็จะเกิดกายของพระพุทธรองค์ขึ้น ส่วนกายละเอียดของมารซ่อนอยู่ข้างใน เราก็จะเห็นเป็นว่า พระพุทธรองค์ทรงฉันสิ่งของ ๆ เรา เราดีใจว่าเราได้บุญ แท้จริงแล้วมารเขาจำแลงกายมาเหมือน และกินอย่างสะดวกโยธิน ทำไมมารเขาทำได้ เขาทำได้เพราะเขาเป็นผู้ปกครอง เขามีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น

กลับมาพูดถึงข้อดีข้อเสียกันบ้าง **ข้อดีก็คือ ถ้าถึงพระพุทธรองค์จะทรงมีกำลังและเราก็ได้บุญ ข้อเสียเราควรคิดกันบ้างไหม ถ้าคิด ก็ต้องพูดว่า หากไม่ถึงก็หวานคอมาร มารมันก็มีกำลัง เป็นการไปบำรุงกำลังมารแท้ ๆ โดยที่เราไม่ทันคิด แต่กาลก่อนข้าพเจ้าไม่ได้คิด เพิ่งจะมาคิดเร็ว ๆ นี้ คิดแล้ว ก็แก้ไขอะไรไม่ได้**

เมื่อก่อนเราไม่ทันคิดอะไร พออาจารย์สอนเราก็ทำทันที คิดแต่จะได้บุญ ไม่ทันคิดถึงข้อดีข้อเสีย

ตอนนี้อายุมาแล้ว และทำวิชาปราบมารมานานปี เกิดข้อคิดหลายอย่าง อย่างเรื่องการห้ามฝน เมื่อฝนตก เราต้องการให้ฝนหยุด เราก็เดินวิชาเก็บฝน แล้วฝนก็ไม่ตก เป็นไปตามที่เราต้องการ **เราคิดว่าเราเก่ง แต่การเก่งของเราเป็นดาบ ๒ คม** เมื่อท่านเดินวิชาเก็บฝน มารเขาได้ช่องทันที เขาสำทับวิชาแห่งลี้ลับทวีเพิ่มลงไป บัดนี้ ปรากฏว่าบ้านเมืองของเราแล้งฝน ขาดฝน ขาดน้ำ รัฐบาลต้องเข้าแก้ ดังที่เราท่านทราบในทุกวันนี้

การทำวิชาแก่งพวกเดียวกัน ผู้มีความรู้จริงเขาจะไม่ทำเป็นอันขาด คนที่ดั่งกว่าคนนั้น คนนั้นมีผลประโยชน์กว่า เราก็อยากมีชื่อเสียงกว่าเขา **เราเดินวิชาแล้วเขาผู้นั้น การกระทำเช่นนี้เป็นการไปช่วยงานของมารเขา** ปกติมารเขาแก่งเราอยู่แล้ว เราไปนำร่องวิชาให้มารได้ช่องอีก เพื่อนคนนั้นพลอยที่จะทุกข์ร้อนน้อย เขากลับได้ทุกข์มาก เราเป็นผู้ไปเพิ่มทุกข์ให้เขาแท้ ๆ แล้วอย่างนี้จะว่าอย่างไร นี่หรือคือผู้ทรงธรรมอันประเสริฐ ท่านทำหน้าที่เป็นมารโดยท่านไม่รู้ **วิชาของมารมีแต่ทำให้สัตว์โลกพันทุกข์ แต่เราไปให้ทุกข์แก่เขา**

วิธีแก้ฝนไม่ให้ตก เราก็ตั้งเครื่องเข้า อารารณาเครื่องช่วยนำเมฆฝนไปตกในถิ่นที่เขาต้องการน้ำ วันนี้เราประกอบพิธีมงคล หากฝนตกในถิ่นของเรา เราจะไม่สะดวก เสร็จแล้วเราก็นำเครื่องเข้าไปที่เมฆนั้น เครื่องก็ทำหน้าที่ตามที่เรารารณา อาจได้ผลไม่มากนัก แต่ไม่ชี้ช่องให้มารสร้างเหตุฝนแล้ง

ดูไปแล้ว ความรู้ของเราเป็นความรู้ที่มารเขามาปนเป็น เอิบ อาบ ซึม ซาบ ต้องแยกให้ออกว่า **นี่เป็นความรู้ของพระหรือความรู้ของมาร** อะไรที่เว้นได้ก็เว้นไป อย่าเก่งมากนักเลย ที่เราอยากให้เก่ง แต่เก่งไม่ได้ **เก่งจริงต้องไปเก่งกับมาร** มาเก่งกับพวกเดียวกันเอง ไม่เข้าท่าเลย มาทับถมกันเอง มาชมกันเอง มาเกัดกันเอง มาแก่งกันเอง วิธีนี้เป็นวิธีของมาร ไม่ใช่วิธีของพระ **เราต้องช่วยกันทุกรูปแบบ เราต้องเอื้อเฟื้อกันทุกรูปแบบ เราต้องสนับสนุนกันทุกรูปแบบ เราต้องลดตัวเองให้คนอื่นดั่งกว่าเรา เราต้องให้คนอื่นเหนือกว่าเรา** จึงจะถูกวิธีของพระ ใจของพระมีแต่เสียสละ เราเอาประโยชน์แต่น้อย ให้คนอื่นเขาได้มากกว่าเรา

ควรคิดอย่างพระ อย่าไปคิดอย่างมาร

✚ หนังสือปราบมารภาค ๒ มีเสียงวิจารณ์มาก

หนังสือปราบมาร พิมพ์ไปแล้ว ๒ เล่ม คือ “ปราบมารภาค ๑” พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ และหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๖

โปรดเข้าใจว่า หนังสือปราบมาร เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง

ท่านที่มีความรู้วิชาธรรมกายเบื้องต้น จะอ่านไม่รู้เรื่อง เพราะเป็นความรู้ขั้นสูง

ท่านที่จะอ่านหนังสือปราบมารรู้เรื่อง จะต้องเป็นผู้มีความรู้ระดับเกจิอาจารย์ จะต้องศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายอย่างจริงจัง ต้องเรียนอย่างเอาเป็นเอาตาย หากได้เคยเข้าฟังวิชารุ่นที่หลวงพ่อดัดปากน้ำควบคุม จึงจะพอรู้เรื่อง

หากท่านไม่เข้าถึงเกณฑ์นี้ ท่านจะไม่รู้เรื่อง

เมื่อท่านไม่รู้เรื่อง ท่านมาอ่านเข้า ท่านจะวิจารณ์ผู้เขียนด้วยประการต่าง ๆ ได้ ท่านจะวิจารณ์อย่างไร และจะออกความเห็นอย่างไร ย่อมเป็นไปตามความคิดของท่าน ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้องกรณีอย่างนี้เกิดโทษแก่ท่าน

เพราะท่านไม่เคยเรียน ท่านไม่เคยรู้ หรือเรียนมาบ้าง ก็เป็นความรู้เบื้องต้น จะนำความรู้
หรือนำความรู้เบื้องต้น มาออกความเห็น ย่อมไม่ถูกต้อง ด้วยประการทั้งปวง

ข้าพเจ้าก็บอกแก่ท่านแล้ว ว่าเป็นความรู้ขั้นสูง ไม่ใช่ความรู้ทั่วไป

บางท่านเคยเรียนมา ๒๐ ปี ต่อมาไปทำงานทางโลก ไม่ได้ฝึกฝนคั่นคว้าต่อ กรณีอย่างนี้
ธรรมมัวแล้ว ไม่แจ่มใสเหมือนเดิมแล้ว เอาเหตุผลอะไรไม่ได้แล้ว เคยทำวิชาขั้นสูงมาจริง แต่ว่าตอนนั้น
ทำอย่างนั้นไม่ได้แล้ว อย่างมากก็จะเหลือแค่ทำกายให้ใส เพียงอารมณ์แจ่มใสไปวันหนึ่งเท่านั้น ท่าน
จะเดินวิซารบเหมือนกับสมัยที่ฝึกอยู่กับหลวงพ่อก็ไม่ได้แล้ว จริงอยู่เมื่อสมัยฝึกอยู่กับหลวงพ่อก็ ท่านเก่ง
ท่านมีชื่อเสียง ท่านแก้โรคได้ **เดี๋ยวนี้ไม่อย่างนั้นแล้ว ไม่ได้ฝึก ๑๐ วัน มารกียึดธาตุธรรมไปแล้ว**

พูดกันให้ตรง พูดกันให้ชัด พูดกันให้แจ่มแจ้ง

มันไม่ง่าย มันยาก ถึงจะเคยมีประวัติมาว่าเก่ง ต่อมาละเลยไป เสียหายมาก

ตามที่กล่าวมานี้ ก็เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ว่า**วิชาธรรมกายรักษายาก**

จะให้ดี ต้องหมั่นฝึก หมั่นคั่นคว้า และต้องให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น แต่ทำวิชาเก่า ๆ จะได้ประโยชน์
น้อย เพราะมารเขารู้ทางวิชาของเราเสียแล้ว เขารู้เชิงของเราเสียแล้ว เราต้องก้าวไปให้ไกลกว่าเดิม

เสียงวิจารณ์มีอย่างไรบ้าง

เท่าที่ได้ยิน มีแต่เสียงของท่านที่ไม่เป็นวิชา แต่ท่านที่ทำวิชาขั้นสูงมาแล้ว เมื่ออ่านหนังสือ
ปราบมารภาค ๒ จบลง ท่านยอมรับ ยังไม่ได้ยินคำวิจารณ์ ท่านที่เป็นวิชาเบื้องต้นวิจารณ์เอาแรง ๆ ถึง
ขนาดบอกว่า เอาตำราเล่มนี้ไปเผาไฟได้แล้ว อย่างนี้ก็มิ

ศึกษาธิการคนนี้เก่งกว่าหลวงพ่อดีกว่าไปแล้ว

เป็นเสียงวิจารณ์ของท่านที่เป็นธรรมกาย แต่สนใจในวิชาธรรมกาย ชอบฟังและชอบถาม พอ
เธออ่าน “ปราบมารภาค ๒” จบลง เธอให้ความเห็นว่า ศึกษาธิการผู้นี้เก่งกว่าหลวงพ่อดีกว่าเสีย
แล้ว หนูไม่เชื่อ

เธอพูดของเธอน่าฟัง เพราะผลงานที่นำมาตีพิมพ์ ล้วนแต่พิลึกเป็นไปได้อย่าง

หากท่านอ่านปราบมารภาค ๒ ท่านจะทราบรายละเอียดว่ามีผลงานอะไรบ้าง

ความจริง เธอน่าจะอ่านให้ตลอด ว่าศึกษาธิการคนนี้ เขาอยากปราบมารหรือเปล่า เขา
อยากทำหรือเปล่า เราปฏิเสธแต่แรก เพราะเราไม่มีความรู้ แต่พระพุทธรูปของท่านไม่ยอม ธาตุธรรมท่าน
ไม่ยอม ท่านบังคับให้เราทำ เราถูกบังคับให้ทำ คนที่บังคับเราถึงกับจะเอาเป็นเอาตาย ก็ใครที่ไหน
หลวงพ่อก็ของเรานั่นเองท่านอ่านดูเรื่องราวใหม่ เราฝึกฝีมือธรรมกายขั้นยอดไปหมดทุกราย เท่าที่มีอยู่
ในประเทศไทย แต่ธาตุธรรมท่านไม่พิจารณา เพราะเราเห็นว่าท่านทั้งหลายเก่งกว่าข้าพเจ้าทั้งนั้น
ยกเว้นข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว

เหตุใดธาตุธรรมไม่เลือกเอาธรรมกาย ตามที่ข้าพเจ้าเสนอ เรื่องนี้ท่านต้องเข้าธรรมกายไป
ถามพระพุทธรูปตัวเอง ว่าธาตุธรรมท่านมีเหตุผลอะไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ

ก็เมื่อข้าพเจ้าถูกบังคับให้ทำวิชาปราบมาร ทำอะไรไปได้แค่ไหน เอามาแลกกันฟังบ้าง ไม่ได้หรือ ?

เราจะรู้กันบ้าง ว่าการปราบมารนั้น เขาทำกันอย่างไร เขาเดินวิชากันอย่างไร ทำไปแล้วได้อะไรขึ้นมาบ้าง

อย่างน้อยก็เกิดตำราวิชาปราบมารขึ้น เป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าของวิชาธรรมกาย หากบัณฑิตใด อยากศึกษา อยากเรียน เขาก็มีตำราค้นคว้า เพราะเราทำไว้ให้แล้ว

งานปราบมารที่เราทำกันมาแต่กาลก่อน ในสมัยหลวงพ่อก็ไม่มีข้อมูลใดให้ศึกษาเล่าเรียนเลย เพราะไม่มีตำราไว้ ได้แต่พูดกันในกลุ่มกันรู้ คนรุ่นใหม่ไม่มีโอกาสได้รู้เห็น และถ้าคนรุ่นใหม่มีวาสนาบารมีอยากเรียนอยากศึกษา เขาจะไปเรียนที่ไหน จะได้ตำราจากใคร ใครจะเป็นครูให้เขาได้บ้าง นี่คือปัญหา **หากเราไม่ทำตำราขึ้น จะเป็นการสกัดกั้นปัญญาคนรุ่นใหม่**

เหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงพิมพ์ตำราปราบมารขึ้น ก็เพื่อสะดวกต่อการค้นคว้าของคนรุ่นใหม่และผู้สนใจทั่วไป

ข้าพเจ้าเดินวิชาอย่างไร ทำตำราให้แล้ว ไปพบเห็นอะไรบ้างได้นำมาบอกแล้ว แต่ผลงานที่นำมาเสนอนั้น มันพิลึกและพิสดารยิ่งนัก นี่คือความคิดของท่านทั้งหลาย ท่านถามว่า เป็นไปได้หรือ ข้าพเจ้าตอบว่า เป็นไปได้ ถ้าท่านตั้งใจทำวิชาตามที่ธาตุธรรมเคี้ยวเคี้ยว

หากท่านไม่ทำ หากเราไม่เรียน เราก็ไม่ได้อะไร

เราเอาแต่ไปยินดีหลวงพี่ ยินดีหลวงตา ที่ท่านเรียน ที่ท่านฝึกวิชาธรรมกาย **ทำไมตัวท่านเองไม่เรียน**

หากตัวท่านเรียนเอง ฝึกเอง ท่านจะเก่งกว่าข้าพเจ้าเป็นไหน ๆ ข้าพเจ้ามีกิเลส ยังทำได้ถึงเพียงนี้

ท่านมีกิเลสน้อยกว่าข้าพเจ้าทั้งนั้น ท่านต้องทำได้ดีกว่าข้าพเจ้าแน่ ๆ

ท่านมีความเชื่อว่า พระสงฆ์เก่งกว่าท่าน ท่านเข้าใจถูกเพียงนิดเดียวเท่านั้น ท่านลืมไปว่า พระสงฆ์มีภารกิจมาก วันหนึ่งคืนหนึ่งพระมีเวลามาทำความเพียรสักแค่ไหน หากเป็นสมภารเจ้าวัด ย่อมมีเวลาน้อย ไม่พอที่จะบากบั่นทำความเพียร ส่วนเรานั้นเป็นฆราวาส เมื่อแต่งงานสังคมได้แล้ว เราเป็นเจ้าของเวลาทั้งปวง เรามีเวลาบำเพ็ญมากกว่าพระ โอกาสที่พระเก่งกว่าเรานั้น ทำได้ยากเพราะท่านไม่มีเวลาเท่าเรา

คำวิจารณ์ที่ว่า ทำไมไม่ศึกษา ฯ ต้องปราบมาร เหตุใดพระพุทธรองค์ไม่ปราบเสียเองศึกษา ฯ จะไปรู้ดีกว่าพระพุทธรองค์ได้อย่างไร พระพุทธรองค์ต้องเก่งกว่าศึกษา ฯ

จะเป็นคำวิจารณ์ของผู้ไม่เป็นธรรมกายก็ดี จะเป็นคำวิจารณ์ของผู้เป็นธรรมกายแล้วก็ดี หรือจะเป็นคำวิจารณ์ของผู้เป็นธรรมกายระดับแก่กล้าก็ดี พุฒได้ถูกใจข้าพเจ้ายิ่งนัก เพราะข้าพเจ้ามี

ความคิดตรงกับคำวิจารณ์ จึงไม่รับคำกับธาตุธรรมที่จะทำวิชาปราบมาร หากท่านได้อ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ ท่านคงทราบ เพราะได้เล่าเหตุการณ์ไว้ชัดเจนแล้ว โปรดติดตามอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ คู่มือ โดยเฉพาะเหตุการณ์วันที่ธาตุธรรมให้ปราบมาร เมื่ออ่านแล้ว ก็จะทราบว่า ข้าพเจ้าไม่รับที่จะทำหน้าที่ปราบมาร ได้เสนอผู้คงแก่เรียนธรรมกายท่านอื่น แต่ธาตุธรรมไม่ทรงฟังเหตุผลเราเลย คงยืนยันบังคับเอาแก่เราสถานเดียว จะปฏิเสธอย่างไร จะให้เหตุผลประการใด พระพุทธองค์ไม่ทรงฟังเลย สรุปแล้ว ข้าพเจ้าเอาตัวไม่รอด

หากท่านถามข้าพเจ้าว่า ศึกษา ฯ ปฏิเสธทำไม

ทำไมศึกษา ฯ ไม่รับคำแก่พระพุทธองค์ ได้นุญมาก ทำไมศึกษา ฯ ไม่ยินดี

เหตุผลที่ข้าพเจ้าปฏิเสธก็คือ เราไม่มีความรู้ ความรู้วิชาธรรมกายอย่างเรา เป็นความรู้เบื้องต้นเท่านั้น เป็นเพียงนักปฏิบัติสมัครเล่นเท่านั้น พระพุทธองค์ต่างหากที่ทรงมีญาณทัสสนะอันเลิศ ควรเป็นหน้าที่ของพระองค์ รู้และญาณอย่างเราจะไปมีน้ำยาอะไร

ดังนั้น คำวิจารณ์ของท่าน ตรงกับความคิดของข้าพเจ้าในเบื้องต้น ข้าพเจ้ารับฟังด้วยความยินดี

แต่เหตุผลของพระพุทธองค์มีอย่างไร เราไม่ทราบ เหตุใดจึงมาเจาะจงเอาแก่ข้าพเจ้า

นี่คือสาระสำคัญที่ท่านทั้งหลายอยากทราบ และข้าพเจ้าก็อยากทราบยิ่งกว่าท่านเสียอีก

เหตุที่ธาตุธรรมให้ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าอยากทราบยิ่งนัก พากเพียรเข้านิโรธไปถามพระพุทธองค์อยู่เนือง ๆ ไปถึงนิพพานใด ก็ทูลถามพระพุทธองค์ เหตุใดจึงให้กระผมทำวิชาปราบมาร ไม่ว่านิพพานธรรมกายหรือนิพพานเป็น ข้าพเจ้าเพียรถามทั้งนั้น

ยิ่งถามก็ยิ่งไม่ได้คำตอบ ไม่ทรงตอบทั้งนั้น

จนกระทั่งเราได้ความรู้ว่า หากธรรมกายของหลวงพ่อดัดปากน้ำไม่รับสั่ง อย่าได้ไปถามเลย ไม่มีใครตอบทั้งนั้น หากธรรมกายของหลวงพ่อดุดอย่างใดแล้ว ไม่ว่านิพพานไหน จะพูดตรงกันหมด เหมือนกับนัดหมายกันไว้ทีเดียว

นี่คือเรื่องราวของข้าพเจ้า ซึ่งไม่เหมือนท่าน และท่านก็ไม่เหมือนข้าพเจ้า

เมื่องานปราบมารดำเนินมาได้ถึงปีที่ ๗ จึงได้ความรู้ว่า การปราบมารนี้ ต้องใช้กายมนุษย์อย่างเรานี้ กายอื่นเอาไปสู้ไม่ได้เลย สู้ได้แต่กายมนุษย์ที่มีกิเลสกายนี้เท่านั้น กายอื่น ๆ มารเขากระเปิดแตก สู้เขาไม่ได้

ระหว่วที่ประจัญบาน คือ รบด้วยการแลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย กายมนุษย์ของเรานี้ เป็นป้อมปราการสำคัญ ที่ให้พระพุทธองค์ จักรพรรดิ กายสิทธิ์ เข้ามาอาศัยเป็นฐานทัพได้ มารเขาจะเข้ามาย่ำยี ทำให้กายของพระพุทธองค์ กายของจักรพรรดิ กายของกายสิทธิ์ แตกดับไม่ได้ คือเหตุผลที่เราได้ทราบจากการอธิบายของธาตุธรรม อะไรที่พระพุทธองค์ทรงบอกได้ พระองค์ก็บอกแต่อะไรที่เป็นเรื่องลับเฉพาะ พระองค์ก็จะไม่บอกและเมื่อไม่บอก ทั้งที่เราอยากรู้อยาก

ทราบ เราก็ไม่ทราบอยู่อย่างนั้น และเมื่อเราไม่รู้ไม่ทราบ เราก็พูดกันไป วิจารณ์กันไป ออกความเห็นกันไป ตามแต่ใครจะคิดอย่างไร อย่างที่ข้าพเจ้าถูกวิจารณ์อยู่ขณะนี้

เมื่อกายมนุษย์มีประโยชน์ที่มารระเบิดไม่แตก จะแตกดับก็ต่อเมื่อหมดอายุขัย

เราได้ช่องแล้ว ความที่เราไม่ยอมทำวิชาปรามมาร เราก็เข้านิโรธไปถามธรรมกายหลวงพ่อกะชิบให้ตี อย่าให้ได้ยินกันมาก เกรงว่าเรื่องจะยาวความ

วันใดที่หลวงพ่อบ้านเทินนิโรธ เมื่อเราได้จังหวะ ถามหลวงพ่อบว่า “ทำไมไม่อาราธนา นิพพานเป็นปรามมาร เพราะท่านมีกายมนุษย์ และเป็นกายมนุษย์ที่ขาวใสแล้ว ไม่มีกิเลสแล้ว”

ท่านทราบไหม ว่า หลวงพ่อบของเราตอบอย่างไร รักจะเป็นมิตรกัน ที่หน้าที่หลังอย่าถามอย่างนี้

หลวงพ่อบไม่รับสั่ง ฟังแล้วก็เฉย ๆ (ธรรมกายหลวงพ่อบ)

ถามก็ครั้งก็ไม่ตอบ

เราทราบทันที พูดเรื่องนี้แล้ว ไม่สนุกเลย หลวงพ่อบไม่พอใจเรา เราทราบทันที

ความอยากรู้ของเรายังไม่ทราบคำตอบ เมื่อได้จังหวะ เราก็ไปถามต้นนิพพานเป็น ถึงเหตุผลอะไร จึงให้เราปรามมาร และเหตุใดพระองค์ไม่ปรามเสียเอง นี่คือสาระ แต่เวลากลับทูล เราก็ตัดคำพูดของเรานิมนวลน่าฟัง

ท่านทราบไหม ต้นนิพพานเป็นทรงตอบอย่างไร

ทรงตอบ แต่ทรงเปลี่ยนเรื่อง ทรงรับสั่งเรื่องอื่น เราทราบทันทีว่า พระองค์ทรงอัดอัดพระทัย

เราก็เลยกราบทูลเรื่องอื่น ทำเป็นลืมเรื่องเดิมไปเสีย

สรุปแล้ว ยังไม่ได้คำตอบ หากท่านอยากทราบอะไรเพิ่มเติม จากที่นำมากล่าวนี้ โปรดเข้าธรรมกายไปถามเองเอง ข้าพเจ้าพากเพียรมาแล้ว ไม่เป็นผล จึงไม่อาจนำมาเล่าสู่กันฟังได้

ถึงท่านจะวิจารณ์อย่างไร หรือท่านจะคิดอย่างไร นายการุณย์ บุญมานุช ก็ต้องทำวิชาปรามมารอยู่ดี ถึงนายการุณย์ บุญมานุช จะมีเหตุผลอะไร จะมีอุบายอย่างไร จะออกตัวอย่างไร จะขอความเห็นใจอย่างไร เรามีสิทธิ์ทำได้ และทำมาแล้วทุกอย่าง แต่แล้วนายการุณย์ บุญมานุช ก็ต้องทำวิชาปรามมารอยู่ดี

ดังนั้น คำวิจารณ์ของท่านชอบแล้ว และข้าพเจ้าก็คุยเรื่องคำวิจารณ์ของท่านมาพอสมควรแล้ว

✚ คำวิจารณ์อีกอย่างหนึ่ง ได้ยินมาว่าให้เอาปราบมารภาค ๒ ไปเผา

ผู้วิจารณ์เป็นธรรมกาย อาจารย์เดียวกับข้าพเจ้า ทันใดที่อ่านปราบมารภาค ๒ ท่านว่าเข้าธรรมกายไปตามอาจารย์แล้ว อาจารย์บอกว่า ให้เอาหนังสือปราบมารไปเผา

การเดินวิชานั้นเดินอย่างไร เพราะมารมันหลอกได้เสมอ เคยกล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมาร “เห็นอะไรแล้ว อย่าเชื่อ ให้ตรวจสอบความถูกต้องเสียก่อน”

เห็นหลวงพ่อก็อยาเชื่อ เห็นพระพุทธรูปก็อยาเชื่อ เพราะมารเขาจำแลงแปลงกายมาให้เห็น เขาหลอกเราอย่างนี้มานับชาติไม่ถ้วนแล้ว

เรานับถือใคร เขาจะเอาคนนั้นมาให้เห็น เราละลึกถึงใคร เขาจะเอาผู้นั้นมาให้เห็น เราเกี่ยวข้องกับใคร เขาก็เอามาให้เห็น

วิธีของเขาก็คือ เขาสอดละเอียดมาหยุดนิ่งที่ เห็น จำ คิด รู้ ของผู้นั้น แล้วเขาก็เอากายของเขาไว้ข้างใน เห็น จำ คิด รู้ ของผู้ใด ก็จะเป็นรูปร่างของเขาผู้นั้น ความรู้เรื่องนี้มียุ่ว่า เห็น จำ คิด รู้ ทั้ง ๔ นี้ รวมกันเข้าก็เป็นกาย ๑ กาย เห็น จำ คิด รู้ ของใครก็เป็นกายของเขาผู้นั้น

ข้าพเจ้าทราบเรื่องนี้ ในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง แต่ก่อนไม่ทราบ

วิธีตรวจสอบก็คือ เราพุงกายของเราเข้าไปในกายที่เราเห็น อธิษฐานเครื่องแลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย ไปสุดกายหยาบสุดกายละเอียด ถ้าเป็นของจริง กายที่เราเห็นจะขาวใส แต่ถ้าเป็นกายที่มารหลอกเรา เราเดินวิชาไปไม่ทันสุดละเอียด กายนั้นจะหายไปเฉย ๆ เราก็รู้ว่า นี่มารเขาหลอก เมื่อมารรู้ว่า วิชาของเราทันเขา เขาจะเปลี่ยนวิธีที่หลอกเราโดยวิธีอื่นต่อไป เราต้องเรียนรู้ไว้ให้มาก

ปัญหาของเราก็คือ จะตรวจสอบใหญ่หรือตรวจสอบย่อย หากตรวจสอบย่อยก็อย่างที่กล่าว

นี้

หากกลัวว่ามารจะหลอกแบบละเอียด เราก็ใช้วิธีตรวจสอบใหญ่ วิธีตรวจสอบใหญ่ จะเอาอย่างละเอียดหรือเอาแบบครึ่งท่อน อยู่ที่ความรู้ของท่าน ว่าเป็นธรรมกายแบบธรรมดาหรือระดับไหน โปรดจำไว้ว่า **เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ความรู้ต่างกัน**

กรณีจะตรวจสอบกับอาจารย์ว่า ตำราปราบมารภาค ๒ ของศึกษา ฯ การุณย์ บุญมานุช เป็นอย่างไร

ลำดับแรก ทำเดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลม เพื่อให้กายใส เพื่อให้ดวงใส

ลำดับ ๒ ท่านเดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลมแบบสุดหยาบสุดละเอียด คือ ถึงกายไหน ก็เดินวิชาไปให้สุดกายหยาบให้สุดกายละเอียด ทำเช่นนี้ไปทุกกาย

ลำดับ ๓ ท่านเดินวิชาเข้านิพพาน ซึ่งแม้ชี้อาจารย์คงสอนแล้ว แต่ก่อนเข้านิพพาน ให้หยุดนิ่ง ณ ที่ว่างใสระหว่างภพ ๓ กับนิพพานเสียก่อน เพราะหลวงพ่อยู่ตรงนี้ ข้อนกายกับหลวงพ่อกของ

เราก่อน แล้วปฏิโลมกลับมาหากายหยาบของหลวงพ่อก่อน ซึ่งขณะนั้นนอนอยู่ในโรงที่วัดปากน้ำ จากนั้นเดินวิชาลำดับกายของหลวงพ่อกายหยาบไปหาธรรมกายพระอรหันต์ของหลวงพ่อกายธรรมของหลวงพ่อก่อน ใจเรานิ่ง นิ่งไปที่ศูนย์กลางธรรมกายหลวงพ่อก่อน จรดใจให้ถูกต้องธรรม นิ่งแน่นลงไป จะถามอะไร ก็พอทราบแล้วไม่ต้องเดินวิชาชุดใหญ่

ลำดับ ๔ อยากเดินวิชาชุดใหญ่แบบครั้งก่อน ก่อนเข้านิพพาน ให้ทำวิชาซ้อนกายสับกายกับธรรมกายหลวงพ่อก่อน เห็นว่าธรรมกายของเรากับธรรมกายหลวงพ่อก่อนเป็นเนื้อเดียวกันแล้ว ให้เข้านิพพานธรรมกายไปจนสุดรู้สุดญาณ จากนั้น รวมนิพพานทั้งหมดที่เราไปถึง ซ้อนมาเป็นกายเดียวจากกายเดียวนั้นให้เดินวิชาปฏิโลมกลับ จากธรรมกายอรหันต์ละเอียดมาหาธรรมกายพระอรหันต์หยาบถอยหลังจนมาถึงกายมนุษย์ จากนั้น ให้ซ้อนกายตัวเรากับพระองค์ ซ้อน กาย ใจ จิต วิญญาณ นิโรธสมาบัติ ตรัสรู้ แล้วเดินวิชา ๑๘ กาย จากกายหยาบไปหาธรรมกายพระอรหันต์ละเอียด ทำเป็นอนุโลมปฏิโลมหลายเที่ยว จนกระทั่งธรรมกายพระอรหันต์ละเอียด ใสดีแล้ว ก็ต่อรู้ต่อญาณมาดูแม่ชีอาจารย์ว่าอยู่ที่ไหน เข้ากายแม่ชีอาจารย์ไปจนสุดหยาบสุดละเอียด จะถามกายไหน ก็ถามกายฝันของท่าน ก็นึ่งไปที่ศูนย์กลางกาย จรดใจให้ถูกต้องธรรม นึ่งไปที่จุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรม พุดตรงนั้น ได้ยินตรงนั้น แล้วไปดูความเห็นธรรมกายของแม่ชีบ้าง ก็เดินวิชา ๑๘ กาย พอถึงธรรมกายพระอรหันต์นึ่งไปกลางดวงธรรม ตรงจุดใสเท่าปลายเข็ม ถามตรงนั้น ได้ยินตรงนั้น หากจุดเล็กใสเท่าปลายเข็มไม่ใส สาย ไหว ธิเบต วัช ใช้ไม่ได้ มารแทรกแล้ว ต้องเดินวิชาใหม่

ลำดับ ๕ เดินวิชาชุดใหญ่ให้เต็มยศ ก็คือ แบบลำดับที่ ๔ นั้น แต่ไปให้สุดนิพพานเป็นด้วยมาถึงตรงนี้ ก็ถามท่านว่า ท่านเดินวิชาอย่างนี้หรือเปล่า แน่นอน ท่านไม่เดินอย่างนี้ หากเดินวิชาตามที่ว่านี้ คำวิจารณ์จะไม่ออกมาอย่างนั้น

บอกแล้วว่า เห็นอะไรอย่าเชื่อ พบหลวงพ่อก่อนอย่าเชื่อ พบพระพุทธรูปอย่าเชื่อ มารเขาจำแลงกายมาหลอก ให้เดินวิชาตรวจสอบก่อนเสมอไป

ใจเย็น ๆ อย่าด่วนตัดสินใจ เดินวิชาไปนาน ๆ เดินวิชาให้ละเอียด

ความเห็นของท่าน ไปสนับสนุนมารชัด ๆ เขาหาเหตุผลทุกอย่างที่จะไม่ให้เผยแพร่วิชาปราบมาร หนังสือปราบมารกว่าจะพิมพ์ได้แต่ละครั้ง ประสบปัญหาเรื่อยเปื่อย พิมพ์ออกมาแล้วก็แจกกันอ่านฟรี ไม่ได้เอาเงินเอาทองแก่ท่าน

หนังสือปราบมาร ยังไม่เคยปรากฏแก่โลก

เท่าที่เคยปราบมารกันมา ก็ทำอย่างเป็นทางการภายใน ยังไม่เคยนำมาเรียนกัน ยังไม่เคยนำมาบอกกัน แล้วก็มาซุบซิบกันในกลุ่มผู้รู้ คนที่อยากรู้ก็รู้ไม่ได้ เพราะท่านเห็นเป็นของสูง ไม่ควรพูดไม่ควรนำพา ทำแบบลับ ๆ ล่อ ๆ รุ่นข้าพเจ้าปราบ ข้าพเจ้าจะเปิดเผย **ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องนำมาเก็บเป็นเรื่องลับ**

แต่ว่าการเปิดเผยอย่างข้าพเจ้านี้ มันอันตราย มารเขาหาเหตุข่มเหงทุกอย่าง คนที่ดีก็กลับหมางเงิน เงินที่เคยได้ก็ไม่ได้ ไม่เคยมีเรื่องก็ต้องมี สารพัดแห่งวุ่นวาย มารเขาทำได้ทั้งนั้น ข้าพเจ้าต่อสู้มาทุกรูปแบบ กว่าหนังสือปราบมารภาค ๒ จะพิมพ์ได้ เรียกว่า งามพระรามทีเดียว

ข้าพเจ้ามีความประสงค์อะไรหรือ ข้าพเจ้ามีความประสงค์ในทางเผยแผ่ คนที่มีบารมีธรรมยังมีอยู่

หากมีใครทำได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เงินทองที่ลงไปนั้น ไม่แพงเลย

ท่านคิดอย่างข้าพเจ้าหรือเปล่า

เมื่อเรียนวิชาธรรมกายแล้ว มันต้องไปให้ถึงหลักสูตรปราบมาร จึงจะน่านิยม เรื่องตำรานั้น ข้าพเจ้าทำให้แล้ว ท่านไม่ต้องไปค้นคว้าอะไรมาก

✚ สรุปเสียงวิจารณ์

กรณีที่ว่า ข้าพเจ้าเก่งกว่าหลวงพ่อดิปะนั้น เป็นไปไม่ได้ แต่การเดินวิชา เป็นการรวมกาย รวมใจ จิต วิญญาณ รวมตรัสรู้ รวมคำนวณ นิโรธ สมาบัติ บารมี ของธาตุธรรม ทั้งหมดของภาค สัมมาทิฏฐิ ทั้งจุลจักร มหาจักร บรมจักร อุดมบรมจักร ต้นภาคปราบทั้งหมด โดยมีกายมนุษย์ของเราเป็นที่รวมกองทัพ เดินวิชาซ้อนลับทับทวี วกกับธรรมภาคมาร เราจึงมีส่วนรู้เห็น แต่การรู้เห็น เราเห็นได้หยาบกว่า ได้ผลงานตามที่ได้กล่าวแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๒

กรณีที่ว่าทำไมพระพุทธรองค์ไม่ทรงรบเอง กล่าวมาแล้ว แต่วิธีเดินวิชานั้น กายมนุษย์ของเราต้องไปเป็นฐานรองรับ

และกรณีที่ว่า ให้นำตำราปราบมารไปทั้งนั้น ได้บอกวิธีเดินวิชาตรวจสอบแล้ว อย่าไปเชื่อความเห็นของมารเลย ไม่มีประโยชน์อะไร

✚ มีเสียงเรียกร้องให้เขียนปราบมารภาค ๓

เป็นธรรมดาของผู้ที่อยากรู้ อยากเห็น ความเป็นมาเป็นไปในธาตุธรรม คือ อยากรู้อาณาว่าเรื่องราวในนิพพานนั้นเป็นไปอย่างไร นำมาคุยสู่กันฟังบ้าง ถ้าลูกศึกษา ฯ ไม่เขียน ก็ไม่รู้จะไปหาอ่านที่ไหน นี่คือเสียงที่ได้ยิน

เสียงที่อยากอ่านวิชาการยาก ๆ ยังไม่เคยยิน ความอยากรู้ อยากทราบของเกจิอาจารย์ ยังไม่เคยได้ยิน

เมื่อข้อมูลเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ทำงานไม่ถูก พิจารณาแล้ว มีแต่คนอยากอ่านนิยายวิชาการไม่มีใครสนใจ เราจึงทราบว่า ตลาดวิชาธรรมกายไม่มีคนซื้อ มีแต่คนขายและคนขายนั้นคือ

ข้าพเจ้า คนซื้อคือผู้เป็นบัณฑิต บัดนี้ ตลาดวิชาธรรมกายขาดกำลังซื้อ อย่างนี้ผู้ขายก็ต้องไปปะกอบอาชีพอื่น เพราะสินค้าวิชาขายไม่ออก

แต่สินค้าของข้าพเจ้า ไม่เหมือนสินค้าของพ่อค้า

สินค้าของข้าพเจ้า เป็นการลงทุนของฝ่ายข้าพเจ้า ท่านเป็นผู้ซื้อไม่ต้องมีเงิน เพียงแต่บอกแก่เราว่าอยากได้สินค้า ข้าพเจ้าก็หยิบยื่นสิ่งนั้นส่งให้ท่านทันที โดยที่ท่านไม่ต้องจ่ายเงิน

ข้าพเจ้าประกอบการค้าอย่างนี้มานานแล้ว มีแต่ขาดทุนกับขาดทุน ไม่รู้จักคำว่ากำไร

อายุความที่จะประกอบการเช่นนี้ น้อยลงทุกวันแล้ว

ควรมีคนอื่นมาสำรองราชการแล้ว ควรมาเรียนงานไว้ได้แล้ว อายุของเราใกล้ต่อความตายแล้ว

เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ท่านได้รับบริการทางวิชาธรรมกายหลายรูปแบบ ทำให้ไปสอน ก็ไปสอนมาเกือบทั่วประเทศ ท่านร้องขอให้เขียนตำรา ข้าพเจ้าเจ้าก็เขียนไปมากแล้ว ท่านขอร้องให้แก้โรค ทุกวันนี้มีจดหมายส่งภาพถ่ายคนไข้ไปให้แก้โรคทุกวัน สุดท้ายพระพุทธรูปองค์มาบังคับให้ทำวิชาปราบมาร ท่านทั้งหลายก็ได้อ่านเรื่องราวปราบมารกันทั่วแล้ว มีอะไรอีกไหมที่ท่านจะให้ข้าพเจ้าบริการ

ท่านเดินทางไปหาข้าพเจ้า เพื่อขอเรียนวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าต้อนรับท่านอย่างขอไปที เพราะบ้านเล็กบ้านแคบ ท่านเรียกร้องให้สร้างบ้านโต ๆ ข้าพเจ้าทำตามขอร้องไม่ได้ เพราะสตางค์มีน้อย ไม่พอแก่ความต้องการ คุณพวงเพ็ญ วรรณะโกวิทร์ เดินทางไปเยี่ยมพร้อมคณะ ท่านบอกว่าจะช่วยสร้างบ้านให้ใหญ่ ๆ เพื่อรับแขก ขอบคุณในน้ำใจของท่าน คุณพวงเพ็ญ คงลืมนึกไปว่า ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร มารมันจะยอมให้ข้าพเจ้ามีกินมีใช้กระนั้นหรือ ท่านปรารภว่า ช่วยใครต่อใครมาแล้วทั้งนั้น เรื่องของลูกศึกษา ฯ ไม่ยาก แต่แล้วมันก็ยาก

จะขยายงานได้อย่างไร ก็ชะตาชีวิตเป็นอย่างนี้

พอจะได้อะไร มีอันเป็นว่าไม่ได้ มารเขาไม่ยอม ข้าพเจ้าเป็นบุคคลต้องห้าม

ท่านทั้งหลายชมว่า ลูกศึกษา ฯ เขียนหนังสือดี ได้รับหนังสือฟรีจากลูกทุกเล่ม เหตุใดฐานะของลูกไม่สมความรู้ ลูกก็บอกแก่คุณหนูอยู่แล้ว คุณหนูยังจะข้องใจอะไรในลูกอีก ทุกอย่างบอกกันหมดแล้ว

ฉะนั้น โอกาสที่ลูกจะอยู่ให้บริการ คงอยู่ได้ไม่นาน ในขณะที่ยังไม่ตาย มีอะไรที่อยากรู้ อยากเห็นอยากถาม ก็ขอให้รีบเสียแต่วันนี้ วันพรุ่งนี้ไม่แน่นอน

โปรดสังเกตว่า ชีวิตของท่านกับชีวิตของข้าพเจ้าต่างกัน ข้าพเจ้าต้องค้นคว้าวิชาธรรมกาย ตลอดชีวิต เวลากลางวันท่านนอนหลับ ถึงท่านจะฝึกวิชาธรรมกาย ท่านก็ฝึกง่าย ๆ เพียงแต่เห็นธรรมกายแล้วสบายใจ จากนั้น ท่านก็หลับด้วยความสุข

แต่ข้าพเจ้าไม่อย่างนั้น พระพุทธรูปทรงนางงานให้ทำทุกวัน งานที่ให้ทำคือ ให้ไปรบกับมาร ไปทำให้มารดับ ไม่ให้มารมารังควาญพระองค์ ความรู้ใดที่ไม่เห็นก็ต้องไปเห็น ความรู้ใดที่ไม่ได้ ก็ต้อง

ได้ จะมาตั้งข้อแม้ใด ๆ ไม่ได้ทั้งนั้น ทรงมอบอำนาจปกครองทั้งปวงให้หมด จงเดินวิชาไป จงรบต่อไป
จงดับมารให้สิ้นเชื้อ นี่คือ ภาระหน้าที่ แต่ไหนแต่ไรก็เป็นอย่างนี้ จะนอนหลับสบายเหมือนคนอื่นไม่ได้
หากท่านได้อ่านปราชญ์มารภาค ๒ ท่านจะทราบชัด

ไม่ต้องมาต่อล้อต่อเถียงกับพระองค์อีก เหตุขัดข้องทั้งหลาย อย่าเอามาพูด ไม่มีใครฟังเรา
อย่ามาถามอะไรที่เป็นที่กวนใจ ไปคิดวิชาเอง ไปเรียนเอง ไปทำเอง หน้าที่ของศิษย์ ฯ เป็น
อย่างนี้ ต่อไปไม่ต้องมาพูดอะไรทั้งนั้น จงรบต่อไปและแก้ไขให้ได้ทั้งหมด

เสียงนี้ก้องในหูของเราทุกวัน ทุกคืน ทุกปี ไม่เคยคิดว่าเรานี้วิเศษ คิดแต่ว่าเป็นเวรเป็นกรรม
ที่เราต้องมามีหน้าที่อย่างนี้ ความจริงคนเก่งมีมาก ก็น่าจะเวียนเทียนกันบ้าง จะได้รู้กันเสียที่ว่า ปราชญ์
มารนั้นมันยาก

วันใดเพื่อนสหธรรมิกไปเยี่ยม ดีใจ ได้คุยกับท่านเหล่านั้น ปรับทุกข์บ้าง ท่านถามวิชาบ้าง
ท่านให้แก้โรคบ้าง เราก็ทำให้ ท่านมีทุกข์ร้อน ข้าพเจ้าแก้ไขให้ทุกราย เคยบอกแก่พวกเรว่า การไปพบ
ข้าพเจ้าถือว่า ด่านสุดท้ายแล้ว หากข้าพเจ้าแก้ไขอะไรไม่ได้ แปลว่า หมดหนทางแล้ว ไม่ต้องไปดูหมอ
ให้เสียเงินเล่น ไม่มีประโยชน์ ขณะนี้มีจดหมายให้แก้โรคมากขึ้นทุกวัน

เรื่องแก้โรค ก็คือ วิชาบนันเอง ท่านอย่าให้ป่วยมาก พอรู้ว่าป่วย ให้รีบบอก อย่างนี้แก้ไข
ได้ผลเร็ววัน หากท่านปล่อยให้อาการป่วยมาก ๆ จะตายแหล่มีตายแหล่ อย่างนี้ต้องแก้กันนานวัน และที่แก้ไข
ไม่ได้ผลก็มี ตราบใดที่มารยังดับไม่หมด การแก้ไขโดยวิชาธรรมกายก็ได้อะไรบ้าง ไม่ได้บ้าง ขอพูดตรง ๆ
อย่างนี้

✚ ขอปรารถนาถึงเรื่องแก้โรคหน่อยหนึ่ง

การแก้โรคมีทั้งวิธีง่าย วิธีอย่างกลาง และวิธีอย่างยาก หลักก็มีอยู่ว่า **เมื่อมีผลก็ต้องมีเหตุ**
ผลคือ เราป่วยเราเป็นโรค ถามว่ามาจากเหตุอะไร หากพูดตามคำของพระเป็นวิชาการ ก็ว่าเรื่องของ
ทุกข์สมุทัย ท่านต้องอ่านหนังสือ “แนวการเดินทางตามหนังสือคู่มือสมภารของหลวงพ่อดอกน้ำ” ได้
พิมพ์ไปแล้ว อยู่ในบทฝึก การดูอริยสัจ ๔

วันนี้ขอพูดว่า **ต้องดับดวงทุกข์** ที่เหตุกาย เหตุใจ เหตุจิต เหตุวิญญาณ และดับดวงสมุทัย
คือ ผู้ส่งวิชาที่เหตุกาย เหตุใจ เหตุจิต เหตุวิญญาณ เหตุเหล่านี้เป็นความว่าง มีเหตุที่ไหนก็มีนิพพาน ภาพ
๓ โลกกันตื้นี่นั้น กายของผู้เป็นต้นวิชา ผู้ส่ง ผู้สั่ง ผู้บังคับ ผู้ปกครอง ผู้ปกครองย่อย ผู้ปกครองใหญ่
หัวใจเครื่องรวมย่อย หัวใจเครื่องรวมใหญ่ อยู่ทีนั้น **เราต้องเข้าวิชาไปดับให้ได้ทั้งหมด ดับได้
ทั้งหมด ดับได้ละเอียด โรคก็หาย นี่คือหลักของวิชา**

คราวนี้ท่านไม่เข้าใจคำว่า เหตุกาย กายก็คือ ร่างกายเรานี้ วิทยาศาสตร์ท่านเรียกเซลล์
เซลล์ตามร่างกายของเรานั้น ที่เรามองเห็น เราเรียกเซลล์ ที่เรามองไม่เห็น ภาษาวิชาธรรมกายเรียกว่า

เหตุ คือ เซลล์มีหลายชั้น และละเอียดไปเป็นเถา ชุด ชั้น ตอน ภาค พืด คือละเอียดยิ่งขึ้นไป มองไม่เห็น ยิ่งขึ้นไป มารเขาไปทำนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต้อยอยู่นั้น ภายของเขายู่ในนั้น ทุกข์เขาก็ทำหน้าที่ทุกข์ สุดแต่เขาจะทำ และสมุทัยเขาก็ทำหน้าที่สมุทัย สุดแต่เขาจะทำ เขารับลูกส่งลูกกันเหมือนเล่นฟุตบอล ตามที่บรรยายนี้คงพอเข้าใจ

พอมาถึง ใจ จิต วิญญาณ ก็แนวเดียวกัน เขามาทำเหตุทุกข์เหตุสมุทัยไว้ทั้งนั้น

ใจคือ เห็น จำ คิด รู้ จิตคือความละเอียดของใจ เห็นได้ยิ่งกว่า วิญญาณคือความละเอียดของจิต เห็นได้ยิ่งกว่า ที่ว่าต่อแวนต่อกล้องสองญาณ ก็คือ เอาใจซ้อนจิตและซ้อนวิญญาณ ภาษาวิชาธรรมกายว่า ต่อแวนต่อกล้อง จะเห็นได้ยิ่งกว่า การเห็นได้มาก ๆ นั้น ภาษาวิชาธรรมกายเรียกว่า สองญาณ

การแก้โรคก็คือ การดับดวงทุกข์และดวงสมุทัย ที่เหตุกาย ใจ จิต วิญญาณ ไปในกายของเราทุกกาย เมื่อกาย ใจ จิต วิญญาณของเราขาวใสเมื่อไร แปลว่า เราหายโรค

โรคหลัก เรามักไม่ตาย เรามักตายด้วยโรคแทรกซ้อน นั่นคือ ทุกข์สมุทัยที่เป็นโรคแทรกซ้อนนั้น ไม่รู้ว่ามาจากไหน เกินความรู้ของเราที่เราจะเข้าไปถึง ตราบใดที่เรายังไม่ถึงต้นตอตัวจริง เราก็ยังต้องเจ็บและตายกันอยู่อย่างนี้ การเดินวิชาธรรมกายขั้นสูง เพื่อกำจัดทุกข์และสมุทัยที่ “ต้นปราบ” และจักรพรรดิน้อยใหญ่และข้าพเจ้าทำอยู่ทุกวันนี้ เรียกว่า วิชาการ เรียกว่า วิชาปราบมาร

ขอบข่ายของทุกข์และสมุทัยนั้น กว้างขวาง กว้างไกล ละเอียด ลึกยิ่งนัก

เนื้อหาสาระของงานปราบมารนั้นมืออย่างไร ท่านอ่านปราบมารภาค ๑ และปราบมารภาค ๒ ไปแล้ว เล่มนี้คือ ปราบมารภาค ๓

ปราบมาร เป็นวิชาขั้นสูง ไม่มีอะไรสูงไปกว่านี้อีกแล้ว

ปราบมารเป็นงานยาก ใช้ความรู้สูง

ในสากลโลกนี้ เราจะได้ใครมาปราบมาร ในสากลธรรมนี้ เราจะให้ใครปราบมาร นี่คือคำถาม

เมื่อเราหนีโรคเข้านิพพาน ไม่ว่านิพพานใด ไม่ว่าละเอียดแค่ไหน ทั้งนิพพานถอดกายและไม่ถอดกาย

เมื่อพบพระพุทธองค์ เราก็ถามพระองค์ว่า จะให้ใครปราบมาร จะเอาผู้มีบุญท่านใดไปเกิดในโลก เพื่อให้ทำวิชาปราบมารอย่างที่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านทำ

ไปในจักรพรรดิ พบแล้วก็ถาม พบแล้วก็เล่าเรื่อง

ท่องไปในรูปพรหม ๔ ชั้น ถ้ามไป ถ้ามเรื่อยไป

ท่องไปในพรหม ๑๖ ชั้นบ้าง ท่องไป ถ้ามไป

มาในทิพย์ คือ สวรรค์ ๖ ชั้น ท่องไป ถามไป กลับมาสวรรค์ชั้นดุสิต คือ สวรรค์ชั้น ๔ อันเป็นที่อยู่ของโพธิสัตว์ อันเป็นที่อยู่ของผู้ทรงธรรมกายชั้นเลิศ ผู้ทรงธรรมกายส่วนใหญ่เป็นศิษย์หลวงพ่อดาวดึงส์ทั้งนั้น ท่องไป ถามไป

แต่วันนั้น จวบจนวันนี้

ได้คำตอบแล้ว

คำตอบคือ ยังไม่มีคำตอบ

ตามที่บรรยายมานี้ ไม่เป็นการกล่าวเกินเลยไปหรือ และการที่กล่าวอย่างนี้ มีอะไรเป็นข้อมูลหรือ ?

นี่คือ ความอยากรู้อยากทราบของท่าน

เรื่องนี้ไม่ยากอะไร ขอให้ท่านสนใจติดตามไปจนจบเรื่อง แล้วกลับมาอ่านคำกล่าวตรงนี้ใหม่ ท่านจะยอมรับว่า ที่กล่าวมานี้ ชอบแล้ว

✚ ผลงานปราบมารภาค ๓ มีอะไรบ้าง

ขอทบทวนผลงานปราบมารภาค ๑ และผลงานภาค ๒ ก่อน ว่ามีอะไรบ้าง แล้วจึงมาอ่านผลงานภาค ๓ ต่อไป

ผลงานปราบมาร ภาค ๑

๑. การเดินวิชาเพื่อให้ไปสู่ดินพพาน
๒. การพิจารณาทุกคติภูมิ
๓. การพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ สวรรค์ชั้น ๖
๔. พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ทำให้ธรรมกายโตขึ้น

เนื้อหาสาระมีอย่างไร โปรดอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๑” พิมพ์ไปแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๓๓

ผลงานปราบมาร ภาค ๒

๑. ดับตัวละครสำคัญที่หลวงพ่อดำต้องการ
๒. นิพพานธรรมกายมีกายมนุษย์
๓. การเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม
๔. ธาตุธรรมประกาศวันเอกราช
๕. การสร้างภพนิพพาน สร้างภพทิพย์ สร้างภพพรหม สร้างภพอรุพพรหม

เนื้อหาสาระมีอย่างไร โปรดอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” พิมพ์แล้วตั้งแต่ปี ๒๕๓๖

ผลงานปราบมาร ภาค ๓

๑. นิพพานธรรมกายมีกายมนุษย์กายจริงของพระองค์
 ๒. พบพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ ที่มารนำไปหลบซ่อนไว้
 ๓. พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็น และจักรพรรดิภาคปราบที่มารนำไปหลบซ่อนไว้
- ผลงานปราบมารภาค ๓ คือ เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จากหนังสือเล่มนี้

ปัญหามีอยู่ว่า จะเขียนอย่างไรให้ชวนอ่าน เพราะเล่มปราบมารภาค ๒ ได้เปลี่ยนแนวเขียน จากวิชาการเป็นเล่าเรื่องวิชาการกล่าวน้อยๆ กล่าวแต่อย่างง่าย ๆ แม้วิชาจะยาก แต่ก็ต้องทำให้ง่าย ดังปรากฏอยู่ในเล่มปราบมารภาค ๒ นั้น เหตุที่เขียนอย่างนั้น เพราะทราบว่าพวกเราเบื่อวิชาการเต็มทนแล้ว เปิดไปหน้าไหนก็มีแต่วิชาการ น่าเบื่อ ขอให้อ่านสะดวกใจบ้างเถิด เปลี่ยนวิธีเขียนให้น่าอ่านบ้างเถิด

ดังนั้น ปราบมารภาค ๓ จะเขียนอย่างไร ทั้งให้น่าอ่านและให้มีวิชาการด้วย และวิชาการก็ให้น่าอ่านด้วย นี่คือ ความต้องการของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบแล้ว และทราบมานานแล้วด้วย

ตอบว่า ทำไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถอย่างนั้น

นี่แหละ คือ ความล้มเหลวของความรู้ทางวิชาการ เพราะวิชาการเป็นเรื่องหมกมุ่น เราเบื่อเรื่องหมกมุ่นกันทั้งนั้น

วันนี้ ข้าพเจ้าสั่งพิมพ์หนังสือสำคัญของหลวงพ่อดิปกน้ำไปแล้ว ไม่ทราบว่า จะได้รับความสนใจสักแค่ไหน เพราะอะไรจึงหนักใจ หนักใจเพราะหนังสือคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดิปกน้ำ เป็นวิชาการล้วน ไม่มีเรื่องบันเทิงเลย หากท่านเคยอ่านหนังสือคู่มือสมาธิ จะทราบว่า เป็นวิชาการล้วน ข้าพเจ้าได้ขยายความทำเนวนการเดินวิชาให้ เพื่อให้เกจิอาจารย์ผู้สนใจความรู้วิชาธรรมกายขั้นสูง อ่านแล้วเข้าใจ และปฏิบัติได้ หากเราไม่ทำเนวนการเดินวิชา คู่มือสมาธิก็จะยากอยู่อย่างนั้น แม้จะได้พิมพ์หนังสือจ่ายแก่วัดต่าง ๆ ไปแล้วก็ตาม ก็ไม่เป็นประโยชน์อันใด สุดท้ายก็นำไปเก็บไว้ในตู้ และจะเกิดประโยชน์อะไร เหมือนกับสร้างพระไตรปิฎก แต่วัดเอาไปเก็บไว้ในตู้ แถมยังใส่กุญแจด้วย อย่างนี้ไม่มีประโยชน์ ประโยชน์อยู่ที่มีคนเอาไปอ่าน

หนังสือ “เนวนการเดินวิชาตามคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดิปกน้ำ” ออกสู่ตลาดต้อนรับผู้สนใจวิชาขั้นสูงแล้ว ขอเชิญท่านติดตามหาต่อไป หนังสือเล่มนี้ช่วยขยายความหนังสือคู่มือสมาธิให้ง่ายขึ้น บอกเนวนการเดินวิชา ว่าทำอย่างไร ว่าบทใดเดินวิชาอย่างไร ท่านจะทำได้ทันที คู่มือสมาธิไม่เป็นหมันแล้ว เกิดประโยชน์แล้ว เกิดคุณค่าแล้ว วิชาธรรมกายจะไม่ยากอีกต่อไป ข้าพเจ้าคิดจะทำให้วิชาธรรมกายง่าย ให้เป็นสากล ใคร ๆ ก็เรียนได้

อีกเล่มหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าเชิญชวนให้ท่านติดตาม คือ **หนังสือวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อ** เป็นความรู้ชั้นสูงอีกเล่มหนึ่ง เป็นหนังสือมีค่าสูงยิ่ง ไม่มีอะไรมีค่าควรแก่การศึกษายิ่งกว่านี้แล้ว หนังสือเล่มนี้มี ๔๖ บท ข้าพเจ้าทำให้ง่ายขึ้นแล้ว นั่นคือ เชิญติดตามหนังสือ **“แนวการเดินทางตามหนังสือวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดอกน้ำ”** พิมพ์เสร็จไปแล้ว ท่านติดตามแล้วหรือยังแม้แต่ข้าอยู่ เดียวหมด เพราะของฟรี ของฟรีมีเท่าไรก็ไม่พอ

หากท่านทำวิชาตามหนังสือคู่มือสมภารและตามหนังสือวิชามรรคผลพิสดารได้แล้ว ขอให้รู้เถิดว่า เรานี้มีความรู้ทางวิชาธรรมกายพอตัวทีเดียว หากประสงค์จะทำงานยากคือ วิชาปราบมารก็ย่อมทำได้ จะมัวช้าอยู่ทำไม ปล่อยให้ปัญหามาทำลายความรู้ของเราอยู่ทำไม ขึ้นหลักสูตรวิชาปราบมารได้เลย

✚ การเขียนหนังสือ “ปราบมารภาค ๓” เขียนอย่างไร

๑. ไม่มีหนังสือคันคว้า ไม่มีหนังสืออุเทศ
๒. เขียนจากผลการเดินทางแต่ละวัน เพราะได้บันทึกไว้เพียงแต่เลื่อกว่า เรื่องใดควรนำมากล่าว ก็นำเรื่องนั้นมากล่าวให้ฟัง เรื่องใดลึกซึ้งเกินไป ไม่สมควรเปิดเผย ก็ต้องเงียบไว้ก่อน
๓. เขียนวิธีเดินทาง ว่าเดินทางอย่างไร
๔. วิธีเขียน เพื่อให้อ่านง่ายขึ้น จะเล่าเหตุการณ์ของเรื่องราวประกอบตามความเป็นจริง หากกล่าวแต่เนื้อวิชาอย่างเดียวเกรงว่าจะไม่ชวนอ่าน เพราะอ่านปราบมารภาค ๑ บ่งบอกว่า เปิดไปหน้าไหนก็มีแต่วิชาการทั้งนั้น ไม่ชวนอ่านเลย

ผลงานปราบมารภาค ๑ และปราบมารภาค ๒ มีอย่างไร

ท่านต้องไปอ่านจากหนังสือปราบมารทั้ง ๒ เล่ม แล้วจะทราบเรื่องราว มีความจำเป็นอย่างไรที่ต้องอ่าน

หากไม่อ่าน การประสานเรื่องจะขาดตอน เราจะทราบเรื่องไม่ติดต่อกัน แล้วจะทำให้เราเกิดข้อสงสัยด้วยประการต่างๆ ได้

❖ ผลงานปราบมารภาค ๓

นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์

นิพพานกายธรรมหรือนิพพานธรรมกาย หรือที่หลวงพ่อบ้านเรียกว่า นิพพานตายนั้น การรบบมาถึงขั้นตอนนี้ ปรากฏว่านิพพานถอดกายมี “กายมนุษย์” ดังที่กล่าวไว้ในหนังสือ “ปราบมารภาค ๒”

แต่กายมนุษย์ที่กล่าวถึงในที่นี้ ก็คือ กายมนุษย์ที่หลวงพ่อบ้านเรียก “กายมนุษย์พิเศษ” แต่เรียกได้ไม่สนิทใจ เพราะกายมนุษย์พิเศษ จะต้องมีหน้าตาเหมือนกายมนุษย์ ของใครก็ของใคร แต่กายมนุษย์ของนิพพานถอดกายที่เกิดขึ้นในคราวนั้น มีพระพักตร์เหมือนกันหมด เราเลยไม่ทราบว่าเป็นของใคร

ได้ทูลถาม “ต้นใหญ่” ว่าเหตุใดกายมนุษย์ของพระองค์จึงเหมือนกันหมด ทรงตอบว่า “เป็นกายมนุษย์ของนิพพาน ไม่ใช่กายมนุษย์อย่างของศึกษา ฯ” จำได้แม่นยำว่า พระองค์ทรงตอบอย่างนี้ เราก็ค้านขึ้นในใจ ว่าเหตุใดกายมนุษย์ของพระองค์จึงไม่เหมือนกับพระพักตร์กายฝันของพระองค์ เพราะกายมนุษย์กับกายฝัน (กายมนุษย์ละเอียด) ต้องเหมือนกัน

อีกประการหนึ่ง เราทูลถามพระองค์ต่อไปว่า กายมนุษย์ของนิพพานกายธรรมนั้น มีความแข็งแรงเท่ากายมนุษย์นิพพานเป็นหรือไม่ (นิพพานไม่ถอดกาย มีรูปร่างเหมือนพระสงฆ์ แต่ใส่เป็นแก้ว) ทรงตอบว่า “ก็ละม้ายกัน” หมายความว่า กายมนุษย์ของนิพพานกายธรรมนั้น มีความแข็งแรงเกือบเท่ากายมนุษย์นิพพานเป็นแล้ว สรุปลงแล้วก็จะเป็นอย่างนี้

เราฟังแล้ว ก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง คือ ฟังแบบไว้หูหนึ่ง นั่นคือ ฟังหูไว้หู

หากกายมนุษย์ของนิพพานกายธรรม มีความแข็งแรงเท่ากับกายมนุษย์ของนิพพานเป็นจริงแล้ว การรบบของเรานับว่าได้ผลมาก เรากระหึ่มใจ การพิสูจน์ของเราก็คือ ต้องเอากายมนุษย์ของนิพพานกายธรรมทั้งหมดมารบดู หากชนะมารก็แปลว่า ใช้ได้ หากมารระเบิดแตกก็แปลว่า ใช้ไม่ได้ นี่คือการคิดของเราในครั้งนั้น

แน่นอน การรบบเราต้องรบบทุกวันอยู่แล้ว หน้าที่ประจำวันของข้าพเจ้าคือ รบ รบอย่างเดียว

ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ต้องรบ และรบเรื่อยไป ไม่ว่าผลการเดินวิชาจะลงเอยประการใด เราไม่มีหน้าที่ไปคิด เราคิดแต่ว่ารบบสถานเดียว เพราะธาตุธรรมท่านมอบหน้าที่ให้เรารบ ให้เราปราบมาร เราก็เดินวิชาเรื่อยไป ผลของการเดินวิชาจะออกมาอย่างไร เราหมดสิทธิ์คิด

เหตุการณ์ที่ว่า นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์นั้น “ต้นปราบ” ท่านมาอยู่ด้วยแล้ว

ยังจำได้ว่า พระพุทธองค์ “พระสมณโคดม” เสด็จมาที่บ้าน เราเข้านิโรธทูลถามต้นปราบว่า พระสมณโคดมเสด็จมาที่บ้านเราด้วยฐานะอะไร ต้นปราบทรงตอบว่า “พระสมณโคดมท่านมาอวดว่าท่านมีกายมนุษย์แล้ว”

เราก็คิดต่อไปว่า ก็เมื่อนิพพานแล้วมีกายมนุษย์แล้ว ย่อมแปลว่า นิพพานกายธรรมอื่นทำ
กายมนุษย์ของพระองค์ได้หมดแล้ว

นี่คือ บรรยายากาศของการเดินวิชาในตอนนั้น เป็นอย่างนี้ เลยนนำมาเล่าสู่กันฟัง หากไม่นำมา
เขียน อีกไม่นานก็ลืม

✿ ต้นปราบเสด็จมาแล้ว

ต่อมาก็เกิดผลงานนิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์

เรามาลำดับเหตุการณ์กันก่อน ว่าตอนใดมีเหตุการณ์อะไร เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสับสน
จึงมาลำดับเหตุการณ์กันก่อน

เมื่อต้นปราบเสด็จมาแล้ว หลวงพ่อมอบงานปราบมารถวายแก่ต้นปราบ ให้ต้นปราบทำวิชา
ปราบมารต่อ

นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ เป็นขั้นตอนระหว่างการบรรพระหว่างที่หลวงพ่อกำลังทำวิชา
ข้าพเจ้า การบรรพระหว่างนั้น จำได้ว่า นิพพานกายธรรมกำลังจะมีกายมนุษย์ หลวงพ่อวางมือ ต้นปราบ
ท่านก็เดินวิชาการต่อไป ในขั้นตอนนี้เอง เป็นขั้นตอนที่นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ และต่อจากนั้นไป
เป็นการบรรพที่ต้นปราบรับผิดชอบ เหตุการณ์ที่หลวงพ่อกำลังวางมือ มอบหน้าที่ปราบมารให้แก่ต้นปราบนั้น
ดูว่าหลวงพ่อพูดน้อยลง ไม่ค่อยวิจารณ์อะไร ถ้าอะไรก็ไม่ค่อยตอบอย่างแข็งขัน พูดกับเราก็พูดแต่
น้อย ไม่คึกคักเหมือนยุคก่อนที่ต้นปราบท่านเสด็จมา นี่คือการสังเกตที่เราดูอยู่

กิจการปราบมารเกิดจากหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านบังคับข้าพเจ้า แล้วหลวงพ่อกำลังวางมือ
ข้าพเจ้าก็เสียใจอยู่แล้ว เรื่องราวมีอย่างไร ให้ท่านอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ท่านจะทราบเรื่อง
ละเอียดกว่าที่กล่าวนี้

✿ ทำไมหลวงพ่อกำลังมอบปราบมาร หลวงพ่อเปิดใจคราวนี้

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความเห็นของหลวงพ่อ ว่าเหตุผลใดจึงให้ข้าพเจ้าปราบมาร พยายามถามมา
นานแล้ว บัดนี้ การบรรพเป็นเวลาเกิน ๑๐ ปี ข้าพเจ้าก็เพียรถามหลวงพ่อกับอีก “หลวงพ่อกับ ข้าพเจ้า
ให้ผมปราบมาร” นี่คือการถาม ถามมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วน

เหตุที่ข้าพเจ้าข้องใจ ก็เพราะเราไม่มีความรู้ถึงขีดที่จะที่จะทำวิชาปราบมาร คนเก่งมี
มากมาย ทำไมหลวงพ่อกำลังมอบ มาใช้คนไม่เก่งอย่างเราทำไม นี่คือการไขใจของข้าพเจ้า

วันนี้ถือว่าเป็นวันดีคืนดีแล้ว หลวงพ่อบันเทิงนิโรธ ถามหลวงพ่อกับว่า ทำไมให้ผมปราบมาร
หลวงพ่อกับตอบว่า “ทราบว่าจะมีคนมาช่วย” ตอบแค่นั้น แล้วไม่พูดอะไรอีก พอฟังคำตอบจากหลวงพ่อกับ

แล้ว เราก็กลับมาคิด หลวงพ่อบอกว่า ให้เราทำวิชาปราบมารไปก่อน แล้วจะมีคนมาช่วย นี่ก็ปราบมา ๑๐ ปีแล้ว ไม่เห็นว่าใครมาช่วย แม้แต่ถาม ยังไม่มีใคร แม้เขียนตำราออกเผยแพร่ เขายังไม่สนใจ เขาไม่อ่าน ไม่ว่าคนเก่งท่านใดทั้งนั้น ไม่มีใครทราบด้วยว่าเราปราบมาร ไม่ว่าธรรมกายใดไม่มีใครสนใจทั้งนั้น แล้วเหตุใดหลวงพ่อบอกเราว่า “จะมีคนมาช่วย” เราไม่เห็นใครช่วยสักคน ใครหนอที่จะมาช่วยเราปราบมาร นี่คือการรำพึงในใจ ข้าพเจ้ารำพึงทุกวัน คนเก่งคนไหนหนอที่จะมาช่วยเราปราบมาร แล้วเราก็มองหาคนที่เราเชื่อว่าเขาเป็นธรรมกายแก่กล้า มีคนนับถือเขาทั้งนั้น บางท่านมีความดังขนาดมีเงินเป็นเล่มเกวียน เราก็มองไปที่ผู้นั้น บางท่านเก่งขนาดพูดน้ำไหลไฟสว่าง ไม่ว่าหลวงพ่อบ้านที่ก วิชาธรรมกายไว้ที่ไหน เขาผู้นั้นจำมาพูดได้หมด เป็นพหูสูตอย่างแท้ ไม่ว่าเราจะมองไปหาคนเก่งระดับใด ไม่ปรากฏว่าเขาเหล่านั้นได้มาช่วยทำวิชาปราบมาร มองไปที่รุ่นธรรมกายรุ่นเก่าก็แล้ว มองมาที่ธรรมกายรุ่นใหม่ก็แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าใครผู้ใดมาช่วย ไม่มีใครช่วยทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นการช่วยทางใด ไม่มีทั้งนั้น

หลวงพ่อบอกว่า “จะมีคนมาช่วย” เรามองไม่เห็นใครเลย

ตรวจสอบมาหลายวันแล้ว ไม่มีใครเลย ไม่มีจริง ๆ

คราวนี้มาลำดับเรื่องราวกันใหม่ ว่ างานปราบมารตามที่หลวงพ่อบอกมาบังคับให้เราทำนั้น เราทำมาอย่างไร มีใครบ้างมาทำวิชากับเรา ก็ได้ความว่า เริ่มทำวิชาวันแรกคือวันเข้าพรรษา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นต้นมา ท่านที่ร่วมทำวิชากับเรามีใครบ้าง ได้ความว่ามีเราคนเดียว แล้วมีใครอีกไหม มีก็คือ ดวงแก้วกายสิทธิ์ซึ่งจักรพรรดิตรึงพาศัยอยู่ในนั้น รวมทั้งดวงแก้วกายสิทธิ์น้อยใหญ่ คือ ชุดที่อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น เคยขอเืมทำวิชา จักรพรรดิและกายสิทธิ์ชุดนี้ร่วมเดินวิชากับเรามา ตั้งแต่นั้น

แล้วกาลต่อมา มีใครที่ไหนมาร่วมกิจกรรมของเราบ้างไหม ได้คำตอบว่า มี**จักรพรรดิตรีจักร** เราเรียกท่านว่า “**หยกชมพู**” เพราะท่านทิ้งเรือนของท่าน เรือนของท่านเป็นก้อนหยกชมพูมาแต่กาย มาอยู่เรือนของจักรพรรดิตรีภพ

ต่อมาอีกระยะหนึ่ง มีใครมาบ้าง จึงได้ความว่า จักรพรรดิภาคปราบทรงนามว่า “**ตันปราบ**” มาจากนิพพานมาอยู่ในเรือนของจักรพรรดิตรีภพ เป็นเหตุการณ์แตกตื่น ถึงขนาดธาตุธรรมต้องลงมาจากนิพพาน มาที่บ้านส่วนตัวของเรา เพื่อมารู้และมารับทราบเหตุการณ์งานปราบมาร ตามที่กล่าวแล้วโดยละเอียดในหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ขณะนี้คณะปราบมารของตันปราบมีจำนวนนับอสงไขยเท่าไรแล้ว

ที่หลวงพ่อบอกว่า “จะมีคนมาช่วย” นั้น คงหมายถึง จักรพรรดิ “**ตันปราบ**” นั่นเอง

สรุปว่า ความข้องใจของเราที่เราอยากทราบเหตุผล ว่าทำไมจึงให้เราปราบมาร เราก็ทราบแล้ว ตามเรื่องราวที่กล่าวมานี้

☸ เหตุใดจึงเขียนตำราปราบมารแจกฟรี

ตลอดเวลาที่ทำวิชาปราบมาร ตั้งแต่ต้นจนจบจนปัจจุบัน ไม่มีใครช่วยไม่มีใครอุปถัมภ์ ทำมาคนเดียว อดทนทำมาด้วยความจำใจ แต่มีความเพียรไปไกลเงินเขามาพิมพ์ตำราแจก แจกฟรีตลอดงาน แจกฟรีทุกเรื่อง ไม่เคยได้เงินตอบแทน ด้วยประการใด ๆ ทั้งสิ้น ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะมารเขาขัดขวางทุกรูปแบบ เพราะเขากับเราต้องรบกัน เราละเปิดเขา เขาก็ตัดสมบัติเรา เมื่อเรารู้กับเขาแล้ว เราจะอ้างปัญหาใด ๆ ไม่ได้ ต้องสู้สถานเดียว สู้ได้ก็สู้ สู้ไม่ได้ก็ต้องสู้

การค้นวิชานั้น ทำได้ยาก มารเขามาปิดรู้บังญาณทัสสนะตลอดเวลา จะรู้เห็นอะไรได้แต่ละอย่าง ต้องเอาชีวิตชีวิตเข้าแลกทั้งนั้น ต้องชนะจึงจะรู้จึงจะเห็นได้ ไปได้คติมาจากอุบาสิกานอม อาสวีย์ สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นศึกษาธิการอำเภอหนุ่ม ๆ ตอนนั้นเรายังไม่เป็นวิชา ท่านเล่าให้ฟังว่า สมัยที่ฉันทำวิชา หลวงพ่อท่านตั้งเวร เวรละ ๓ ชั่วโมง คืนนั้นเป็นเวรของฉัน ฉันออกเวรเมื่อเวลาตี ๓ บอกวิชาเวรต่อไปแล้ว ฉันก็กลับไปนอน พอจะล้มตัวนอน หลวงพ่อใช้ให้คนตามมา ฉันก็รีบไปหาหลวงพ่อก่อนในยามดึกนั้น หลวงพ่อกถามว่า “ก่อนที่เ็งจะไปนอน เ็งบอกวิชาแก่หัวหน้าเวรใหม่หรือเปล่า”

แม่ชี ตอบว่า บอกเจ้าข้า

เ็งบอกเขาไปอย่างไร เ็งลองว่าให้หลวงพ่อฟังเดี๋ยวนี้

ฉันก็เล่าเรื่องของวิชา ว่าไปเห็นอะไร อย่างไร พอล่าวจบ หลวงพ่อกท่านกล่าวดังนี้

“หนอมมันกับบอกถูก **รู้ใหม่วิชานี้ค้นถึง ๒,๐๐๐ ปีทีเดียว** กว่าที่จะพบได้ จำวิชาเอาไปทำกัน เสร็จแล้วหัวหน้าเวรใหม่ ก็จำวิชาไปทำ ตามที่หลวงพ่อสั่ง

ตามที่กล่าวมานี้ เราจะทราบว่ **ความรู้บางความรู้ที่จะพบได้ ใช้เวลาค้นคว้านานเพียงใด เมื่อได้มาแล้วทำไมไม่นำความรู้มาเรียนกัน มันค้นคว้าง่ายอยู่หรือ มันเห็นง่ายอยู่หรือ**

ข้าพเจ้าได้คติมาจากอุบาสิกานอม อาสวีย์ จึงนำความรู้วิชาปราบมารออกเผยแพร่ แม้จะไม่มีอะไรตอบแทน แต่ก็ทำตาม**อุดมคติ** ทำตาม**อุดมการณ์** ทำตาม**เหตุผล** เพราะวิชาปราบมาร มีความยากเหลือหลาย ยากที่จะเป็น ยากที่จะรู้ ยากที่จะทำ ยากที่จะอธิบาย ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา

ข้าพเจ้าพิมพ์ตำราออกมาได้ แปลว่า ข้าพเจ้าชนะไปขั้นตอนหนึ่ง กว่าที่จะพิมพ์เสร็จแต่ละเล่ม มีปัญหาร้อยแปดสารพัดที่จะกล่าว มารเขาไม่ยอมทำเดียว แต่เราฝืนไว้ เราอดทนไว้ ท่านผู้รู้จะคิดอย่างไร จะวิจารณ์อย่างไร ไม่ใช่เรื่องที่ข้าพเจ้าจะสนใจ หมดหน้าที่ของข้าพเจ้าแล้ว **บัดนี้ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นแล้วในโลก** ท่านที่มีบารมีธรรมพบเข้า ย่อมเกิดการสนใจใฝ่รู้ เพราะเป็นบารมีของท่านที่จะเรียนรู้ ส่วนท่านที่วิจารณ์ ก็ต้องมาดูว่า ความรู้ที่นำมากล่าวนั้น เป็นความรู้ระดับใด อยู่ในหลักของนักปราชญ์หรือเปล่า เราทำได้หรือไม่ เราเคยทำหรือเปล่า ความคิดของเราเป็นสัมมาทิฏฐิหรือเปล่า นี่เป็นเรื่องความรู้ขั้นสูง

โปรดเข้าใจว่า เราปราบมาร **ไม่ควรไปเถียงแทนมาร อย่าให้ความเห็นของเราเป็นมาร**

โดยที่เกิดความเป็นห่วง จึงขอพูดไว้ หากท่านต้องการรู้ ต้องการเข้าใจ ข้าพเจ้ายินดีต้อนรับ จะอธิบายความรู้ให้ฟังตลอดปอดโปร่ง ขอให้ท่านต้องการเรียนอย่างจริงจังก็แล้วกัน เรื่องก็ง่าย เพราะบันทึกไว้ทั้งหมด ใครจะให้อธิบายอะไร เพียงแต่เปิดอ่านบันทึก เราจะลำดับความได้ทันที

โปรดเข้าใจว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ประโยชน์ใด ๆ เลย มีแต่เสียประโยชน์ คือ ไปไถเงินเพื่อนฝูงมา พิมพ์ เมื่อพิมพ์แล้วก็แจกฟรี ไม่ต้องการชื่อเสียง จะหวังเอาชื่อเสียงไปทำอะไร เพราะเป็นฆราวาส ใครเขาจะให้ค่านิยม ค่านิยมไปอยู่กับพระสงฆ์ พระสงฆ์ต่างหากที่สังคมให้ค่านิยม ฆราวาสอย่าง ข้าพเจ้า ใครเขาจะเชื่อ ข้าพเจ้าไม่ได้อาศัยศาสนา แต่ข้าพเจ้าศึกษาเล่าเรียนวิชาในศาสนา ว่าวิชาใน ศาสนายังมีอีกมากที่เรายังไม่ถึง อะไรที่เราพบจะเข้าถึงก็ควรนำมาเรียนรู้กัน เรื่องก็มีเท่านี้

มีหลายท่าน เดินทางไปพบข้าพเจ้า บอกว่าอ่านตำราที่ข้าพเจ้าเขียนแล้วเกิดศรัทธา อยาก มาพบตัวจริง ครั้นพบกันแล้ว ท่านก็ศึกษาเรียนรู้ชีวิตของข้าพเจ้า มีบ้านช่องอย่างไร มีหน้าที่ราชการ อะไร ทำไมจึงมีเงินมาพิมพ์ตำราแจกฟรี ๆ ขอทราบเบื้องหน้าเบื้องหลัง มีประวัติศึกษาธรรมกายมา อย่างไร ทำไมจึงนำมาเขียนตำราอย่างนี้ มีประโยชน์รายได้อะไรหรือ มีผลงานในการเขียนวิชา ธรรมกายอะไรบ้าง ขอพิสูจน์ทั้งหมด เอาหนังสือไปวิเคราะห์เจาะลึกทุกเล่ม จะถามอะไรก็ถามได้ สารพัด สุดท้าย ท่านให้ความนับถือข้าพเจ้า ท่านจะนับถือหรือไม่นับถือ ไม่ใช่หน้าที่ที่ข้าพเจ้าสนใจ เลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้หวังอะไรจากท่าน ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น แต่ถ้าท่านเห็นว่า คนที่มีแนวคิดและ มีความรู้ อย่างนายการุณย์ บุญมานุษ ควรจะนำผลงานมาตีพิมพ์เผยแพร่ไปทั่วโลก หากท่านคิดอย่าง นั้น เรามาเป็นเพื่อนธรรมกันได้

หากท่านศึกษาข้าพเจ้าตามที่กล่าวนี้ ข้าพเจ้าพอใจมาก

หากจะถามท่านว่า ท่านเรียนรู้วิชาธรรมกายได้แค่ไหนแล้ว หลักสูตรคู่มือสมภาร ท่านเรียน แล้วหรือยัง หลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ท่านเรียนแล้วหรือยัง วิชาปราบมารท่านได้อ่านแล้วหรือยัง ท่านจะตอบอย่างไร

ยังไม่รู้เรื่องเลย ยังไม่ได้ความอะไรทั้งนั้น

ลืมไปว่า เราใกล้ตายแล้ว ยังไม่ได้งานอะไรเลย เคยมาเป็นเจ้าภาพพิมพ์หนังสือเผยแพร่วิชา ธรรมกายบ้างหรือเปล่า เปล่าทั้งนั้น ลืมคำพูดของหลวงพ่อก่อนแล้วหรือ หลวงพ่อพูดว่า **“ไฉ่ทางโลกก็ เหลว ไฉ่ทางธรรมก็เหลก เหมือนแบกบอน เหลือแต่กิน นอน เที้ยว สามอันเท่านั้นเอง”**

พระพุทธานิพพานกายธรรมทรงมีกายมนุษย์อย่างกับเราแล้ว

ตามที่เคยบรรยายไว้แล้วว่า การรบบมาถึงจุดหนึ่ง ปรากฏว่าพระพุทธานิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ที่เราเรียกว่า “กายมนุษย์พิเศษ” นั่น คือ กายนี้เหมือนกันหมด ธาตุธรรมท่านบอกว่า เป็นกายมนุษย์ของนิพพาน เราเคยแย้งในใจว่า กายมนุษย์หากเหมือนกันหมด เราจะไม่ทราบว่าเป็นกายของใคร กายมนุษย์จะต้องมีรูปร่างเหมือนกายฉัน เพราะการเข้านิพพานนั้น เอาไปไม่ได้เพียงกายเดียว คือ กายมนุษย์ เพราะกายมนุษย์ตายแล้วกายธรรมเข้านิพพาน ส่วนกายอื่น ๆ อยู่ในกายธรรมทั้งหมด เว้นแต่กายมนุษย์เท่านั้น ใช้กายธรรมแทนกายมนุษย์

แต่กายธรรมอ่อนแอมาก ไม่แข็งแรงเหมือนพระพุทธานิพพานเป็น นิพพานเป็นท่านเป็นกายมนุษย์ คือ กายมนุษย์อย่างเรา นี่ ครั้นกระนั้นเมื่อเห็นธรรมกายแล้ว ละสังโยชนได้เลย กายมนุษย์สะอาดเข้าและสะอาดเข้า สะอาดยิ่งขึ้น แล้วเข้านิพพานเป็นไปเลย การที่พระพุทธานิพพานเป็นมีกายมนุษย์จึงมีความแข็งแรงมากกว่ากายธรรม นี่คือ ความรู้ที่หลวงพ่อบอกท่านสอนพวกเรา เราจำกันได้ทุกคน

คราวนี้มาพูดถึงการเดินวิชา ว่าเราจะเดินวิชาต่อไปอย่างไร ในที่สุดพระพุทธานิพพานกายธรรมเกิดมีกายมนุษย์อย่างนิพพานเป็น นี่คือ ประเด็นสำคัญที่เราจะต้องเดินวิชาปราบมารขั้นสูงต่อไป

ในการเดินวิชารบนั้น เราไม่ทราบล่วงหน้าว่า กายมนุษย์พิเศษของพระองค์จะกลับกายเป็นกายมนุษย์จริง ๆ อย่างกายมนุษย์ของเรา นี่ เพราะขณะที่เดินวิชานั้น เราคิดอะไรได้เราทำไปเลย เราบออะไรที่ไม่ขาวไม่ใส เราละลายทันที เมื่ออะไรขาวหมดแล้วและใสหมดแล้ว เราก็ตั้งปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา แล้วให้เกิดกายมนุษย์ขึ้น ไม่ได้ให้เกิดกายธรรม ตามวิธีการของหลวงพ่อบอก ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือวิชามรรคผลพิสดารนั้น

กายมนุษย์ชุดใหม่นี้ แข็งแรงกว่าเดิม แล้วเราก็รวมกายมนุษย์ทั้งหมดนี้เดินวิชาซ้อนกายสับกายกับกายมนุษย์นิพพานเป็น เดินวิชาซ้อนกายสับกายเป็นอนุโลมปฏิโลม จากนั้นเดินวิชาซ้อนสับทับทวิ ทั้งนิพพานกายธรรมทั้งหมดและนิพพานเป็นทั้งหมด นำมารวมเป็นกายเดียวให้ได้

เมื่อทำได้แล้ว ก็เดินวิชาต่อไป เห็น จำ คิด รู้ นิโรธ สมาบัติ ตรัสรู้ คำนวณ จากนั้นก็เดินวิชากลั่นรู้กลั่นญาณและกลั่นทั้งปวงเสร็จแล้ว คำนวณรู้คำนวณญาณทัสสนะ ต่อแวนต่อกลั่นสองญาณทัสสนะต่อไป

มาถึงประเด็นว่า จะต่อไปไหน จะตรัสรู้ไปไหน นี่คือ งานประจำวันที่เราต้องทำ

คราวนี้ เราต้องใจว่า เหตุอะไรที่ทำให้พระองค์ต้องแตกดับ นั่นคือทุกข์และสมุทัย เป็นตัวการที่ทำให้เราแก่ เจ็บ ตาย

คราวนี้มาถึง ดวงกาย ดวงใจ ดวงจิต ดวงวิญญาณ ที่เป็นธาตุเป็นธรรมเป็นของพระองค์อยู่ไหน หมายถึง กายมนุษย์ของพระองค์ เราจะต้องค้นคว้าหา ธาตุเป็นธรรมเป็นของพระองค์ไปอยู่ที่ไหน เป็นหน้าที่ของเราจะต้องค้นคว้า

ในอดีตเป็นมาอย่างไร คือ น้อมไปในเหตุปุพเพนิวาสฯ ในเหตุจุตูปปาฯ

คือ เราแสวงหา เย ธมมา เหตุปฺปภาว เตสฺ เหตุ ตถาคโต เตสญฺจ โย นิโรโห จ เอวฺ วาที่ มหาสมณ (ธรรมเหล่าใดมีเหตุใดเป็นแดนเกิด พระตถาคตเจ้าทรงแสดงเหตุเกิดและเหตุดับของธรรมเหล่านั้น) พูดอย่างวิชาธรรมกายก็คือ คำนวณไปหาเหตุ จะเป็นเหตุอะไรบ้าง เราต้องคิดเอง และคิดอย่างทันด่วน บัดนี้อย่าช้า นึกแล้วเดินวิชาไปเลย ถ้าคิดไม่ได้ แปลว่า แพ้ทันที

เมื่อไปถึงเหตุละเอียดใด ให้ แลบ ล้น ระเบิด ฝ่า ดับ ละลาย เหตุนั้นให้ขาวให้ใส นั่นคือนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ในเหตุมีภพ ในภพมีเหตุเรื่อยไป ทั้งภพน้อย ภพใหญ่ ภพลับ และภพลับนี้ มีทั้งภพน้อย และภพใหญ่ กายธรรมของภาคมารอยู่ในนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์นั้น พบแล้วเท่าไร ก็เอากายมนุษย์เรานี้พิสดารให้มากกายเข้า แล้วเข้าสืบเข้าสู่ศูนย์กลางของธรรมภาคมารทั้งปวง แลบ ล้น ย่อยแยก ดับ ละลาย ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ทั้งหมด

เมื่ออะไรใสหมดแล้ว ก็นำมาตั้งปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา แล้วให้เกิดกายมนุษย์ขึ้น

นี่คือ แนวอย่างย่อ โดยวิธีนี้เอง ทำให้พระพุทธรองค์ได้กายมนุษย์ของพระองค์ขึ้นมาได้ ส่วนการเดินวิชาละเอียด จะได้แสดงในโอกาสต่อไป

งานนี้ต้องใช้เวลานาน ไม่ใช่ทำวันเดียวได้ ต้องแรมปี และการคำนวณจะต้องละเอียดขึ้นเรื่อย ๆ

ผลงานนี้ ต้องว่าโชค เราไม่คาดคิดมาก่อน ว่าเราจะได้ผลงานอย่างนี้

✚ วิจารณ์

งานพระพุทธเจ้านิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์แท้ ถามว่ากายมนุษย์ที่ได้นี้ **มีความแข็งแรงเท่ากายมนุษย์นิพพานเป็นหรือไม่** เพราะไม่ใช่กายธรรมชาติ แต่เป็นกายที่เกิดขึ้นจากการเดินวิหารบ นี่คือประเด็นที่ผู้คงแก่เรียนอยากทราบ

ถามต่อไปอีกว่า ใครจะเป็นคนคิด ความคิดจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่ลงมือเดินวิชาด้วยตนเอง ไม่ว่าจะอะไรทั้งนั้น หากเราไม่รู้ไม่เห็น ความคิดจะเกิดแก่เราไม่ได้เป็นอันขาด คนที่จะมีความรู้มาวิจารณ์ จะต้องเป็นผู้ที่เป็นวิชา จะต้องเป็นผู้เข้าถึงวิชา จะต้องเป็นผู้รู้มาเห็นมา เหมือนการวิจารณ์มวย คนที่ไม่อยู่ในวงการมวย คนที่ไม่ดูมวย จะมีความรู้อะไรมาวิจารณ์ อุปมาไปแล้วก็เป็นอย่างนี้

ข้าพเจ้าจะนำความเห็นของธาตุธรรมท่านมากล่าว ว่าธาตุธรรมท่านมีความเห็นอย่างไร

กลับไปอ่านหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒” กันใหม่ ในขั้นตอนที่เกิดกายมนุษย์ของพระพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “กายมนุษย์ของนิพพาน” นั้น ต้นใหญ่ทรงมีความเห็นอย่างไร หากท่านกลับไปอ่าน เราจะทราบว่า ต้นใหญ่ท่านรับสั่งว่า **“มีกายมนุษย์รองรับกายธรรมแล้ว จะสามารถได้หรือไม่ นั้น ขึ้นอยู่กับความรู้”** นี่คือการเห็นของต้นใหญ่ เราก็มาคิดว่าขอบข่ายแห่งความรู้ นั้น มีขอบข่ายเพียงไรและแคไหน กว้างขวางเพียงไร ใครเป็นผู้กำหนดหลักสูตร และหลักสูตรที่กำหนดนั้น จะเพิ่มเติมอะไรอีกหรือไม่

ในเรื่องหลักสูตรนี้ เราควรมาคิดกันว่า หากเป็นหลักสูตรในทางโลกบ้าง สมัยก่อนเราเรียนจบชั้น ม.๖ เรามีโอกาสรับราชการเป็นขุน หลวง พระ ... ฯลฯ หรือเป็นนายอำเภอได้ เป็นปลัดจังหวัดได้ แต่ในปัจจุบันนี้ แม้เราได้ปริญญาเอก เรายังหวังไม่ได้ว่าเราจะเป็นผู้อำนวยการกองได้ เพราะใคร ๆ ก็จบปริญญาเอกกันทั้งนั้น เราจะเห็นว่า หลักสูตรวิทยาการทางโลกเปลี่ยนไปเรื่อย แม้เราเรียนตั้งแต่เกิดจนวันตาย ความรู้ของเรายังไม่ทันโลก แม้เราจะเรียนมาก เราก็ยังแก้ปัญหาไม่ได้ แค่ปัญหาทั้งหลาย เรายังแก้ไม่ได้ แม้เราจะเรียนมามาก เราเพียงแก้ปัญหาได้เพียงผอนหนักเป็นเบาเท่านั้น ขอให้ดูปัญหาบ้านเมืองของเรา เรารู้ปัญหาแต่เราแก้ไม่ได้ เช่น ปัญหาจราจรติดขัด เป็นต้น

กลับมาดูหลักสูตรในทางธรรมบ้าง แต่กาลก่อนเคยได้ยินว่า สร้างบารมีเท่าไรจึงได้เป็นอติสาวก และจะสร้างบารมีเท่าไร เราจึงจะได้ตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า มาบัดนี้ กฎเกณฑ์ที่ว่ำนั้น ยังคงเดิมอยู่หรือเปลี่ยนไปแล้ว ถามว่าใครเป็นผู้เปลี่ยน และเปลี่ยนไปอย่างไร ในทางโลก โลกเขาเป็นผู้กำหนดหลักสูตร ดังนั้น **ในธาตุธรรม ธาตุธรรมเป็นผู้เปลี่ยนหลักสูตรเช่นกัน** ถามว่าทำไมจึงเปลี่ยน ในทางโลกก็ตอบว่า เพื่อให้ทันโลก และในทางธรรมนั้น ท่านก็จะว่า **เพื่อเป็นการพัฒนาในฝ่ายของธรรมเช่นกัน**

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นเรื่องคุยกันเท่านั้น เ็จจริงอย่างไร เราก็ต้องเรียนวิชาธรรมกายกัน ให้แก่กล้า เพื่อจะได้ทราบความเคลื่อนไหว เพราะโลกกับธรรมนั้นต้องเกี่ยวข้องต้องสัมพันธ์กัน เมื่อมีโลกก็ต้องมีธรรม และเมื่อมีธรรมก็ต้องมีโลก

ถามว่า เราเรียนมาก ๆ เพื่ออะไร เราตอบว่า เราเรียนมาเพื่อแก้ปัญหา โลกก็มีปัญหาและธรรมก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน ทางโลกมีปัญหาสารพัด ในทางธรรมก็มีปัญหากิเลสก่อวน กิเลสในที่นี้ก็คือมาร เรายังกำจัดมารไม่ได้เบ็ดเสร็จ จึงค้นคว้าวิชากันหลายรูปแบบ วิชาที่ค้นคือ วิชาธรรมกาย เช่น หลักสูตรคู่มือสมาธิ และหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร เป็นต้น หลักสูตรเหล่านั้นเป็นทฤษฎี เรายังไม่นำไปใช้ เพราะยังเดินวิชาไม่ได้ เราต้องทำทฤษฎีให้ออกเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อเราจะได้เดินวิชาได้ เมื่อเราเดินวิชาได้ตามทฤษฎีเหล่านั้นแล้ว คราวนี้ก็จะมาถึงขั้นนำไปใช้ **ที่ว้นำไปใช้ได้นั้น หมายถึงว่า สามารถทำให้ชาวทำให้ใสได้ทุกกรณีไป ไม่ว่าจะเป็นอะไรทั้งนั้น ต้องทำให้ชาวทำให้ใสได้เสมอไป** ใครมีความรู้วิชาธรรมกายที่ทำให้ชาวได้และใสได้ แปลว่า เขามีความรู้ไปประกอบอาชีพได้ หากรับราชการก็อาจได้เป็นผู้อำนวยการกอง รองอธิบดี อธิบดี นี่คือการเปรียบเทียบเท่านั้น

คำกล่าวของ “ตันใหญ่” ที่ว่า “มีกายมนุษย์แล้ว แต่ยังไม่อยู่ที่ความรู้”

ความรู้ที่วำนั้นคือ ความรู้ทางธรรม เป็นความรู้ที่จะนำไปใช้กำจัดมาร เพราะมีกายมนุษย์แล้วคือ มีฐานแล้ว คือมีความมั่นคงแล้ว ในเรื่องของความรู้นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใครมีความรู้สูงก็เอาตัวรอดได้ ใครมีความรู้ไม่ดี ก็ไม่อาจเอาตัวรอดได้ ซึ่งพระพุทธรูปองค์นั้น ทรงมีความรู้ไม่เท่ากัน ทรงมีความรู้ไม่เหมือนกันด้วย

บัดนี้ งานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่มาถึงจุดนี้แล้ว

คำถามที่ตามมาก็คือ ต่อไปนี้จะเป็นอย่างไรอีก จะได้งานอะไรอีก จะได้วิชาอะไรอีก จะทำอะไรได้อีกหรือไม่ ตอบไม่ได้ ตอบไม่ได้ทั้งนั้น ยังไม่ทราบทั้งสิ้น เพราะเป็นเรื่องข้างหน้า ยังคาดการณ์อะไรไม่ได้ทั้งนั้น

เพราะอะไรจึงตอบไม่ได้ เพราะวิชาที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ วันนี้เราคิดอย่างนี้ เราก็คาดว่าพรุ่งนี้จะอย่างนั้น เอาเข้าจริง ไม่เป็นตามที่เราคาดหมาย ทุกครั้งเราจะต้องถามธาตุธรรม ธาตุธรรมท่านก็ช่วยคิด แต่แล้วก็พลาดมาตลอด เราจะโทษพระองค์ไม่ได้ ทรงช่วยเราอย่างสุดความสามารถแล้ว และเราเองก็ทำอย่างเต็มฝีมือแล้ว เพราะขบวนการของมรณัน ยากที่จะกล่าว ยากที่จะรู้ทันเขา เขารู้เราแต่เราไม่รู้เขา เขาเหนือเชิงกว่าเราด้วยประการทั้งปวง เหตุที่ข้าพเจ้าอดทนรบนี้ ก็ด้วยธาตุธรรมท่านขอรับรอง เราไม่มีทางหนีไม่มีทางเลี่ยง เรื่องราวมีอย่างไร ท่านคงอ่านหนังสือปราบมารกันทั่วแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวย้อนอีก ขอให้ท่านไปทบทวนอ่านเอาเอง

⊕ พระพุทธองค์นิพพานกายธรรม มีกายมนุษย์แล้ว - มีความแข็งแรงทำนิพพานเป็นหรือไม่ ?

ก็ได้คุยกัน อย่าถือผิดถือถูกกันเลย เพราะเราไม่มีผู้รู้ให้ถามแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าผิดเป็นครูและถูกก็เป็นครู เพราะไม่มีผู้รู้ที่จะให้เราถามแล้ว

แต่ที่การรบยังดำเนินการอยู่ และจะต้องดำเนินการต่อไป ไม่มีการสงบศึก ไม่มีการยุติสงคราม ยังไม่ทราบว่าจะสุดท้ายแห่งการรบจะยุติอย่างไร แต่การเดินวิชารบต้องทำต่อไป ข้าพเจ้ารบทุกวัน ได้เห็นเหตุการณ์ทุกวัน ได้ความรู้ทุกวัน ได้รู้ได้เห็นทุกวัน คราวนี้เราจะมาคุยกันว่า **กายมนุษย์ของพระพุทธองค์นิพพานกายธรรมมีความแข็งแรงทำนิพพานเป็นหรือไม่**

หากท่านไม่ถือผิดถือถูกก็จะพูด หากท่านไม่อนุญาตอย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวอะไรทั้งนั้น เพราะขณะนี้อยู่ในภาวะแห่ง “คาบลูกคาบดอก” จะชี้ขาดอย่างไร ยากที่จะทำเช่นนั้น

ประการแรก คือเรื่องบารมี การที่จะมีกายมนุษย์ขึ้นได้ ดวงบารมีต้องทำนิพพานเป็น เพราะนิพพานเป็นมีบารมีมากกว่านิพพานกายธรรม การที่นิพพานกายธรรมมีดวงบารมีโตขึ้น จนถึงขีดที่จะมีกายมนุษย์นั้น การเดินวิชารบที่ทำมาโดยตลอดนั้น **ดวงบารมีเกิดเองโดยธรรมชาติ ตามวิถีทางแห่งการทำวิชา**

ในการเดินวิชานั้น ใช้วิชาซ้อนกายสับกาย คือ เอากาย ใจ จิต วิญญาณ มาซ้อนกันหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น พูดอย่างเราก็คือรวมทั้งหมดมาเป็นกายเดียว จากนั้น ก็ต่อกล้องส่องญาณทัสสนะ แล้วก็คำนวณกันไป แลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย กัน จะคำนวณอะไรก็ทำไป สุดท้ายนำมาตั้งธาตุประกอบธรรมใหม่ ให้เกิดกายมนุษย์ขึ้น ตามที่บรรยายมาแล้ว ทำอย่างนี้เป็นแรมเดือนแรมปี

ประการที่สอง เรามาดูว่า กายมนุษย์ที่เกิดขึ้นนั้น **เกิดจากการทำวิชา** ไม่ใช่กายธรรมชาติ อย่างกายของนิพพานเป็น หากพิจารณาดูความแข็งแรง จะว่าไปแล้วก็เหมือนไม้อัดกับไม้ที่ไม่อัดถึงอย่างไรก็**แข็งแรงเป็นรองนิพพานเป็น** เว้นแต่ดับมารได้หมดจริง ขึ้นตอนนั้นเองกายมนุษย์ของพระองค์จึงจะแข็งแรงแท้

นี่ก็เป็นความเห็น ซึ่งอาจถูกบ้างผิดบ้าง เราไม่ว่ากัน แต่ก็ดีใจที่การรบมาถึงจุดนี้ และเราก็ได้เห็นกายมนุษย์ของนิพพานกายธรรม ว่าพระองค์สามารถมีกายมนุษย์แล้ว ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นอีก เรายังไม่ทราบ

ผลดีประการหนึ่งที่เกิดขึ้นก็คือ เกิดบารมี บารมีคือประสบการณ์ แปลว่า เราได้ต่อสู้แล้ว เกิดความรู้เกิดความเข้าใจ อีกระดับหนึ่งแล้ว ได้รู้สึกระหว่างมันเค็ม บารมีใครไม่เคยอย่างนี้ ท่านว่าอันตาย ที่ว่าบารมีไม่มีฤทธิ์ก็คือบารมีที่ไม่เคยเอามาประลองกับมาร เป็นบารมีที่ไม่ผ่านการทดลอง จะเชื่อได้อย่างไร ดังนั้น ใครที่ไม่เคยประลองกับมาร ใครจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ค้าน แต่ใน

ทักษะของข้าพเจ้าแล้ว ท่านที่ไม่เคยปราบมารย่อมแปลว่า หมดแล้วซึ่งฤทธิ์เดช เพราะใคร ๆ ก็มีบารมี ใครก็บวชได้เรียนได้ ใคร ๆ ก็สร้างวัดสร้างวาได้ ใคร ๆ ก็ศึกษาเล่าเรียนได้ ใคร ๆ ก็เล่าท่องได้ ใคร ๆ ก็สอบได้ เป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน **แต่การที่เราลงมือสู้รบตบมือกับมารอย่างแท้ นี่แหละคือของจริง เป็นบารมีตัวจริง** อย่างน้อยมารมันยังเกรงเราบ้าง ว่าคนนี่เขามีฝีมือพอตัวเขา หากเราไม่ปราบมาร เราอุตสาหะสร้างบารมีมาแทบล้มแทบตาย จนถึงขั้นที่เราได้มาตรัสรู้ เขาก็ยังมาข่มเราได้ เขายังมาแกล้งเราได้ และเขาก็ชนะเราได้ตลอด ไม่มีใครสู้เขาได้เลย ข้าพเจ้าก็เพิ่งได้รู้ในการทำวิชาปราบมารคราวนี้ เหตุนี้เอง จึงขอพูดฝากไว้ ต้องขอประทานโทษท่านทั้งหลายด้วย หากท่านคิดอะไรในทางที่ไม่เห็นด้วยกับความเห็นที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้ ต้องขอโทษด้วยประการทั้งปวง แต่ต้องพูดฝาก เพราะเราเพิ่งมารู้เพิ่งมาเห็น รู้เห็นอย่างไรก็นำมากล่าวกัน อย่างน้อยก็เป็นข้อคิดในการสร้างบารมีของท่าน

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ว่า ไม่เห็นคนอื่นเขาพูดอย่างเราเลยนี่มันอย่างไรกัน หากท่านคิดดังนี้ แปลว่า ท่านคิดถูก ข้าพเจ้าก็ไม่คิดว่า จะได้มารู้มาเห็นอย่างนี้เหมือนกัน เหตุที่มารู้มาเห็น ก็เพราะได้ทำวิชาปราบมารตามที่ธาตุธรรมท่านร้องขอ คนอื่นเขาไม่เห็นวิชาปราบมาร เขาก็ไม่รู้จะเอาอะไรมาพูด เพราะยังไม่ไปรู้ไม่ไปเห็นขั้นตอนของการเดินวิชา ข้าพเจ้าเป็นคนทำ ข้าพเจ้าจึงรู้จึงเห็น นี่คือเหตุผล เมื่อไม่ทำวิชาก็ไม่มีความรู้มากล่าว หากทำวิชาจึงจะมีความรู้มาพูด นี่คือเหตุผล แต่ท่านจะฟังหรือไม่ฟัง ไม่ใช่เรื่องที่ข้าพเจ้าสนใจ ข้าพเจ้ามีหน้าที่เผยแผ่ ข้าพเจ้าก็พูดไปตามที่รู้ที่เห็น เรื่องก็มีเท่านั้นเอง

สรุปว่า ผลงานประการแรกคือ พระพุทธเจ้านิพพานกายธรรม ได้บรรยายจบไปแล้ว ต่อไปนี้ขึ้นผลงานอย่างใหม่

ธรรมาคมารเอาพระพุทธเจ้านิพพานเป็นและจักรพรรดิสำคัญไปกักกันไว้จำนวนมาก

เป็นผลงานอย่างใหม่ คือธรรมาคมารเอาพระพุทธเจ้านิพพานเป็นไปกักขังไว้จำนวนมาก และเมื่อคำนวณละเอียดเข้าไป พบว่า จักรพรรดิสำคัญถูกธรรมาคมารเอาตัวไปกักขังไว้อย่างมากมายทีเดียว

นี่คือหัวข้อผลงาน สรุปแล้วได้แค่นี้ ต่อไปนี้เป็นการบรรยายเหตุการณ์ ตามขั้นตอนที่วิชาเดินไปถึง เหตุการณ์อะไรเกิดก่อนเกิดหลัง จะบรรยายไปตามเหตุการณ์ดังนี้

✚ การรบบมาถึงจุดหนึ่ง - พบว่าพระพุทธเจ้านิพพานเป็นอุกมารถเอาไปกักกัน

กล่าวถึงการเดินวิชา เราคำนวณหาเหตุละเอียดเข้าไป จำได้ว่าตอนนั้น ยังไม่เดินวิชาซ้อน ภายสับกายแท้ ซ้อนเหมือนกัน แต่ว่ายังไม่ถึงขั้นซ้อนแท้ นั่นคือ เรายรวมกายทั้งหมดในธาตุธรรมทั้ง นิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น คำนวณเข้าไปในเหตุอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ที่มารเขาทำเหตุว่า งบไว้ เหตุเหล่านี้เป็นเหตุปกครอง ได้เวลามารเขาก็มาป็นเป็นในธาตุธรรมของเรา เราเดินวิชาไปถึงจะ พบ “จุดดำเล็ก” แล้วจุดดำเล็กจะหายไป หายไปไหนเราไม่ทราบ และตามไม่พบ

ความว่างคือเหตุละเอียดนั้น หากเป็นเหตุลับ ต้องใช้วิธีคำนวณเป็นเดือนเป็นปี หากเป็นเหตุ เปิดเผย เราคำนวณไม่นานเราก็พบได้ เหตุที่ว่างนี้ มีทั้งเหตุภพน้อยและเหตุภพใหญ่ นิพพาน ภพ ๓ โลก กันต์ อยู่ในเหตุว่างนั้น กายของมารอยู่ในนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์นั้น

เมื่อพบกายของเขา เราก็พิศดารกายมนุษย์พิเศษของเราให้มากขึ้น แล้วถึงกายมนุษย์พิเศษ นั้น เข้าไปในกายของมารไปจนสุดหยาบสุดละเอียด แล็บ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย เมื่อกายของมาร ถูกดับหมด เราก็ไปถึงเหตุต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

ในขั้นตอนที่เราไปถึงเหตุละเอียด เราก็พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นอยู่ในนั้น เราก็อาราธนา ออกมา เอากายของพระองค์ซ้อนกันเข้า แล้วเดินวิชาซ้อนกายสับกาย จนกว่ากายของพระองค์สะอาด แล้วก็ส่งเข้านิพพานเป็นต่อไป เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ตลอดมา

เราคิดว่า เราถอนถอยพระองค์กลับมาได้หมดแล้ว และนานมาแล้ว เอาเข้าจริงยังไม่หมด ยัง มาพบในขั้นตอนนี้อีก และต่อไปในภายหน้า จะพบอีกหรือไม่ยังไม่ทราบ ต้องใช้เวลาค้นคว้าต่อไป มี อะไรอีก จะได้กล่าวกันในตอนนั้น

✚ เราไม่ควรกล่าวสิ่งไม่สมควรต่อธาตุธรรม

จำได้ว่า การรบบในขั้นตอนนี้ ข้าพเจ้าได้พูดสิ่งที่ไม่สมควร และไม่ทราบเหตุผลว่า ทำไมเรา พูดอย่างนั้น หากไม่นำมากล่าวเกรงว่าจะผิด

นั่นคือ การรบบในขั้นตอนที่พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นนั่น พบพระองค์กลับมานิพพานของ พระองค์แล้ว ได้ทูลถามต้นนิพพานเป็นว่า “ขอพระองค์ได้ทรงโปรด ทรงทราบไหมว่า มารเอา พระพุทธเจ้านิพพานเป็นของเราไป” ไม่ทราบว่าเราพูดไปได้อย่างไร พระองค์ไม่ทรงถือโกรธ ไม่ทรงถือ สาอะไร ทรงตอบว่า “พระองค์ไม่ทราบ เพราะเป็นรุ่นก่อนพระองค์” พระองค์ทรงตอบอย่างนี้

เราต้องถามพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้รู้ ส่วนเรานั้นเป็นผู้ไม่รู้ เราถามทุกอย่างหาก เราอยากทราบ นี่คือ หน้าที่ของเรา วันดีคืนดีเราไปขอขมาโทษต่อพระองค์ พระองค์ให้อภัย ไม่ถือผิด อะไร แต่เราคิดมากไปเอง เราปราบมารถวายพระองค์ทรงขอบใจอยู่แล้ว เราไม่ควรไปคิดเล็กคิดน้อย

แต่นั้นมาเราถามความรู้ไม่เล็ก อะไรที่พระองค์ทรงตอบได้ จะบอกแก่เราทันที อะไรที่เกินรู้เกินญาณทัสสนะของพระองค์ พระองค์ไม่อาจกล่าวเหมือนกัน

อย่างกรณีที่เราถาม ตามที่กล่าวนั้น พระองค์ไม่ทรงทราบแม้พระองค์เป็นผู้ปกครองนิพพาน เป็นทั้งหมดก็จริง เราก็มานึกตรึกตรองต่อไปว่า อยู่ในอำนาจปกครองของพระองค์ เหตุใดพระองค์ไม่ทราบ ว่ามีใครหายไปบ้าง นี่คือ ความคิดของเรา ไม่ทราบว่าเราคิดผิดหรือคิดถูก เพราะเรามีหน้าที่ปราบมาร เราต้องคิดเรื่อยไป คิดแสวงหาวิชามาปราบมารต่อไป วิชาอะไรที่ไม่ได้ผล เราต้องไปหาวิชาใหม่ทันที

ในที่สุดความจริงก็แจ้งแก่เรา **การใช้รู้ใช้ญาณทัสสนะของใครเพียงผู้เดียว ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ จะต้องรวมรู้รวมญาณทัสสนะกันทั้งหมดทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น จึงจะไปรู้ไปเห็นได้** การเดินวิชาในขั้นตอนนี้ เป็นวิชาซ้อนสับทับทวีคูณ อย่างที่วิชาธรรมกายท่านพูดว่า ต่อเห็น ต่อจำ ต่อคิด ต่อรู้ ต่อแค้น ต่อกลิ้ง ต่อญาณ ต่อนิโรธ ต่อสมาบัติ ต่อตรัสรู้ ต่อคำนวณ แล้วก็มาถึงขั้นกลั่น คือ กลั่นเห็น กลั่นจำ กลั่น ฯลฯ แล้วก็คำนวณออกไปตามเป้าหมายที่เราต้องการ แม้ถึงอย่างนี้ ยังไม่เห็นอะไร ต้องทับทวีวิชาไปอีก กว่าอะไรจะอะไรแต่ละอย่างมาเขียนเล่าสู่กันฟัง ดูว่ามันยากขึ้นทุกวัน

❖ เราไม่ควรถามเรื่องที่ไม่ควรถาม

ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ไม่สมควรไปมาก แต่ก็มาได้คิดในหนหลังเสมอ ควรนำมาเล่าแก่พวกเรา อย่างน้อยก็เป็นตัวอย่างที่ไม่ควรเอาไปเป็นแบบอย่าง ว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควร และเราไม่ควรทำอีกต่อไป

เป็นเพราะเราชี้แจงทำวิชา เพราะทำมา ๑๐ กว่าปีแล้ว มารยังไม่หมดสักที รบกันมาจนเรื้อรัง ไม่เสร็จงานปราบมารสักที เมื่อไรก็ตามมาแต่อย่างนี้ จึงเข้านิโรธไปถามกายธรรมหลวงพ่อบอกว่า ช่วยบอกทีเถิด ว่าสุดละเอียดที่แท้ของมารอยู่ตรงไหน จะได้ดับให้มันรู้แล้วรู้รอดไป กายธรรมของหลวงพ่อก็ดีเหลือเกิน ไม่ได้พูดอะไรให้เราสะเทือนในเลย ท่านก็บอกแก่เราตรง ๆ ว่า **“ถ้าบอกเองนี่แก่ศึกษา ๆ ได้ ป่านี้งานปราบมารมันเสร็จไปนานแล้ว”**

เรื่องยังไม่ยุติแค่นี้ เราก็นิโรธต่อไปอีก ถามต่อไปอีก นิโรธให้ละเอียดต่อไปอีก ถามต่อไปอีก สุดท้ายก็ได้คำตอบเดียวกัน คือ ไม่มีใครบอกได้ เราต้องค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำต่อไป

เมื่อเราออกจานิโรธ เราก็มานึกตรึกตรองต่อไป ว่าที่เราไปถามอย่างนี้ เป็นการสมควรหรือไม่ เรามีเหตุผลว่า เราไปถามเพื่อรู้ แล้วเราจะเดินวิชาไปดับให้มันสิ้นเชื้อ นี่คือการประสงค์ของเรา

ประเด็นที่ว่า สมควรหรือไม่ เราต้องขบคิด ต้องคิดมาก ๆ และเมื่อคิดแล้ว เราจะได้ความรู้ว่า ญาณของพระพุทธองค์นั้น ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นหนึ่ง ญาณก็ระดับหนึ่ง หากได้มาอีก ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นหนึ่ง ก็จะได้ละเอียดต่อไปอีก แต่การที่มารเขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรมมาก่อน เขาก็เอา

๔๔,๐๐๐ ธรรมชั้นของอวิชาแทรกไว้ โดยที่เขาทำไว้อย่างละเอียด รู้ญาณของเราจะทะลุปรุโปร่งไปหมด ย่อมเป็นไปไม่ได้ เมื่อเราละเอียดเข้าไป เขาก็เอาละเอียดของอวิชาเข้ามา ปิดรู้บังญาณกัน ต้องค่อย ๆ เจาะเข้าไปทีละอย่าง **กรุงโรมไม่ได้สร้างเสร็จในวันเดียว** จะให้รวดเร็วทันใจอย่างที่เราคิด มันจะถูกหรือ พระพุทธองค์ท่านนิโรธอยู่แล้ว แสวงหาความรู้อยู่แล้ว บอกความรู้แก่เราไม่ทันควันก็เหตุนี้ **หากมันง่ายตามที่เราคิด ป่านนี้มารมันดับไปหมดนานแล้ว** ฉะนั้นต้องอาศัยเวลา ต้องคิดค้นกันต่อไป

ตามที่บรรยายมานี้ เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ เราเสียใจในหนหลังว่า เราไม่ควรทำ แม้พระองค์จะไม่ถือสา แต่เราก็ไม่ควรทำ

✚ **ลักษณะการเห็นพระพุทธรูปคณิพพานเป็นที่ถูกพาตัวไปกักกัน**

เมื่อการรบไปถึงจุดหนึ่ง แต่แรกก็เป็นว่าง แต่ว่างนั้นไม่สะอาด พอเราทำให้สะอาดได้ตามหลักวิชาของการรบ เราเห็นพระพุทธรูปคณิพพานเป็นมานั่งรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ เราตกใจทันที นี่อะไรกัน ที่นี้ไม่ใช่คณิพพานของพระองค์ ทำไมพระองค์มาอยู่ที่นี้ ทันใดนั้นเอง พระองค์ก็เข้ามาหาเราทั้งหมด เรารีบพิศดารกายมนุษย์ยังเข้าไปในกายของพระองค์ทันที ให้กายมนุษย์ของเรา แลบ ลั่น ย่อย แยกดับ ละลาย ไปจนสุดท้ายหายากายละเอียดอย่างเร็วพลัน ให้กายของเราดับและละลายเครื่องบังคับกาย ใจ จิต วิญญาณ ที่มารเขาทำไว้ พอกายของพระองค์สะอาด เราก็อาราธนาเข้าสืบเข้าสู่ศูนย์ของเรา นำกลับเข้านิพพานเป็นต่อไป

พระองค์มาอยู่ที่นี้นานแค่ไหน แต่ครั้งใด ไม่มีใครทราบทั้งนั้น ธาตุธรรมท่านตกใจ

แต่แรกตกใจ ต่อ ๆ มาเห็นเป็นเรื่องปกติ เราคิดว่าเรารวมธาตุธรรมได้ครบแล้วแต่ยุคหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ยังมาพบเหตุการณ์เช่นนี้ในคราวนี้อีก

เรื่องที่เรแปลกก็คือ พบแต่พระพุทธเจ้าคณิพพานเป็น ไม่พบกายธรรมเลย และไม่พบจักรพรรดิด้วย

ตรงนี้แหละที่เราถามคณิพพานเป็น ตามที่บรรยายมาแล้ว

พระองค์ทรงขอบคุณเราทุกพระองค์ มารมันเอาธาตุธรรมของเราไปซ่อนไว้อย่างนี้ เราตกใจมาก ถามพระองค์ว่า ทำไมพระองค์ไม่เดินวิชากลับมาคณิพพานของเรา ทรงตอบว่า สถานที่ไปอยู่นั้นเปรียบเหมือนเป็นลวดหนาม ใจ จิต วิญญาณของเรา มารเขาทำเครื่องบังคับ จึงทำวิชาอะไรไม่ได้ เราก็มาคิดว่า เวลาเราทำสถานที่กักกัน เราทำเป็นลวดหนาม ใครอยู่ในแวดวงลวดหนาม ไปไหนมาไหนไม่ได้ ทำไม่ไม่เอามีดมาตัดลวดหนาม ไม่มีเครื่องมือใด ๆ ทั้งสิ้น มีแต่มีดเปล่า ๆ ย่อมทำอะไรไม่ได้

พูดถึงบารมี ข้าพเจ้าได้มาก บารมีอย่างนี้เราจะไปสร้างที่ไหน ไม่ใช่สร้างวัด ไม่ใช่บวชพระ ไม่ใช่ทอดกฐิน ข้าพเจ้ากล่าววเสมอ ขอให้คนเก่งทั้งหลายมาช่วยกันปราบมาร หากทำได้ย่อมเกิด

ประโยชน์หลายสถาน ถึงใครจะไม่ยกย่อง เราก็รู้อยู่แก่ใจของเราว่าเราทำอะไรได้ แม้ไม่มีอะไรออกมาเป็นรูปธรรม เราก็รู้อยู่แก่ใจ ว่าอะไรคืออะไร คนอย่างเรา ค่ายกย่องมีความจำเป็นหรือ ที่พูดอย่างนี้ ก็คือ เชิญชวนให้พวกเราสนใจความรู้วิชาปราชญ์

ขอจบจากพระพุทธเจ้านิพพานเป็นอุกฤษฏ์ตัวเพียงนี้

✚ การทำวิชาบางครั้งบันเทิงนิโรธ และกล่าวอะไรโดยเราไม่รู้ตัว

การบบางวัน เราทำวิชาได้ ไม่ว่าจะไปถึงขั้นตอนใด เราทำให้ใสได้หมด เราคำนวณมามาก แล้วถึงเหตุทั้งปวงที่ไปถึงแล้ว กำลังถึงอยู่ และที่จะถึงต่อไป ไม่พบพระพุทธองค์ของเราอีก เกิดความสบายใจ สบายใจในประเด็นที่ว่า บัดนี้ ไม่ว่าที่ไหนสว่างใสแล้ว

คืนวันหนึ่ง ไม่ทราบว่าเป็นวันเดือนใด กล่าวออกมาลอย ๆ ว่า “จักรพรรดิอยู่ที่ใดแล้ว อย่าเคลื่อนย้ายให้ทราบว่าใครอยู่ใครไม่อยู่” ไม่ทราบว่าการไปทำไม ไม่มีเหตุผล เป็นการบันเทิงนิโรธ กล่าวแล้วก็เดินสมาบัติกลับ

วันต่อมาเดินวิชาเป็นปกติ และลืมคำกล่าวนั้นไปแล้ว แต่ไปสนใจวิชาอื่นต่อไป

มารเขาถอนถอยนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ของเขาออกไปให้ห่างจากการคำนวณของเรา คือเขาคำนวณก่อน ว่าเราจะคำนวณไปถึงไหน แล้วเขาก็เขาคำนวณถอนถอยออกไปให้พ้นระยะการคำนวณของเรา เมื่อเราคำนวณค้นคว้าเหตุตามความรู้ของเรา เราไปไม่ถึงเหตุที่เขาอยู่อาศัยขณะนี้ เราจึงหลงว่า หมดเหตุที่มารเขาทำไว้แล้ว หลงดีใจได้ไม่กี่วัน พอเราคำนวณให้เลยธาตุคำนวณธรรมคำนวณของเขา คำนวณไปเท่าไร คำนวณไม่ชำนาญ ไม่ชำนาญสมาบัติ ไม่ชำนาญตรัสรู้ ไม่ชำนาญคำนวณ เราจะพบเหตุหนึ่งซึ่งจะเล่าต่อไปนี้

✚ พบจักรพรรดิสำคัญ ที่มารเขาลักพาตัวเอาไปจำนวนมากมาย

ข้าพเจ้ามีความรู้เรื่องจักรพรรดิกายสิทธิ์ ตามที่หลวงพ่อสอน รู้อย่างใคร ๆ รู้ เพราะเรียนมาจากหลวงพ่อด้วยกันทั้งนั้น ความรู้ว่าเรื่องกายสิทธิ์และจักรพรรดิมีปรากฏอยู่ในหนังสือคู่มือสมาธิได้แก่การฝึกดูกายของกายสิทธิ์ในดวงแก้ว ขอให้ท่านติดตามไปอ่านดู ความรู้เรื่องจักรพรรดิมีปรากฏในหนังสือของหลวงพ่อกิ่งเล่มหนึ่งคือ หนังสือวิชามรรคผลพิสดาร กล่าวถึงจักรพรรดิว่ามี ๑๕ อย่าง ท่านต้องไปอ่านดู

เรารู้ว่าเรื่องความรู้เรื่องจักรพรรดิในหนังสือมรรคผลพิสดารเป็นความรู้ละเอียดแล้ว

ที่ไหนได้ พอมาทำวิชาปราบมารเข้า ได้รู้เห็นเรื่องราวของจักรพรรดิเข้า ความรู้ตามที่หลวงพ่อสอนไว้นั้นเป็นความรู้เบื้องต้น เรื่องจักรพรรดิตามที่ข้าพเจ้าได้พบเป็นอีกความรู้หนึ่งและเมื่อเราไปรู้เห็นเข้า เราก็กลับมาถามหลวงพ่อกับ หลวงพ่อสอนเราอีก เราก็จำความรู้นั้นไว้ ดังจะบรรยายต่อไปนี้

จักรพรรดิ ๓ ระดับ

แต่เดิมหลวงพ่อบ้างจักรพรรดิว่ามี ๓ ระดับ

ทบทวนความรู้เดิมที่หลวงพ่อสอนเรากันก่อน แต่เดิมหลวงพ่อสอนเราว่า จักรพรรดิมี ๓ ระดับ คือ **จุลจักร มหาจักร และบรมจักร** รวมเป็น ๓ จักร คำว่า “จักร” เป็นคำย่อ คำเต็มว่าจักรพรรดิ แต่โดยที่กายใสเป็นแก้ว จึงเรียกว่า แก้วจุลจักร แก้วมหาจักร แก้วบรมจักร

จักรหรือจักรพรรดินี้ ไปอยู่ที่ใดก็มีชื่อเรียกไปอีกอย่างหนึ่ง คือ ถ้าไปอยู่ในทิพย์ ก็เรียกทิพย์จักร ไปอยู่ในพรหม ก็เรียก พรหมจักร ไปอยู่ในอรูปพรหม ก็เรียก อรูปพรหมจักร หากไปอยู่ในนิพพาน ก็เรียก พุทธจักร แต่หลวงพ่อบ้างสอนยุติว่า หากไปอยู่ในภพทิพย์ หมายถึง ทิพย์ พรหม และอรูปพรหม เรียก ทิพย์จักร คือ **จุลทิพย์จักร มหาทิพย์จักร บรมทิพย์จักร** แต่ถ้าไปอยู่ในนิพพาน เรียก **จุลพุทธจักร มหาพุทธจักร บรมพุทธจักร**

คำว่า “จุลจักร” หมายถึง แก้วกายสิทธิ์ ที่หลวงพ่อสอนให้เราดูในดวงแก้วกายสิทธิ์นั้น อีกนัยหนึ่ง ท่านหมายเอาว่า คตขุ่น คือ เม็ดขุ่นเป็นหิน เม็ดผลไม่หินทั้งหมด เป็นกายสิทธิ์ คือ เป็นเบื้องต้น หากเรือนหรือดวงใสเป็นแก้วที่เราเรียก “ดวงแก้วกายสิทธิ์” จึงจะเป็นจุลจักร คือ หมายความว่า กายสิทธิ์ต้องเก่งขึ้นมามีระดับหนึ่ง ถึงขั้นทำให้ดวงใสได้ คือ ทำให้เรือนใสได้ จึงจะเข้าข่ายของจุลจักร การที่จะทำให้เรือนหรือดวงใสได้ ต้องใช้ความรู้อีกขั้นหนึ่งนั่นเอง พูดอย่างเราก็คือ จะเลื่อนระดับให้สูงขึ้น ก็ต้องมีผลงานมาแสดงนั่นเอง

อีกความรู้หนึ่ง ก็คือ เรื่องขนาดของเรือน หรือขนาดของดวงแก้ว ดวงแก้วขนาดใดที่จัดเป็นจุลจักร ขนาดใดเป็นบรมจักร เราเคยได้ยินหลวงพ่อสอน

คราวนี้มาดูเรื่องจำนวน ๑๕ คืออะไร จำนวน ๑๕ คือ การนับจักรประจำกาย ดังนี้

๑. **จุลจักร** สำหรับกาย ๔ กาย คือ มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม
๒. **มหาจักร** สำหรับกาย ๔ กาย คือ มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม
๓. **บรมจักร** สำหรับกาย ๔ กาย คือ มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม

รวมเป็น ๑๒ หากนับ **จุลพุทธจักร มหาพุทธจักร บรมพุทธจักร** สำหรับนิพพานอีก ๓ เป็น ๑๕ จักรพอดี

จักรพรรดิทั้งในกายและนอกกาย ในกายก็มี ๑๒ จักร ที่กล่าวนั้น นอกกายก็คือ ดวงแก้วกายสิทธิ์และคตต่าง ๆ ที่กล่าวนั้น รวมทั้ง ก้อนหยก ก้อนเพชร ก้อนพลอย และอัญมณีทั้งปวงด้วย

หากใครมีไว้ในครอบครอง ท่านว่าผู้นั้นมีสมบัติมาก อย่างพระแก้วมรกตของเรา พวกเราหวงแหนและสักการบูชา บางจังหวัดเขามีพระแก้วประจำจังหวัด จังหวัดนั้นก็รุ่งเรือง เพราะพระแก้วมรกตและพระแก้วท่านเป็นจักรพรรดิ มีหน้าที่อำนวยประโยชน์สุขให้แก่มนุษย์ ตามความรู้ที่หลวงพ่อบอกท่านสอนไว้

คราวนี้กลับมาดูจักรพรรดิในกาย ของเราทุกกายมีจักรพรรดิประจำกาย คือ จุลจักร มหาจักร และบรมจักร ทำหน้าที่ดูแลบำรุงรักษากาย ในวันที่เราเป็นธรรมกาย ครูเขาจะพาเราเข้านิพพาน เพื่อขอรัตนเจ็ด (สัตตรัตน) ให้เรา คือ จักรแก้ว ขุนพลแก้ว นางแก้ว คลังแก้ว แก้วมณี ช้างแก้ว ม้าแก้ว ทำได้ทุกโอกาสแต่ในพรหมทำไม่ได้ นี่คือ ความรู้ที่เราทราบตรงกัน

✚ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ คืออะไร

มนุษย์สมบัติ	ได้แก่	แก้วจุลจักร แก้วมหาจักร แก้วบรมจักร
สวรรค์สมบัติ	ได้แก่	แก้วจุลทิพย์จักร แก้วมหาทิพย์จักร แก้วบรมทิพย์จักร
นิพพานสมบัติ	ได้แก่	แก้วจุลพุทธจักร แก้วมหาพุทธจักร แก้วบรมพุทธจักร
ท่านว่าสมบัติทั้ง ๓ นี้ เป็นยอดสมบัติทั้งปวง		

✚ คุณของจักรพรรดิมีอย่างไร

หลวงพ่อบอกท่านสอนว่า บรมจักรมีเดชศักดิ์ดานุภาพ มีฤทธิ์อำนาจเหนือกว่ามหาจักรและจุลจักร มีแก้วมหาจักรเป็นบริวาร และมหาจักรก็มีจุลจักรเป็นบริวาร จำนวนมากมาย ท่านใช้คำว่า อนเอกอนันตัง อปริมาณัง คือ เหลือที่จะนับจะประมาณได้

ทำหน้าที่ดูแลรักษาสมบัติ ความสุข ความเจริญ เครื่องอุปโภคและบริโภคแก่มนุษย์ ป้องกันอันตรายทั้งปวง

นี่คือ สรุปความรู้ย่อ ที่หลวงพ่อบอกท่านสอน แต่ครั้งหลวงพ่อบอกมีชีวิตอยู่ หากอยากจะทราบรายละเอียด โปรดอ่านหนังสือคู่มือสมาธิ และหนังสือวิชามรรคผลพิสดาร ซึ่งข้าพเจ้าเขียนแนวเดินวิชาไปแล้วทั้ง ๒ เล่ม

✚ ความรู้เรื่องจักรพรรดิ หลังจากทีหลวงพ่อบรรณภาพไปแล้ว มีอะไรบ้าง

ความรู้เรื่องกายสิทธิ์ ความรู้เรื่องจักรพรรดิ หรือที่หลวงพ่อบอกท่านเรียกว่า “ภาคผู้เลี้ยง” นั้น ข้าพเจ้าได้สรุปย่อให้แล้ว ขอให้ท่านอ่านทบทวนใหม่ เมื่ออ่านทบทวนแล้ว ให้สรุปความรู้ไว้เพื่อความรู้เก่าจะได้ประสานต่อกับความรู้นี้ใหม่

ข้าพเจ้าไม่มีประโยชน์เรื่องกายสิทธิ์และจักรพรรดิเลย ที่ว่ารู้ก็คือ รู้อย่างที่เรารู้ คือ รู้จากที่หลวงพ่อบอกสอน ซึ่งท่านและข้าพเจ้ามีความรู้ตรงกัน ในคราวที่เราเรียนวิชาธรรมกายใหม่ ๆ เห็นเขามีดวงแก้วกายสิทธิ์ เราก็อยากมีอย่างเขาบ้าง แต่เราก็ไม่ได้เพราะไม่รู้จะไปหาซื้อที่ไหน แต่ศิษย์หลวงพ่อกที่เป็นธรรมกาย เห็นท่านเหล่านั้นมีดวงแก้วกายสิทธิ์กันทุกคน บางท่านมีมากบางท่านมีน้อย ข้าพเจ้าเคยได้ยินชมพูนินของท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถระ (พระมหาเจี๋ยก) เคยเห็นเม็ดขนุนหินของอุบาสิกาทองสุข ลำแดงปิ่น เคยเห็นดวงแก้วผลึกสีขาวของแม่ชีทองสุขด้วย

การดูกายเรายังดูไม่เป็น ได้แต่ดูเวียน คือ ดูดวงเท่านั้น

ต่อมา ข้าพเจ้าเกิดมีดวงแก้วกายสิทธิ์ เป็นแก้วผลึกเล็กใหญ่ ๖ ดวง และหินเขี้ยวหนุมาน ๖ เหลี่ยม เป็นแก้วผลึกสีขาว จำนวน ๑ แท่ง อุบาสิกาทองสุข ลำแดงปิ่น ท่านขอขมาไปทำวิชา ข้าพเจ้าก็เอามาให้ เพราะขณะนั้นข้าพเจ้าเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นกับท่าน ต่อมาเมื่อ อุบาสิกาทองสุข ลำแดงปิ่น วายชนม์เมื่อปี ๒๕๐๖ ดวงแก้วกายสิทธิ์นั้น ยังอยู่กับอุบาสิกาลูกจันทร์ ขนนกยูง แต่เมื่อข้าพเจ้ามีบ้านส่วนตัวแล้ว จึงรับดวงแก้วกายสิทธิ์สำหรับนั้นกลับ

ชีวิตราชการของข้าพเจ้าย้ายไปตามจังหวัดต่าง ๆ ก็ชอบขนดวงกายสิทธิ์ชุดนั้นไปด้วย ไม่ว่าจะไปทำราชการที่ไหน ก็ขนกันไปหอบกันมา เมื่อถึงเวลาที่เราเจริญภาวนา เราก็นำดวงกายสิทธิ์มาถือในมือ เห็นอาจารย์เขาทำอย่างนี้เราก็ทำตาม

ต่อมาเราเห็นวิชาธรรมกายละเอียดขึ้น จึงได้เห็นกายของเขา ว่ากายของเขาไม่เหมือนกายทิพย์ของเรา กายของเขาใสเป็นแก้ว มีเครื่องทรงเหมือนนางละคร บางดวงก็วาววับ บางดวงยังไม่วาววับ การพูดกับเขายังทำไม่เป็น เพียงแต่เห็นกาย เมื่อเราเห็นกายของเขาที่ไร เป็นต้องขี้มให้เราทุกคราวไป

อีกหลายปีต่อมา เราเก่งขึ้น จึงพูดกับเขารู้เรื่อง และเขาเป็นวิชาด้วย เราทำวิชาอะไรเขาทำด้วย และถ้าเราติดขัดเขาบอกวิชาได้ด้วย

✚ ความรู้เรื่องจักรพรรดิจรัสแสงขึ้น ในปีที่เราเริ่มทำวิชาปราบมาร

วันเข้าพรรษาปี ๒๕๒๗ เป็นวันที่ทำวิชาปราบมารวันแรก และวันนั้นเป็นวันที่เราพอจะรู้เรื่องของจักรพรรดิขึ้นมาบ้าง

เหตุที่ทำวิชาปราบมาร เพราะธาตุธรรมท่านบัญชาการมา จะไม่ทำได้หรือไม่ หากท่านได้ ท่านได้อ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ และหนังสือปราบมารภาค ๒ ท่านจะทราบว่า ข้าพเจ้าไม่ทำ เพราะข้าพเจ้าไม่มีความรู้ถึงขนาดที่จะทำการใหญ่ ๆ อย่างนั้น ความรู้วิชาธรรมกายที่มีในตอนนั้น เป็นเพียงนักแสดงสมัครเล่นเท่านั้น เพราะการทำงานต้องใช้คน คนที่มีความรู้วิชาธรรมกาย ต้องมีคนบอกวิชาหรือเรียกว่าต้นวิชา ต้องกำหนดเวลาทำงาน ต้องมีที่อยู่อาศัยแก่สมาชิกที่ทำวิชา มีข้าวปลา

อาหารเลี้ยงกันเจ็บไข้ได้ป่วย ต้องมีเงินรักษา นี่คืออุปสรรคทำงาน ถ้าไม่มีก็อย่าไปทำเลย เพราะไม่มีใครทำได้ ทบทวนดูตัวเรา ว่าเรามีอุปสรรคอะไรบ้างที่จะเกื้อหนุนให้เราทำวิชาปราบมาร เราไม่มีอะไรสักอย่าง แล้วเราจะทำวิชาได้อย่างไร คือ ความคิดของเรา คิดแล้วเราก็อึดอัดใจ เพราะเรามีแต่มือเปล่า ๆ เรื่องอะไรที่เราจะต้องไปขานรับธาตุธรรมท่าน เรารับคำบัญชาของธาตุธรรมไม่ได้ เรามีเหตุผลของเรา ตามที่ว่ามัน

ระลึกถึงหลวงพ่อบ้าง แต่ครั้งหลวงพ่อก็มีชีวิตอยู่ ได้ทำวิชาปราบมาร หลวงพ่อก็อะไรเป็นเครื่องมือบ้าง เราคิดทบทวนหลายกระบวนการ ความ **ธาตุธรรมเตือนหลวงพ่อให้หลวงพ่อทำวิชาหลวงพ่อยังขอเวลาคิดดูก่อนถึง ๘ ปี** ที่อย่างนั้นทำไมไม่คาดคั้นเอาแก่หลวงพ่อ พอมาถึงตัวเราบ้าง ธาตุธรรมไม่ให้โอกาสเราตั้งตัว มาบังคับเราอย่างจะเอาเป็นเอาตาย จะเอาวันนี้ จะให้ทำวิชาแต่วันนี้ ไม่ให้เราได้คิดอะไรเลย แล้ววิชาปราบมารมันง่ายอยู่หรือ ขอให้ท่านย้อนกลับไปอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ ก็จะทราบเรื่อง เราได้แต่สะอื้นอยู่ในใจ ไม่รู้จะไปพูดแก่ใคร ไม่รู้จะไปหารู้กับใคร เพราะไม่มีใครรู้ด้วย หากเราไปพูดกับท่านใด แน่نون เขาต้องว่าสติไม่ดี อารมณ์อยู่ในระหว่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่มีวันใดกลุ่มใจเท่าวันนี้

ทบทวนดูแล้ว ได้ความว่า หลวงพ่อท่านจัดเป็นเวรรวม ๖ เวร ทำวิชาเวรละ ๓ ชั่วโมงติดต่อกันมา ๓๐ กว่าปี ศิษย์ของหลวงพ่อบ้างใหญ่เป็นอุบาสิก้า แบ่งกลุ่มออกมาได้ ๖ เวรพอดี หลวงพ่อคุมวิชาทุกเวร และหลวงพ่อบ้างเป็นเจ้าภาพหมดทุกเรื่อง ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน เจ็บไข้ได้ป่วย การเงินการทอง หลวงพ่อบ้างรับผิดชอบแต่ผู้เดียว ไม่ใช่แค่นั้น ที่สำคัญคือ เป็นอาจารย์อำนวยการทางความรู้วิชาธรรมกายขั้นสูง ติดขัดตรงไหน หลวงพ่อสอนได้หมด หากมีอุปสรรคตามที่ว่ามันก็นำมาทำวิชา

พอลกลับมาดูตัวเราบ้าง มีอุปสรรคอะไรบ้างไหม ไม่มีไม่มีอะไรเลย แล้วจะวิชากันไปได้อย่างไร

นี่คือความห่วงใยของข้าพเจ้า ยังจำได้ไม่ลืม หากข้าพเจ้าถอดกายได้อย่างหลวงพ่อ จะขอตายในวันนั้น จะกลัวอะไรแก่ความตาย พอเราอยากตาย มันกลับไม่ตาย เรากราบพูลให้เขาคนอื่นมาทำวิชา เขาเหล่านั้นเก่ง ๆ ทั้งนั้น บางท่านใช้อีกก็ชาติไม่หมด เขาไม่ขัดสนอะไร ชื่อเสียงเขาก็ดีใคร ๆ ก็ยกย่องเขา เขาร้องขออะไรจากใคร ไม่เห็นใครขัดเขา ไม่ว่าเราอยากพูดอะไร ธาตุธรรมท่านไม่ฟัง ยังจำเหตุการณ์ได้ติดตา เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไปอ่านปราบมารภาค ๑ ก็จะทราบเรื่องละเอียด

สุดท้าย ยุติว่า เราต้องทำวิชาปราบมาร โดยไม่มีข้อแม้ใด ๆ

วันที่ทำวิชารวันแรก ดูเหมือนหลวงพ่อก็จะรู้วาระใจของเรา หลวงพ่อลงมาเอง ศึกษา ฯ มาบ่นอะไรอยู่ เอาดวงแก้วที่มีมาเดินวิชา เราก็กทำตามทีหลวงพ่อสั่ง คือ เอาดวงแก้วมากำไว้ในมือ แล้วเราก็กเดินวิชา แต่แรกเราก็กเดินวิชาระดับง่าย ๆ ไปก่อน แปลกกว่าวันก่อน ๆ อะไรที่เราไม่เห็น เราได้เห็นอะไรที่เราไม่รู้ เราได้รู้ วิชายาก ๆ เราสามารถเข้าใจได้ เราไม่เคยดับมาร ทำไมเราทำไปได้ จึงได้ทราบ

ในวันนี้เอง ที่หลวงพ่อบอกว่าปราบมารนั้น คือ อย่างนี้ วิธีดับมารนั้น เขาทำกันอย่างไร เกิดการระลึกขึ้นเอง ขึ้นตอนไหนทำอะไร เป็นขึ้นเองโดยสัญชาตญาณ นิโรธต้องไม่ติดขัด ตรัสรู้ต้องทำโดยฉับพลัน การเดินวิชาต้องเร็วดังจักรผัน เราเรียนวิชาธรรมกายมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร เพิ่งจะได้เรื่องได้ความเอาวันนี้ นี่คือคุณของจักร ๖ ดวงและคณะจักรพรรดิน้อยใหญ่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่

แต่วันนั้น เรื่องของจักรพรรดิค่อย ๆ แจ่มแก่เรา รู้เห็นอะไรต้องรีบบันทึก บัดนี้บันทึกไว้ ๑๖ เล่ม สมุดเบอร์ ๒ แล้ว ข้าพเจ้าจะนำมาเรียบเรียง ตั้งแต่รู้เห็นเบื้องต้นมาทีเดียว เป็นความรู้ต่างหาก จากที่หลวงพ่อบอกสอนแต่ครั้งหลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่นั้น คือ เป็นความรู้ในภาคที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ดังจะกล่าวต่อไป

❖ ความเดิมของจักรพรรดิที่ทำวิชาแต่แรก

ดวงแก้วกายสิทธิ์ หลวงพ่อบอกว่านามว่า “**จักรพรรดิตรีภพ**” ดวงอื่นหลวงพ่อก็กวายนามด้วย ข้าพเจ้าทำวิชามากับจักรพรรดิตรีภพและกับดวงกายสิทธิ์ชุดนี้ มาเป็นเวลานาน

ต่อมามีจักรพรรดิมาเพิ่ม มาแต่กาย ไม่มีเรือนหลวงพ่อลงมาจัดการเอง กวายนามจักรพรรดิองค์ใหม่ว่า “**จักรพรรดิตรีจักร**” ข้าพเจ้าเรียกท่านง่าย ๆ ว่า “**หยกชมพู**” เพราะท่านบอกว่า เรือนของท่านเป็นหินหยกสีชมพู ไม่ทราบว่าเป็นหยกชมพูของท่านอยู่เมืองใด ประเทศไหน

การรบในช่วงเวลาที่หยกชมพูมาเข้าคู่กับตรีภพนั้น วิชาไปได้เร็ว ได้ผลงานหลายอย่าง

สุดท้าย ถึงปีที่จักรพรรดิภาคปราบ เสด็จจากนิพพานมาช่วยทำวิชาด้วย โดยมาอยู่ประจำเรือนของจักรพรรดิตรีภพ หลวงพ่อลงมาทราบเหตุการณ์ เป็นเหตุการณ์พิเศษ **การรบในชั้นตอนนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในธาตุในธรรม** คือ หลวงพ่อมอบหน้าที่ปราบมารแก่ “**ตันปราบ**” ให้ตันปราบเป็นแม่ทัพแทนข้าพเจ้าเสียใจมาก เวลาจะทำงานปราบมาร หลวงพ่อบ้างดับเราพอถึงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญ หลวงพ่อบ้างมือไปเฉย ๆ มอบงานแก่ตันปราบ ข้าพเจ้าจึงตกที่นั่งลำบาก ไม่รู้จะไปปรับทุกข์กับใคร เกิดความวังเวงใจอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ได้

เรื่องราวมีอย่างไร ข้าพเจ้าจะไม่กล่าว ขอให้ท่านไปอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ก็จะทราบตลอด เป็นเรื่องที่เราต้องติดตาม เพราะเป็นความรู้ใหม่ เราไม่เคยรู้มาก่อน จะไปเรียนที่ไหนก็ไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ไม่มีใครทราบทั้งนั้น เมื่อมีเหตุการณ์อะไร ข้าพเจ้าใช้ความพยายามจดบันทึกไว้แล้วนำมาเล่าสู่กันฟัง เท่าที่มีข้อมูล ลำดับได้ดังนี้

ทุกครั้งที่มีจักรพรรดิสำคัญเสด็จมา

พระพุทธรองค์จะต้องเสด็จมาที่บ้านทุกครั้ง

กล่าวถึงเหตุการณ์ เมื่อต้นปราบเสด็จมาอยู่ทำวิชาปราบมาร โดยประจำอยู่ในเรือนของจักรพรรดิตรีภพนั้น ปรากฏว่ามีจักรพรรดิสำคัญ เสด็จมาอยู่กับต้นปราบมากขึ้น มาทั้งจากมนุษย์โลก มาจากทิพย์ มาจากพรหม มาจากอรูปพรหม และมาจากนิพพาน

เมื่อเสด็จมาแล้ว ตรีภพท่านจะจัดที่อยู่ให้ โดยสร้างนิพพานขึ้นในเรือนของท่าน ตามความรู้ของท่าน ซึ่งความรู้นี้ได้เค้าเงื่อนมาจากครั้งหยกชมพุมายู่แล้ว คราวที่หยกชมพุเสด็จมานั้น หลวงพ่อท่านลงมาจัดการเอง เราตั้งประเด็นว่า “หลวงพ่อลงมาทำอะไร” แต่แรกเราเข้าใจว่า หลวงพ่อลงมารับทราบเหตุการณ์ เราคิดอย่างนั้น เขาเข้าใจจริง หลวงพ่อไม่ใช่มารับทราบเหตุการณ์อย่างเดียวเสียแล้ว หลวงพ่อก็คือมาเดินวิชาสร้างนิพพานขึ้นในเรือนของตรีภพ แล้วอาราธนาหยกชมพู่เข้าอยู่ เราก็จำความรู้ไว้ ความรู้ในการทำนิพพานก็คือ ตั้งเครื่องในเรือนนั้นขึ้น ทำไปให้ละเอียด คราวนี้จะอยู่กับเท่าไรก็ได้

คราวต่อ ๆ มา ตรีภพท่านก็ทำวิชาของท่านเอง แม้นับจำนวนอสงไขยองค์ ก็อยู่ได้อย่างสบาย เท่าไร ๆ ก็อยู่ได้ไม่มีการจำกัดจำนวน

เราทราบได้อย่างไร เมื่อมีจักรพรรดิสำคัญเสด็จมา เราทราบหลายขั้นตอน ประการแรก หากเรานิโรธอยู่ ตรีภพท่านจะบอก เราทราบตอนนั้น แล้วเราก็ดูเหตุการณ์ ว่าใครไปใครมา มาทำอะไรกัน พูดกันว่อย่างใด หากฟังไม่รู้เรื่อง เราถามตรีภพ ตรีภพท่านจะบอก และเราจะทราบพอสมควร แม้ไม่ละเอียดนัก ก็ว่าพอจะทราบความ

อีกกรณีหนึ่ง เมื่อเวลา ๒ ทุ่ม ข้าพเจ้าจะถวายเป็นปกติ บูชาในนิพพานเสร็จแล้ว ก็มาถวายเป็นจักรพรรดิที่บ้าน พอถวายเป็นเสร็จ ต้นปราบท่านจะบอก ว่าวันนี้มีจักรพรรดิสำคัญเสด็จมาองค์ เฉพาะองค์ที่มีฐานะเป็น “ต้น” จะต้องเข้าธรรมกายเข้านิพพานประชุมธาตุธรรมทั้งหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น อาราธนาจักรพรรดิสำคัญขึ้นไปปรากฏภายในนิพพาน ธาตุธรรมท่านจะตรวจบารมีทันที องค์ไหนมีบารมีเท่าไร เเด่นด้วยบารมีใด จากนั้นธาตุธรรมก็ถวายนาม ลำดับไปที่ละองค์ จนกว่าจะครบองค์ในคราวนั้น

หน้าที่ของเราก็คือ ต้องรับจำและจดพระนามของท่านไว้เป็นรุ่น ๆ ทำเฉพาะหัวหน้าทีม หัวหน้าชุดเท่านั้น

เหตุการณ์เช่นนี้ มีมาแต่ปี ๒๕๓๖ แล้ว และติดต่อมาเรื่อย ๆ โดยเหตุการณ์ต่างกัน จะเล่าให้ฟังตามที่บันทึกเป็นคราว ๆ ไป ก่อนที่จะถึงขั้นตอนการถวายนาม พระพุทธรองค์ท่านเสด็จมาที่บ้านเนืองแน่น เสด็จแล้วก็มาถึงอรูปพรหมเขามากัน ต่อมาจึงถึงพรหม และถึงทิพย์ จักรพรรดิกายสิทธิ์ก็มาด้วย

แต่แรกเราตกใจในเหตุการณ์ ต่อมาเห็นเป็นปกติ

ประเด็นที่ว่าพระพุทธองค์เสด็จมาทำไม แต่แรกเราไม่ทราบ ครั้นดู ๆ ไปแล้ว จึงได้ทราบขึ้นบ้าง แต่ก็ไม่รู้รายละเอียด เคยมีวันหนึ่ง เราเดินวิชาได้ดี เกิดความบันเทิงใจ เรานิโรธเรื่อยไป คราวหนึ่ง ไปหาหลวงพ่อบอกว่า “เดี๋ยวหลวงพ่อไปบ้านศึกษา ฯ ก่อน” เราก็นิโรธไปหาต้นใหญ่ ไปพบต้นใหญ่ทรงรับสั่งว่า “เดี๋ยวลูกน้อยพูดกัน ไปบ้านศึกษา ฯ ก่อน” เราไปหาต้นนิพพานเป็น พบพระองค์ พระองค์บอกว่า “เดี๋ยวไปบ้านศึกษา ฯ ก่อน” เรามาหาพระสมณโคดม พระองค์ทรงรับสั่งถามว่า “ต้นใหญ่มาบ้านศึกษา ฯ หรือ เดี่ยวไปบ้านศึกษา ฯ ก่อน” จากนั้น เราก็อึ้งเหตุการณ์ ว่าธาตุธรรมท่านมาบ้านเราด้วยฐานะอะไร ด้วยเรื่องสำคัญอะไร เราพยายามฟัง ได้ความว่า มาหาต้นใหญ่เพื่อมาต้อนรับจักรพรรดิใหม่ เพราะทราบว่าจักรพรรดิมาช่วยปราบมาร เนื้อหาสาระที่คุยกัน เราไม่ทราบ แต่ก็ได้ว่า มาจากไหน ไปจากไหน ต่อไปนี้จะทำอะไรกัน นี่เป็นเหตุการณ์เบื้องต้น

ครั้นถึงวันที่อาราธนาจักรพรรดิใหม่เข้านิพพาน เพื่อธาตุธรรมตรวจบารมีและถวายพระนาม นั่นเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง การถวายนามนั้น กระทำโดยนิพพานทั้งปวงเข้านิโรธกันหมดแล้วตรวจบารมีเสร็จแล้วก็ถวายนาม ปกติจะเป็นอย่างนี้ เมื่อถวายนามเสร็จ เป็นประเพณีที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ ก็คือชวนพระองค์ไปเยี่ยมต้นใหญ่ ออกจากต้นใหญ่ ก็ไปที่ต้นนิพพานเป็น ออกจากนิพพานเป็นก็มาหาเจ้าของศาสนา คือ พระสมณโคดม เสร็จจากนั้น มาหา หลวงพ่อ พุดคุยกันแล้ว จึงกลับไปหาต้นปราบ เมื่อมาถึงต้นปราบแล้ว เราจึงถอนนิโรธ ถือว่าเสร็จภารกิจประจำวัน

✿ ข้อสังเกตในการตรวจบารมีจักรพรรดิ

เดินวิชาซ้อนกายสับกาย โดยรวมนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็นเข้าด้วยกัน เสร็จแล้วนิโรธ หยดนิ่งลงไปที่ดวงธรรมของจักรพรรดิที่ละองค์ ดูดวงบารมีของพระองค์ คำนวณบารมีออกมาว่ายิ่งด้วยบารมีใด เสร็จแล้วธาตุธรรมท่านก็ประกาศบอกว่าบารมีเท่าไร มีฐานะอะไร และถวายนามว่าอะไร ก็ประกาศออกมา

ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ธาตุธรรมท่านบอกเราว่า องค์นี้เป็นคู่บารมีสร้างบารมีคู่กันมากับศึกษา แต่ครั้งใด ท่านเป็นนักรบเก่า มีบารมีเด่นหลายอย่าง ชื่ออย่างนี้ได้ ชื่ออย่างนั้นก็ได้ ศึกษา ฯ จะเลือกชื่อใด ธาตุธรรมท่านถาม เราชอบชื่อใด เราก็ตอบชื่อนั้น เมื่อเสร็จองค์หนึ่งขึ้นองค์ใหม่ จนกว่าจะครบบางองค์ธาตุธรรมถามว่า ไปตลาดท่ามาเรอย่างไร ทราบมาก่อนไหมว่าจะกลับมาพบนายอีก (นายหมายถึงข้าพเจ้า) ดีใจไหมที่ได้กลับมาพบนายอีก เมื่อมาพบนายเขาแล้ว จะไปไหนอีกไหม เราได้ยินได้ฟังเรื่องแปลก ๆ ซึ่งเราไม่ทราบมาก่อน องค์ไหนที่ถูกถามกระจุกกระจิก แปลว่า มีความสัมพันธ์กับข้าพเจ้ามานานแสนนาน บรรยายภาสอย่างนี้ เห็นว่าสนุกในตอนแรก แต่พอนานไปไม่สนุกเสียแล้ว เป็นเองปกติธรรมดา

✚ ข้อสังเกตหลังจากตรวจบารมีเสร็จแล้ว ถวายนามแล้ว ต้องพามาพบธาตุธรรมสำคัญ

คำว่า ธาตุธรรมสำคัญ หมายถึง ต้นใหญ่ ต้นนิพพานเป็น กายธรรมหลวงพ่อก และพระสมณโคดม ซึ่งเป็นเจ้าของศาสนา เหตุใดเมื่อทำพิธีถวายนามหลังจากตรวจบารมีแล้ว ต้องมาพบธาตุธรรมสำคัญอีกรอบหนึ่ง ไม่ว่าเราจะไปไหน จักรพรรดิท่านก็ไปกับเรา ไปไหนให้กัน ว่าอย่างนั้นก็แล้วกัน

ไม่ทราบตัวเองเหมือนกัน ว่าทำไมเราต้องทำอย่างนั้น นึกขึ้นมาได้เอง แล้วเราก็ทำตามที่เราเห็นชอบ เมื่อมาพบต้นใหญ่ จักรพรรดิท่านถามต้นใหญ่อย่างไม่เกรงใจก็มี เรื่องที่พูดกันส่วนมากก็เรื่องของข้าพเจ้า พระองค์ส่งนายไปหรือ พระองค์ให้นายปราบมารนั้น พระองค์มีส่วนรับผิดชอบอะไรบ้าง อย่างนี้เราก็เคยได้ยิน ต้นใหญ่ท่านก็ตอบไปตามที่ถาม

มาที่ต้นนิพพานเป็น บางพระองค์พูดไม่เกรงใจ พระองค์ขึ้นลงกับนายหรือ พระองค์ช่วยอะไร นายบ้าง เราเคยได้ยิน และได้ยินแปลก ๆ แปลว่า จักรพรรดิท่านรู้เรื่องของเรามาก แต่เราเองไม่รู้เรื่องเลย

ในส่วนที่เกี่ยวกับหลวงพ่อนั้น เคยได้ยินจักรพรรดิท่านพูดเหมือนกัน หลวงพ่อกท่านก็ว่าศึกษา ๆ เป็นศิษย์ใช้กันได้ วานกันได้ ให้ปราบแทนได้

เกี่ยวกับพระสมณโคดม จักรพรรดิท่านไม่ค่อยกล่าวอะไร จึงไม่มีเรื่องเขียน เพราะงานปราบมารมาอยู่ในศาสนาของพระองค์ พระสมณโคดมท่านฝากศาสนาของท่าน ให้ช่วยดูแลด้วย

รุ่นหลัง ๆ ไม่ค่อยพูดอย่างนั้น พอมาถึงต้นใหญ่ ต้นใหญ่ท่านขนานนามรุ่นก็มี ส่วนต้นนิพพานเป็นและหลวงพ่อกได้แต่โอภาปราศรัยธรรมดา ทำให้นึกถึงเรื่องที่อุบาสิกถนอม อาสโวยี ท่านเล่าขึ้นได้ เรื่องก็มีอยู่ว่า วันหนึ่งหลวงพ่อกท่านถามคุณฉวย สมบัติสุข และถามอุบาสิกถนอม อาสโวยีว่า **“พระพุทธเจ้ากับจักรพรรดิ ใครสำคัญกว่ากัน”** นี่คือการถาม คุณฉวยตอบว่า พระพุทธเจ้า ส่วนอุบาสิกถนอมตอบว่าจักรพรรดิ แม่ชีถนอมเล่าต่อว่า หลวงพ่อกเราตายไปนานแล้ว จนบัดนี้ ยังไม่มีการเฉลยคำตอบ ข้าพเจ้าทราบคำตอบแล้ว นึกสนุกขึ้นมาวันใด จะเขียนวันนั้นก็แล้วกัน

สรุปข้อสังเกตในขั้นตอนนี้ เราจะทราบ ว่า จักรพรรดิท่านรู้เรื่องของเรามาแต่อดีต ทองห่วยไยเรา ถึงกับพูดกับธาตุธรรมอย่างนั้น ทองรู้เห็นเรื่องของเรามาทุกชาติ แต่เราไม่รู้ เราเอาแต่ทำวิชาตามที่ธาตุธรรมท่านมอบหมาย เราคิดแต่ว่า เราเป็นศิษย์หลวงพ่อก เกรงใจหลวงพ่อก หลวงพ่อกให้เราปราบมาร เราก็ปราบ ผลดีผลเสียมีอย่างไร เราไม่คิด เราคิดแต่จะให้มารดับให้หมดสถานเดียว ในประเด็นที่ว่าเราจะมิกินมิใช่หรือไม่ เราไม่คิดแต่จักรพรรดิท่านคิด ท่านพูดแทนเรา ตามที่กล่าวมานี้ เท่าที่เล่ามานี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น หากท่านอยากทราบตลอดเรื่องต้องไปอ่านบันทึกทำวิชาประจำวัน

ขอเข้าเรื่องผลงานลำดับต่อมา คือเรื่องจักรพรรดิสำคัญถูกลักพาตัวไปโดยไม่มีใครรู้ไม่มีใครทราบ ดังเรื่องราวต่อไปนี้

✚ จักรพรรดิภาคปราบสำคัญถูกลักพาตัวไปกักกันไว้หมด

กล่าวถึงการรบ เมื่อมาถึงจุดหนึ่ง หลังจากที่เดินวิชาไป พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็น ที่มารเอาไปหลบซ่อน ที่มารเอาไปกักกันไว้ในเหตุต่าง ๆ การรบดำเนินมาถึงขั้นตอนนี้ คิดว่าอาราธนากลับนิพพานไปได้หมดแล้ว

เพราะการเดินวิชาละเอียดขึ้น พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นที่ใด เราก็อาราธนากลับได้หมด เราดีใจ ว่างานติดตามพระพุทธองค์เสร็จสิ้นแล้ว นานแล้วไม่พบเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เลย และเราก็ดีใจต่อไปว่า หมดธรรมภาคมารเพียงนี้ ภาระหน้าที่ของเราเสร็จแล้ว เราคิดอย่างนั้น

คืนวันหนึ่ง จำได้ว่า เราได้พูดไว้ในนิพพาน ว่าจักรพรรดิอยู่ที่ใด ขอให้อยู่ที่นั่น อย่าเคลื่อนย้าย จะได้ทราบว่า ใครอยู่และใครหายไป พูดแล้วก็ลืม ไม่นำมาคิดอีก และลืมไปเลย การทำวิชาในระยะนั้น คำนวณได้ง่ายวิชาไปเร็ว โลงไปหมด ธาตุธรรมท่านดีพระทัยด้วยว่า มารหมดเสียที เพราะรบกัมนานแล้ว ดีใจกันทั้งนั้น

แต่ดีใจกันไม่นาน

เมื่อคำนวณละเอียดหนักเข้าไป ไปพบพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ ถูกลักพาตัวไปกักกันไว้ในเหตุละเอียดนั้น แต่แรกพบน้อย ต่อมาพบมากขึ้น พอเรื่องแจ้งขึ้นมา ธาตุธรรมตกพระทัยกันหมด นี่มันอะไรกัน แล้วความดีใจก็มีแค่นั้น แต่จากนั้นไป มีแต่ความหนักใจและหนักใจ พูดอะไรไม่ออกกันทั้งนั้น

จำได้ว่า ในรุ่นแรก ๆ เคยทูลถามต้นนิพพานเป็น ถามพระองค์ว่า ทรงรู้เห็นหรือไม่ ทรงตอบว่าไม่รู้ไม่เห็น และก็ถามไปหมด ก็ไม่ทรงรู้เห็น เราหนักใจเป็นทวีคูณ ว่าเราจะทำอย่างไรต่อไป เกินรู้เกินญาณทัสสนะที่พระองค์จะทรงรู้ทรงเห็นแล้ว เกินกำลังของพระองค์แล้ว หากพระองค์ทรงรู้เห็นก็จะบอกแก่เราได้ กรณีอย่างนี้เราจะทำอย่างไรต่อไป

นี่คือความคิดของเรา หากไม่รบต่อ มารมันจะได้ใจ ว่าเราไม่มีน้ำยา เพียงแค่นี้ เราก็ไม่มีปัญญาไปตามให้พบตัวตนของมัน นี่คือความคิดของเรา หากเราจะรบต่อ เราจะทำวิชาอะไร

มาถึงขั้นตอนนี้ ลองเดินวิชาซ้อนสับทับทวี คือนิพพานถอดกายมีเท่าไร เอามารวมกับนิพพานเป็นทั้งหมด ทำให้เป็นกายเดียวกันทั้งหมด ซ้อน เห็น จำ คิด รู้ นิโรธ สมบัติ ตรัสรู้ คำนวณต่อเห็น จำคิด รู้ นิโรธ สมบัติ ตรัสรู้ คำนวณ แล้วกลับ คือ กลับ เห็น จำ คิด รู้ นิโรธ สมบัติ ตรัสรู้ คำนวณ เสร็จแล้ว ต่อแวนต่อกลิ้งส่องญาณทัสสนะ ไปในเหตุเกินรู้เกินญาณทัสสนะ คำนวณไปให้เลยคำนวณของมารที่มารเขาคำนวณไปแล้ว กำลังคำนวณอยู่ และที่จะคำนวณต่อไป ไปถึงเหตุอันใด

เราก็แลบ ลั่น ย่อย แยก เข้าไปในเหตุนั้น เมื่อเหตุเหล่านั้นถูกกำจัด พอเกิดความโล่งขึ้นบ้าง เพียงเท่านั้นเอง เราก็พบพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราชัย ที่มารพาลักตัวมาหักกันไว้ตรงนี้จำนวนมาก พบแล้วพบอีก ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร

พอพระองค์เห็นเรา จะเข้ามาหาเราทั้งหมด เราต้องรวบรวมกายของพระองค์ทั้งหมด นำมาทำให้ใสใหม่ แล้วอาราธนากลับนิพพาน แปลงมาก แปลกแท้ทีเดียว พระองค์ไม่อยู่นิพพาน แต่กลับมาอยู่กับ “ตริภพ” ทั้งหมด เราตกใจ เหตุใดพระองค์ไม่อยู่ในนิพพาน ก็อาราธนาพระองค์มาอยู่ในนิพพาน นี่มันอย่างไรงั้น ที่เป็นพระพุทธเจ้าในนิพพานเป็น พระองค์ก็อยู่ในนิพพานเป็น ไม่เห็นพระองค์มาอยู่กับ “ตริภพ” พอถึงรุ่นจักรพรรดิ เหตุใดจักรพรรดิไปอยู่บนนิพพานตามที่อาราธนา ทำไมมาอยู่กับ “ต้นปราชัย” กันทั้งหมด แต่อยู่ในเรือนของตริภพ จะลำดับเรื่องราวต่อไปนี้

✚ จักรพรรดิไม่มีกายละเอียดเท่านั้น เป็นกายมนุษย์อย่างเราก็มี

เมื่อเราเดินวิชาละเอียดที่กล่าวแล้ว ไปพบดวงเพชรใสอยู่ในเรือนแหวน สงสัยจึงลงไปในเรื่องนั้น ก็เห็นกายของท่าน เราก็ทราบวามารเอาท่านมาไว้ที่นี่ หลวงพ่อท่านถามว่า มาอยู่ที่นี้ทำไม ทรงตอบว่า มารเขาเอามาไว้ เพื่อไม่ให้ช่วยใคร ถ้ามารเขาจะรบกับใคร ห้ามพระองค์ช่วย (เล่ม ๑๓ หน้า ๔๘)

อีกวันหนึ่ง การเดินวิชาทำไปตามปกติ พอว่างใสสะอาด พบดวงแก้ว ๒ ดวง พอเราพุ่งไปกลางดวงก็ทราบว่า เป็นจักรพรรดิที่มารเอามาซ่อนไว้ ต่อมาหลวงพ่อกวายนามว่า ต้นปราชัยมิ่งและต้นปราชัยเมือง (เล่ม ๑๓ หน้า ๖๙)

การพบ**จักรพรรดิกายมนุษย์** พบเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๒๗ (เล่ม ๑๓ หน้า ๑๒๔) จำได้ติดตา เราตกใจและแปลกใจเพราะเราไม่เคยเห็น เคยเห็นแต่กายละเอียดทั้งนั้น แต่ว่าอยู่ลึกมากเดินวิชากันแทบขาดใจทีเดียว ได้บันทึกไว้ดังนี้ “เป็นจักรพรรดิกายมนุษย์ เพิ่งพบองค์แรก บารมีมาก การขนานนามไม่มีมารขัดขวาง เห็นพระองค์แต่เมื่อคืนแล้ว เป็นกายมนุษย์ ไม่อ้วน พระเศศาดำ พระพักตร์นวลงาม เครื่องทรงพอสมควร การเห็นที่ชัดเจนอย่างนี้ ก็เพิ่งเมื่อคืนเอง ยังดีใจมาถึงขณะนี้ พระองค์บอกว่า หากพบต่อไปก็เป็นจักรพรรดิกายมนุษย์ เพราะครั้งนั้นเป็นกายมนุษย์” นี่คือนบันทึกที่จดไว้ จึงคัดลอกมา

ขออธิบายหน่อยหนึ่ง เกี่ยวกับการบันทึกที่ทำไว้นั้น ที่เขียนว่าเห็นพระองค์เมื่อคืนแล้ว ก็คือได้ทำวิชาไปถึงเหตุหนึ่ง ได้กายพระองค์กลับมาอยู่ในเรือนตริภพแล้ว แต่ยังไม่ได้อาราธนาธาตุธรรมถวายพระนาม ตกกลางคืนท่านมาปรากฏกายให้เห็น เห็นอย่างไรก็เขียนไว้แต่วันนั้นแล้ว และที่เขียนว่าการขนานนามไม่มีมารขัดขวาง ก็คือว่า การถวายนามจักรพรรดิบางวันมีมารเขาเข้าขัดขวาง เราต้องรบก่อน ต้องดับมารก่อน ต่อเมื่อมารที่ขัดขวางดับแล้ว ธาตุธรรมจึงตรวจบารมีและขนานนามได้

ธาตุธรรมท่านดีใจมาก เพราะเป็นครั้งแรก คราวนี้ได้จักรพรรดิกายมนุษย์ ๔ องค์ ธาตุธรรมตรวจบารมี บอกว่าบารมีมาก ถวายนามว่า ต้นปราบกายมนุษย์ทะเลสิทธิ์ (คือองค์ที่กล่าวนี้) ต้นปราบกายมนุษย์ทะเลญาณ ต้นปราบกายมนุษย์ทะเลสำเร็จ ต้นปราบกายมนุษย์ภาคตรัสรู้

โปรดพิจารณาดูชื่อ เราฟังแรก ๆ ไม่เข้าใจ ก็เลยถามธาตุธรรมท่าน ธาตุธรรมท่านตอบอย่างไร แล้วค่อยคุยกันใหม่ บริวารของท่านเป็นกายมนุษย์ด้วย แต่ว่าถวายนามเฉพาะหัวหน้าทีมนี้ และเมื่อถวายนามแล้ว ท่านและบริวารก็เข้าอยู่ในเรือนของตรีภพทั้งหมด ไม่ไปอยู่บนนิพพาน

กล่าวถึงกายมนุษย์ของพระองค์ เฉพาะที่ได้รับนามว่า “ต้นปราบกายมนุษย์ทะเลสิทธิ์” ร่างกายของพระองค์ใกล้เคียงกับกายมนุษย์ของเราชาวฉวนถิงพระองค์ สวณัก พระเกศาดำ แต่ไม่ยาว มวยเป็นจุกแล้วมัดด้วยทองคำไล แขนคาดกำไลทองตามเนื้อตัวไม่มีอะไร ไม่เหมือนตัวละคร พูดอย่างไร ก็คือไม่ใช่เสีย ทรงทางเก่งไม่เหมือนเรา ไม่รู้จะบรรยายอย่างไร เห็นพระองค์ เราปลื้มใจ ทำไมพระวรกายสวณัก สวณักอย่างไรบรรยายไม่ถูกอีก แต่ว่าเราพอใจ เอาแค่นี้ก่อน

คราวนี้วิจารณ์ กรณีอย่างนี้ เราต้องมีความรู้ถวายเครื่องทรงใหม่ทั้งหมด ต้องให้สวณักทั้งหมด นึกถึงวิธีได้ ไม่ทราบว่าเป็นวันเดือนปีใด จักรพรรดิของหลวงพ่อก ๓ ดวง ที่อยู่ในองค์หลวงพ่อกองค์นี้ที่วัดปากน้ำ มาร้องเรียนข้าพเจ้า เพราะลูกสาวของข้าพเจ้า (น.ส.วิลาวัลย์ บุญมานุช ขณะนี้เรียนจบพยาบาลศาสตร์ ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลรามาริบัติ กรุงเทพฯ) คราวนั้นลูกยังเรียนอยู่ชั้น ม.๖ เราบอกเธอว่า ให้ไปวัดปากน้ำ หากนำชื่อจักรพรรดิหลวงพ่อกมาบอกได้ถูก จะให้รางวัล ๕๐๐ บาท แล้วเธอมารายงานว่า จักรพรรดิของหลวงพ่อกมี ๓ องค์ องค์หนึ่งชื่อ **มณิรัตน์จักรพรรดิ** องค์หนึ่งชื่อ **รัตนชาติจักรพรรดิ** องค์หนึ่งชื่อ **อุดมจักรพรรดิ** ลูกบอกว่าทำไมกายเล็ก ท่านบอกว่า หลวงพ่อกลืมนึกกายให้ ขอให้คุณพ่อช่วยยึดกายให้ด้วย นี่คือจักรพรรดิของหลวงพ่อร้องเรียน เราต้องทำวิชายึดกายให้ แถมยังเพิ่มเครื่องทรงอีก ถามว่าวิธีทำอย่างไร เรื่องนี้เราต้องมีความรู้ เราจะมาทำอย่างมนุษย์เราไม่ได้ตัดเสื้อใหม่ ซื้อมือเท้าใหม่อย่างเราไม่ได้ ต้องประกอบกรกฏศกษณียังยง แล้วคำนวณบารมีออกมาแล้วนำดวงบารมีนั้นพิสดารให้เป็นเครื่องทรง และเครื่องทรงนั้นมีขีดชั้น จะเอาอย่างที่เราชอบไม่ได้ ต้องดูด้วยว่า เป็นจักรพรรดิระดับใด เครื่องทรงจะเป็นอย่างไร เปรียบไปแล้วก็เหมือนเครื่องแต่งกายของพระยากับสมเด็จพระเจ้าพระยา ต้องมีอะไรที่แตกต่าง

แต่ข้าพเจ้าไม่ทำอย่างนั้น วันใดปราบมารได้ดี คำนวณบารมีออกมาแล้ว เปลี่ยนเครื่องทรงให้สวณักขึ้นทันที ไม่มีปัญหาอะไร ไม่ใช่เรื่องยากอะไร เมื่อเราได้ความรู้อย่างนี้ เราต้องทำให้จักรพรรดิสมบูรณในทุกละรอบก่อน **การที่จักรพรรดิจะเลื่อนฐานะให้สูงขึ้น สำคัญที่บารมี ต้องทำให้บารมีมากขึ้น ฐานะก็เลื่อนตามไป** ข้าพเจ้าเพิ่งได้รู้ในตอนทำวิชาปราบมารทั้งนั้น

⊕ พบจักรพรรดิกายละเอียดก่อน แล้วจึงมาพบจักรพรรดิกายมนุษย์ทีหลัง

เราไม่ทราบล่วงหน้าว่าเดินวิชาละเอียดไปแล้วจะพบอะไรบ้าง ได้แต่ค้นหาในเหตุละเอียดเข้าไป เพื่อให้พบมารแล้ว เราจะกำจัด นี่คือเป้าหมายในการทำวิชา เหตุละเอียดทั้งปวงที่เราไปถึง ส่วนใหญ่มารเขาถอนออกให้พ้นการคำนวณของเราเสมอไป เราพยายามคำนวณให้เลยเหตุปกครอง ทำแล้วทำเล่า ก็ยังไม่สิ้นสุดแห่งเหตุ แปลว่า งานปราบมารยังไม่สิ้นสุด จะสิ้นสุดเมื่อไร ไม่มีใครบอกเราได้เลย จะเอาความคิดส่วนตัวของเราคาดหมายไม่ได้เลย เพราะเราข้างตัวเอง อยากจะให้งานปราบมารเสร็จเร็ว ๆ จะได้พ้นหน้าที่ของเราเสียที เป้าหมายเหลือที่จะทนแล้ว ท่านไม่ลองทำดูบ้าง ท่านจะ 모르 ข้าพเจ้าทำอยู่ รู้อยู่เต็มอกเต็มใจ ว่าเป็นงานที่ยากยิ่ง ไม่มีอะไรยากไปกว่านี้อีกแล้วในโลกนี้

มาถึงความว่างทั้งปวง ที่รู้และญาณของเราผิดไม่คล่องตัว นิโรธของเราไม่บันเทิง ว่างนั้นไม่ขาวใส อย่างนี้เชื่อขนมกินได้เลย ร้อยทั้งร้อย ว่าต้องมีอะไรผุดบังเกิดในนั้น ให้เพียรทำวิชาไปเถิด จะทำวิชาอะไรก็สุดแต่ท่านจะคิด ขอแต่ว่า ให่ว่างนั้นขาวขึ้นมา ให่ว่างนั้นใสขึ้นมา ให่ว่างนั้นหายบั้นขึ้นมา ที่แก่ว่างนั้นคือ นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ที่มารเขาทำไว้กักกันจักรพรรดิสำคัญของเรา พระองค์ถูกลักพามาที่นี่

เมื่อพบจักรพรรดิรุ่นหนึ่ง ต้องทำให้สะอาดก่อน แล้วอาราธนาธาตุธรรมท่านตรวจบารมีและขนานนาม

เสร็จจากเหตุนี้ ไปอีกเหตุหนึ่ง พบจักรพรรดิอีก พบแล้ว พบเล่า จนไม่ทราบว่ามีจำนวนเป็นเท่าไรแล้ว ต้องใช้วิธีนับเป็นอสงไขย ขณะนี้ไม่ทราบว่ามีเท่าไรอสงไขย ตอบได้ว่ามากอสงไขยแล้ว แต่ว่าเป็นจักรพรรดิกายละเอียด ไม่ใช่กายหายบั้นตามที่กล่าวในข้อ ๑ นั้น

เมื่อพบในตอนแรก ๆ ธาตุธรรมท่านตกใจ เกิดความรู้ขึ้นมาอย่างหนึ่ง คือ ทราบว่ามารเขาเอาจักรพรรดิของเราไป เป็นความรู้ใหม่ แต่เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้ ครั้งแล้วครั้งเล่าและวันแล้ววันเล่า เห็นเป็นเรื่องธรรมดาไป

งานตรวจบารมี งานถวายนามจักรพรรดิ ถือเป็นเรื่องปกติประจำวัน

⊕ นามที่ธาตุธรรมตั้งให้มันแปลกยิ่งนัก

เมื่อธาตุธรรมท่านขนานนามจักรพรรดิแล้ว เราก็จดชื่อนั้นไว้ เพื่อให้เราเรียกติดปาก แต่พอเห็นตั้งไปหลายชุดหลายรุ่น ชื่อเกิดมาตรงกันซ้ำ ชื่อเกิดมาพ้องกันซ้ำ เราก็เลยเรียกไม่ถูกเช่น

ต้นปราบทะเลธาตุทะเลธรรม

ต้นปราบทะเลสิทธิ์ปุเรภพ

ต้นปราบทะเลศักดิ์สิทธิ์

ต้นปราบทะเลสิทธิเฉียบขาด

ต้นปราบใหญ่ทะเลภพ (เล่ม ๑๓ หน้า ๙๐-๙๓) นี่ก็ชุดหนึ่ง โปรดดูอีกชุดหนึ่ง ดังนี้

ต้นปราบทะเลรบธาตุทะเลบธรรม

ต้นปราบทะเลสิทธิสำเร็จ

ต้นปราบใหญ่ทะเลธาตุทะเลธรรม

ต้นปราบปกครองใหญ่

ต้นปราบใหญ่ปุเรภพ

ต้นปราบภาคสมบัติ (เล่ม ๑๓ หน้า ๙๗-๑๐๐)

⊕ ชื่อบ่งบอกบารมีและบอกรูานะ

ตามที่น่าชื่อจักรพรรดิกายละเอียด มาให้ดู ๒ ชุด รวมมาจากบันทึกนั้น ท่านจะเห็นว่า ชื่อจักรพรรดิทำไมเป็นอย่างนี้ เหตุใดชื่อจึงไม่ยาวและไม่ไพเราะอย่างชื่อพระที่เราเคยได้ยินได้ฟัง นี่คือข้อสังเกตของเรา และทำไมต้องขึ้นชื่อว่า “ต้น”

เรื่องนี้ เคยถามธาตุธรรมท่านแล้ว ท่านอธิบายอย่างนี้

๑. ชื่อบ่งบอกบารมีของจักรพรรดินั้น ๆ องค์ใดมีบารมีเด่นทางใด ธาตุธรรมท่านนิโรธตรงกันแล้ว จึงขนานชื่อตามนั้น

๒. ที่เรียกว่า “ต้น” หมายความว่า มีบารมีมากกว่าจักรพรรดิธรรมดา หากฐานะเป็น “ต้น” ท่านหมายความว่า มีบารมีตั้งแต่ ๑๐๐ อสงไขยขึ้นไป หากมีบารมีต่ำกว่า ๑๐๐ อสงไขย จะไม่มีฐานะเป็น “ต้น” และต้นนี้ยังแบ่งระดับยิ่งหย่อนลงกันไปอีก หากบารมี ๑๐๐ อสงไขย เป็นต้นย้อย หากบารมีถึง ๘๔,๐๐๐ อสงไขย จึงมีฐานะเป็นต้นใหญ่ และบารมีตั้งแต่ ๘๔,๐๐๐ อสงไขยขึ้นไป เป็นต้นใหญ่ขึ้นไปอีก

๓. ความหมายของชื่อ ข้าพเจ้าไม่ทราบเหมือนกัน แต่เราพยายามจะเรียนรู้ พอที่จะนำมาเล่าสู่กันฟัง ดังนี้

คำว่า “ทะเล” แปลว่า **ไพศาล** **สุดที่จะประมาณ**หมาย ต้นปราบทะเลธาตุทะเลธรรม หมายความว่า ท่านเป็นภาคปราบมาก่อนแล้ว มีอาณาเขตปกครองกว้างไพศาลประดุจความไพศาลแห่งทะเล ต่อมาไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด พลาดทำมารเขา

ต้นปราบทะเลสิทธิปุเรภาพ หมายความว่า พระองค์เป็นภาคปราบมาแต่ปุเรภาพชาติแล้ว มีอำนาจปกครองด้วย ต่อมาไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด พลาดทำมารเขา

ต้นปราบทะเลศักดิ์สิทธิ์ หมายความว่า ทำอะไรศักดิ์สิทธิ์ไปหมด

ต้นปราบทะเลสิทธิเฉียบขาด หมายความว่า มีสิทธิเฉียบขาดมาก

ต้นปราบใหญ่ทะเลภพ **มีค่าว่าใหญ่** แปลว่าเป็น**ต้นแท่น**บารมีถึง ๘๔,๐๐๐ อสงไขย หมายความว่า ภพทั้งปวงอยู่ในปกครองของพระองค์

ต้นปราบปกครอง หมายความว่า มีหน้าที่ในทางปกครอง

ต้นปราบสมบัติ หมายความว่า มีหน้าที่ดูแลสมบัติ

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นจักรพรรดิกายละเอียด พอเป็นตัวอย่าง

✚ ขั้นตอนแห่งการได้พบจักรพรรดิ

เหตุใดพบกายละเอียดก่อน แล้วมาพบจักรพรรดิกายมนุษย์

ไม่ทราบล่วงหน้า ว่าเราจะพบจักรพรรดิกายละเอียดก่อน แล้วมาพบจักรพรรดิกายมนุษย์ การรบคงดำเนินมาเป็นปกติ จำได้ว่าในขั้นตอนการพบจักรพรรดิกายละเอียด เรามักคิดว่าพบจักรพรรดิครบถ้วนแล้ว เพราะเราไม่พบอีก เอาเข้าจริง เราก็มาพบอีก เป็นอย่างนี้มานาน

ต่อมา ได้พบจักรพรรดิกายมนุษย์เข้าอีก เป็นเรื่องที่เรารู้ไม่ทราบมาก่อน และเราถามธาตุธรรม ไม่ทรงบอกเราได้ จะบอกได้ต่อเมื่อเดินวิชาไปแล้ว จะพบอะไรบ้างเราไม่ทราบเลย

ท่านอยากทราบว่า เดินวิชาไปอย่างไรจึงได้ไปพบเหตุการณ์อย่างนี้ เรื่องนี้ทุกท่านอยากทราบ ขอตอบดังนี้ เมื่อเราเดินวิชารวมกายธาตุธรรมทั้งหมดทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น รวมจักรพรรดิและกายสิทธิ์ด้วย แล้วเราก็ต่อสู้ต่อญาณทัสสนะ ต่อนิโรธสมาบัติ ตรัสรู้และคำนวณ จากนั้นก็ต่อกล้องส่องญาณทัสสนะเข้าไปในเหตุที่พระพุทธร่องค์ทรงเข้าถึงแล้ว กำลังเข้าถึงและที่จะเข้าถึงต่อไป ดับหายไปในทะเลละเอียดเรื่อยไป ไปถึงเหตุอะไรก็ดูเหตุนั้น แลบ ล้น ย่อย แยก ดับ ละลาย เข้าไปในเหตุนั้น พอเหตุเหล่านั้นสะอาดขึ้น เราก็เห็น จะมีอะไรอยู่เราก็เห็น เป็นการเห็นพร้อมกัน พระพุทธร่องค์ทรงเห็นได้มากกว่าเรา เราเห็นพอสังเขปเท่านั้น ที่กล่าวนี้กล่าวพอเข้าใจ ว่าทำวิชาอย่างนี้ คือ วิชาซ้อนสับทับทวิของหลวงพ่อกุญแจให้เข้าใจง่ายก็คือ เอาทั้งปวงในนิพพานมาปั้นเป็นลูกกระสุนให้ได้ คือ ต้องรวมเป็นหนึ่งให้ได้ รวมรู้รวมญาณกัน จึงจะมีกำลัง

แต่กาลก่อนเดินวิชากันมาอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่เมื่อดูงานที่ได้ เป็นข้อมูลบ่งบอกว่า ไม่ได้ทำงานอะไรเลย ปล่อยให้มารมันสร้างเหตุไว้รอบด้าน จนยากแก่การแก้ไข มองไปทางไหนก็เป็นปัญหาทั้งนั้น ปัญหาเหล่านี้สะสมไว้นานแค่ไหน เราก็ไม่ทราบ แต่มาวิเคราะห์ว่า การที่พระพุทธเจ้าของเราอยู่ในเหตุเหล่านี้ และจักรพรรดิของเราอยู่ลึกเข้าไปอีก บ่งบอกว่า มารเขาชนะทุกรูปแบบ เหตุใดจึงสะสมปัญหาเหล่านี้ไว้ นี่คือการคิดคำนึงของคนทำวิชา เรื่องเหล่านี้จะสิ้นสุดเมื่อไร เราทราบไม่ได้เลย งานปราบมารจะเสร็จเมื่อไรเราไม่ทราบ หน้าทีของเราคือ เดินวิชาอย่างนี้ทุกคืนวัน หยุดไม่ได้เลย เพราะธาตุธรรมท่านมอบหน้าที่ให้เราทำอย่างนั้น

ความยากลำบากในการเดินวิชา มีอย่างไรวั้น ข้าพเจ้า เข้าใจและซาบซึ้ง เมื่อมีปัญหาอันใด หรือใครไม่ได้เลยจำเป็นต้องทำวิชาเท่านั้น จนกว่าจะได้วิชาใหม่ หากมีคนที่มีความรู้ช่วยชี้แนะบ้าง ก็จะเกิดความเข้าใจแก่เราพอสมควร นี่คือหัวใจของคนทำวิชา หากกล่าวถึงการเงินที่เราพอจะได้บ้าง ไม่ต้องพูดถึง เพราะมารมันระเบิดไปหมด ไม่ต้องได้กับเขา จะหามาพิมพ์ตำราแจกกันอ่านบ้าง กว่าจะได้แต่ละบาทมันช่างยากเย็นแสนเข็ญ หากเราขาดความอดทน เราจะปราบมาถึงขั้นนี้ไม่ได้ เพราะอดทนต่อปัญหาทั้งปวงไม่ได้นั่นเอง มารเขามาเล่นงานเราทุกรูปแบบ จึงรู้สึกสงสารหลวงพ่อของเราที่อดทนฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวงมาได้ หากกลับไปศึกษาประวัติการปราบมารของหลวงพ่อ เราจะทราบและเกิดความสงสารท่าน

✚ บรรยายภาคที่พบจักรพรรดิตั้งแต่ต้นจนปลายเป็นดังนี้

ตามที่กล่าวมาแล้วว่า การพบจักรพรรดินั้น ได้พบ ๒ กรณี คือ กรณีที่เป็นกายละเอียดและกรณีที่เป็นกายมนุษย์ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้นนั้น

ที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นการกล่าวถึงบรรยายภาคบางอย่างซึ่งเราไม่เคยทราบมาก่อน แต่ครั้งเราทราบเข้าย่อมเกิดการตกใจกันในธาตุในธรรม จะนำมาเล่าเฉพาะที่ควรทราบเท่านั้น หากท่านใดต้องการทราบละเอียดกว่านี้ ต้องไปอ่านบันทึกเล่มต่าง ๆ

✚ ต้นปราบจักรพรรดิองค์แรกนับแต่มีธาตุมิธรรมมาพบ เมื่อ ๒๙ พ.ค. ๒๕๓๗

การพบจักรพรรดิสำคัญ ที่มารเอาไปซ่อนไว้นั้น ได้พบมาเป็นลำดับ เมื่อพบจักรพรรดิกายละเอียดหมดแล้วก็มาพบจักรพรรดิกายมนุษย์ และพบมาตลอด พบอย่างมากมาย

แต่ที่จะเล่าต่อไปนี้ เป็นพิเศษ เพราะเป็นจักรพรรดิกายมนุษย์องค์แรก ตั้งแต่มีธาตุมิธรรมมาที่เดียว (เล่ม ๑๔ หน้า ๔๙) เป็นการทำวิชาในตอนปลายของวันที่ ๒๙ พ.ค. ๒๕๓๗ ปกติเมื่อพบ

จักรพรรดิ ท่านก็จะมาอยู่ในเรือนของ “ตรีภพ” และเมื่อถึงเวลาเย็นจะบูชาดอกไม้แก่ธาตุธรรม ชั้นตอนนั้นจึงจะเป็นเวลาที่ธาตุธรรมตรวจบารมีและถวายนามจักรพรรดิ

องค์นี้แปลกอยู่มาก เมื่อพบแล้ว เราพาไปหาธาตุธรรมทันที ธาตุธรรมสั่งให้ตรวจบารมีเดี๋ยวนี้ ไม่รอช้าการเดินวิชาวรมธาตุธรรมก็ต้องกระทำอย่างทันด่วน ขณะที่ตรวจบารมีอยู่นั้น “ต้นใหญ่” ทรงตอบว่า เป็นจักรพรรดิกายมนุษย์องค์แรก นับแต่มีธาตุมีธรรมมาทีเดียว ธาตุธรรมถวายนามว่า “ต้นปราบกายมนุษย์ปกครองใหญ่” ท่านรับสั่งกับธาตุธรรมว่า หากไม่พบนาย (คำว่านายหมายถึงข้าพเจ้า) ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะมารเอาไว้มาก และเมื่อชานานามแล้ว พระองค์ไม่อยู่บนนิพพาน คงอยู่ในเรือนของ “ตรีภพ” ต่อไป

เราคิดมาก ขนาดองค์แรก มารเขายังเอาไปได้ แล้วองค์อื่นจะเหลือหรือ และทรงกล่าวว่า เป็นคู่บารมีของข้าพเจ้า เราได้แต่ฟังเท่านั้น เพราะเราไม่รู้อะไรทั้งนั้น

❀ ครั้งพบต้นปราบเราก็สะอื้นใจ

วันนี้ความสะอื้นใจเกิดแก่เราอีกเป็นเรื่องแปลกมาก

หากท่านได้อ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ท่านจะทราบประวัติของ “ต้นปราบ” ว่าท่านเป็นจักรพรรดิภาคปราบ เสด็จจากนิพพานลงมาช่วยข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร และเมื่อ “ต้นปราบ” เสด็จมาแล้ว หลวงพ่อของเราถอนตัวทันที ถวายงานปราบมารแก่ต้นปราบ ให้ต้นปราบทำแทนต่อไป นี่คือการยอม ๆ

กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ “ต้นปราบ” ท่านเสด็จมานั้น พอข้าพเจ้ารู้เรื่องราวความเป็นมา เรา น้ำตาไหลในนิโรธ ไม่นึกห่วงใยเราเลย ปล่อยให้เรากับ “ตรีภพ” และ “หยกชมพู” สู้มารกันมาตามลำพัง จะไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะธาตุธรรมท่านขอร้องให้ทำวิชาปราบมาร จะไม่ทำก็ไม่ได้ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านไม่ยอมสถานเดียว สุดท้ายเราก็ต้องทำวิชาปราบมาร ทุกข์ยากมากกับ “ตรีภพ” และ “หยกชมพู” เหตุใดพระองค์ไม่เห็นใจเราในยามยาก ทำไมไม่มาช่วยกัน เราคุยกับ “ต้นปราบ” อย่างนี้ น้ำตาก็ไหลรินออกมา จนถึงขั้นสะอื้นใจ คือ น้ำตาไหลไม่หยุด หากท่านอ่าน “ปราบมารภาค ๒” ท่านจะทราบละเอียดกว่านี้

ต่อมาไม่นาน เหตุการณ์สะอื้นใจเราลืมไปแล้ว

แต่แล้ว เมื่อวันที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๓๗ ความสะอื้นใจกลับมาเกิดแก่เราอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องมีอยู่ว่า จักรพรรดิข้างเผือก ๒ เชือกเสด็จมา (เล่ม ๑๔ หน้า ๕๗-๕๘)

ฝันขึ้นก่อน คือฝันว่า พบข้างเผือก ๒ เชือก เป็นข้างรุ่นกระตัง ผีพรรณสวดยกว่าหม้อใหม่ ยิ่งมองยิ่งเผือกยิ่งขึ้น มองอีกครั้งหนึ่ง ข้างเผือกเปลี่ยนสีได้ วิ่งเล่นไปมา ในความฝันนั้น เราแปลกใจว่า เหตุใดข้างเผือกเปลี่ยนสีได้ ไกล่ส่วงแล้ว เราก็ตื่นเพื่อทำวิชาตามปกติ ไม่ได้ใส่ใจในความฝันนั้น แต่

พอสว่าง เราไปตลาดเพื่อซื้ออาหารบูชาข้าวพระตามที่ธาตุธรรมท่านให้ทำ ระยะทางที่จะไปตลาดนั้น ต้องผ่านสนามกีฬาจังหวัด ลมเย็นสบาย กระดิกจิตถาม “ต้นปราบ” ท่านว่า เมื่อคืนฝันว่าพบช้างเผือก ๒ เชือก จะได้แก่อะไร ต้นปราบบอกว่า นี้อยู่นี้แล้ว จักรพรรดิสำคัญ ๒ องค์ พอเราทราบความ เรารีบจ่ายตลาด เอาแต่ของดี ๆ เพราะเราดีใจว่า เราฝันเป็นมงคลได้จักรพรรดิสำคัญ จึงรีบจัดอาหารคาวหวานบูชาธาตุธรรม ก่อนที่จะบูชาอาหาร ได้ทำวิชาตรวจบารมีและขนานนามจักรพรรดิก่อน ธาตุธรรมท่านขนานนามจักรพรรดิดังนี้ “ต้นปราบปกครองใหญ่” และ “ต้นปราบมหาสมบัติ”

เมื่อเสร็จงานตรวจบารมีจักรพรรดิแล้ว ก็มาถึงรายการเดินวิชาบูชาข้าวพระ

ถามถึงจักรพรรดิทั้ง ๒ นี้ หลวงพ่อท่านบอกว่า เป็นจักรพรรดิสำคัญ เป็นจักรพรรดิคู่บารมี

พอเราจะจัดบันทึกเหตุการณ์ ได้นิโรธคุยกับจักรพรรดิทั้ง ๒ นั้น ปรากฏว่าเกิดเหตุการณ์สะอื้นใจ มันเกิดขึ้นแฉะใจโดยที่เราไม่ได้ประหวัดใจ เหมือนเหตุการณ์วันที่ “ต้นปราบ” เสด็จมาพบกับต้นปราบอย่างไร เราก็พบกับพระองค์อย่างนั้น หากท่านได้อ่านบันทึก ท่านจะตื่นตื่นใจ

เมื่อ ๒ องค์นี้มาแล้ว ไม่ว่าเราจะไปทำอะไรที่ไหน เรามักถูกท่านออกมาเอง เรียกตริภพและหยกชมพู่ เรียกจักรพรรดิช้างเผือก นาน ๆ จึงเรียกนามเต็มยศของพระองค์ครั้งหนึ่ง พระองค์ไม่ถือสาอะไรเราทั้งนั้น อภัยให้เราหมดทุกเรื่องแม่ต้นปราบ ตริภพ และหยกชมพู่

✚ ตริภพและหยกชมพู่เลื่อนฐานะแล้ว เป็นต้นปราบจอมธาตุจอมธรรมแล้ว

ความชอบของตริภพและหยกชมพู่ ที่ได้ปราบมารมาแต่ต้น และมารวมจักรพรรดิให้ได้เป็นกลุ่มเป็นพวกนั้น ธาตุธรรมท่านประชุมกันเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๖ คำนวณบารมีออกมาแล้ว มีฐานะเป็น “ต้นปราบ” ได้นามว่า “ต้นปราบจอมธาตุจอมธรรม” ทั้ง ๒ องค์ (เล่ม ๑๓ หน้า ๔๙) ถึงธาตุธรรมจะตั้งอย่างไร เอาเข้าจริงธาตุธรรมท่านก็เรียกเหมือนเรา คือเรียก “ตริภพ – หยกชมพู่” อยู่นั่นเอง ไม่มีใครเรียกต้นปราบจอมธาตุจอมธรรม ถามธาตุธรรมท่านว่า ทำไมให้ชื่ออย่างนี้ กายธรรมของหลวงพ่อบอกว่า ทำหน้าที่ประสานงานทั่วไป ใครก็รู้จักกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นระดับใด ต้องให้ตริภพหยกชมพู่ไปประสานงาน งานทั้งปวงจึงลุล่วง ใคร ๆ ยอมรับ เราก็เลยได้ความรู้เพิ่ม

หลวงพ่อบอกตริภพนั้นท่าทางเป็นผู้ใหญ่ พูดจาเป็นเรื่องเป็นราว แต่หยกชมพู่ท่านเฮฮา เวลาเจอมารที่ไหน หยกชมพู่ออกหน้าทันที ไม่กลัวอะไรเลย

ตริภพเป็นที่มาของหยกชมพู่ ตริภพเป็นที่มาของ “ต้นปราบ”

พอ “ต้นปราบ” เป็นจอมทัพ จักรพรรดิทั้งปวงก็เสด็จมา แต่เจ้าภาพใหญ่คือ “ตริภพ”

ตริภพท่านพูดไว้นานแล้ว คำของท่านได้ ต้องไปค้นหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” ท่านพูดว่า “จักรพรรดิถ้าไม่มาที่นี่ ไม่มีทางเก่ง” ต่อมาไม่ช้าไม่นาน ก็ได้หยกชมพู่ ต่อมาอีกหน่อย “ต้นปราบ” เสด็จมา และต่อมาเกิดศูนย์จักรพรรดิ เราจึงทราบว่า ศูนย์จักรพรรดิคืออะไร เกิดขึ้นได้

อย่างไร มีหน้าที่อย่างไร มูลเหตุของการเกิดคืออะไร เป็นความรู้ใหม่ข้าพเจ้าก็เพิ่งทราบ ก่อนนี้ได้ยินหลวงพ่อบอกท่านกล่าวถึง “**ต้นหว้ารักษาชมพูทวีป**” ต้นหว้าที่กล่าวนี้อยู่ที่ไหน มีหน้าที่อย่างไรใครเป็นผู้รักษา วิธีรักษาทำอย่างไร

ข้าพเจ้าไม่มีความรู้เลย แต่ได้ยินเขาพูดกันสืบมาในหมู่ผู้เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงในครั้งนั้น ก็เพิ่งได้รู้เห็นในตอนที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร มูลเหตุใหญ่หากจะสืบเข้าไปแล้ว ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น จะว่าบารมีโพธิสัตว์ จะว่าบารมีพิเศษ ฟังไม่ได้ทั้งนั้น ข้าพเจ้าไม่เชื่อ เพราะข้าพเจ้าคือผู้มีกิเลส และกิเลสที่มีนั้นดูจะมากกว่าใคร ๆ เสียด้วย ไม่ได้ปฏิบัติเคร่งครัดอะไร ก็คนธรรมดาตนเอง แต่สนใจวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อบอกท่านสอนและศิษย์ของหลวงพ่อบอกท่านสอน ได้เวลาเราก็เรียน ได้เวลาเราก็ไปทำงานให้แก่ทางราชการ แต่บัดนี้เกิดศุภนิมิตจรพรตขึ้น เราต้องมาตรึกตรองว่า เหตุนี้มาจากอะไร คำตอบก็ง่าย คือ **วิชาปราบมารเป็นเหตุใหญ่**

ตรึกพาท่านพูดไว้ เราก็จำ “**ขึ้นชื่อว่าจักรพรรดิ ถ้าไม่มาที่นี้ ไม่มีทางเก่ง**” เราก็มาคิดว่านั้นเป็นความเห็นของจักรพรรดิ นั้นเป็นญาณทัศนะของจักรพรรดิ ซึ่งเหนือเราด้วยประการทั้งปวง แต่เราเป็นมนุษย์มีกายหยาบรองรับจักรพรรดิสำหรับสู้มาร แต่กายมนุษย์ก็ต้องมีความรู้บ้าง ถ้าไม่มีความรู้ในทางรบเลย กายมนุษย์นั้นก็ใช้การอะไรไม่ได้ จากวันนั้นถึงวันนี้ คำกล่าวของตรึกพาท่านถูกต้องด้วยประการทั้งปวง **กายมนุษย์ต้องมีความรู้พอสมควรทีเดียว หากกายมนุษย์ไม่มีความรู้ถึงขนาดปราบมารได้ จักรพรรดิท่านไม่อยู่ด้วย**

เรื่องจักรพรรดิไม่อยู่ด้วยนี้ เป็นเหตุการณ์ใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อน ได้เห็นจักรพรรดิของคนอื่น คือเห็นเรือนของท่าน จำได้ว่าไม่ใช่ของข้าพเจ้า เขาซื้อของคั้นี่มาราคาแพง ตามพระองค์ว่าพระองค์มาทำไม พระองค์ตอบว่า ไม่อยู่กับเจ้าของเก่า ถามว่าเป็นเพราะอะไร ท่านอธิบายว่า จะอยู่กับเขาได้อย่างไร ไม่เป็นวิชาเลย ขึ้นอยู่กับเขาก็ไม่พ้อมมือมาร ขึ้นอยู่ต่อไปเดี๋ยวมารก็มาเอาตัวไป

นี่เป็นความรู้ใหม่ จะเล่าให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเรื่องราวพาดพิงมาถึง

ไม่ว่าใคร ทั่วประเทศ เมื่อมีเหตุการณ์คับขัน ไม่ว่าจะเรื่องใด มักโทรศัพท์ทางไกล บอกให้ข้าพเจ้าช่วย บางรายบอกว่า ขณะนี้ไม่รู้สึกตัว กำลังจะขึ้นเครื่องบินไปรักษาตัวในต่างประเทศ ขอให้ช่วยแก้ไขโดยวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าบอกว่า ให้นึกถึงต้นปราบ ตรึกพ หยกชมพู เมื่อกลับมาเมืองไทยแล้ว ก็ไปแก้บนกับท่าน ปราบกว่าท่านผู้นั้นปลอดภัย คือ เมื่อนึกถึงต้นปราบแล้ว จักรพรรดิน้อยใหญ่ก็รักษาทัพไปช่วยท่านทันที โดยเฉพาะแก่ท่านที่ออกเงินช่วยเหลือเผยแผ่วิชาธรรมกาย

⊕ พบจักรพรรดินางแก้วองค์แรก วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๓๕

การเดินวิหารบดต่อเนื่องไป ได้พบจักรพรรดิที่มารเอาไปกักกันไว้มากมาย พบแล้วพบอีก เป็นเช่นนี้เรื่อยมา ความประหลาดใจเกิดขึ้นในวันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๓๕ เนื่องจากพบจักรพรรดิหญิงองค์แรก (เล่ม ๑๔ หน้า ๒๐)

เราเคยพบแต่จักรพรรดิชาย วันนี้พบจักรพรรดิหญิงก็คือ นางแก้ว พบ ๑ องค์เท่านั้น

วันที่ ๘ พ.ค. ๒๕๓๕ พบอีก ๑ องค์ วันที่ ๗ มิ.ย. ๒๕๓๕ พบอีก ๑ องค์ วันที่ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๓๕ พบอีก ๑ องค์ วันที่ ๑๕ ก.ค. ๒๕๓๕ พบอีก ๑๐ องค์

ธาตุธรรมท่านตรวจบารมีแล้ว ไม่ว่าจะพบเมื่อไร การขนานนามแปลกมาก ได้รับนามว่า “นางแก้วมหาสมบัติ” ทั้งหมด ดูบันทึกเล่มที่ ๑๔ หน้า ๗๘ ว่าจดบันทึกไว้อย่างไร หลวงพ่อถามว่า ทำไมมารเอาไปไว้ลึกนัก นางแก้วตอบว่า มารกลัวว่าเราจะมาหาสมบัติให้นาย จึงเอาไปไว้ลึก บัดนี้ พวกเราพ้นปกครองจากมารแล้ว เราจะได้รบกัน และจะหาสมบัติให้นายใช้ต่อไป

เราได้ความรู้ใหม่ แต่กาลก่อนหลวงพ่อบอกท่านสอนว่า นางแก้วช่วยให้เกิดความสวยงาม แต่คราวนี้เป็นอีกความรู้หนึ่งคือ นางแก้วเป็นเจ้าของสมบัติ

ท่านจะเห็นว่า ความรู้ด้วยเรื่องจักรพรรดิ ยังมีอะไรอีกมากที่เรายังไม่ทราบ **ความรู้ที่หลวงพ่อบอกสมัยที่หลวงพ่อมิชีวิตอยู่นั้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ความรู้ใหม่มียังมากมาย** แล้วจะได้เล่าต่อไป

ประเด็นสำคัญที่เราไม่ทราบ ก็คือ เหตุใดจึงพบจักรพรรดินางแก้วน้อยนัก ไม่รู้จะไปถามใคร ไปถามธาตุธรรมท่าน ท่านก็บอกให้เราคำนวณให้หนักมือขึ้น แล้วจะรู้เห็นเอง จักรพรรดินางแก้วมีทั้งกายละเอียดและเป็นกายมนุษย์เช่นเดียวกับจักรพรรดิชาย

การพบจักรพรรดินางแก้ว ขณะที่เดินวิหา บางครั้งเราเห็นท่าเลย และบางครั้งดูไม่ทัน พอเสร็จจากทำวิหา เรานอนหลับ ท่านจะมานิมนต์ให้เราเห็น เช่น รุ่งจักรพรรดิหญิงชุด ๑๐ ทำไมเราเห็นมีทหารหญิงเหมือนทหารพราน ทหารเขาจะไปไหนกัน ทหารหญิงมีด้วยหรือ พอเราไปถามต้นปราบ ท่านก็รู้ บอกว่า วันนี้จักรพรรดิหญิงหลายท่าน ท่านต้องการให้เรารู้จึงนิมนต์ให้เราเห็นเช่นนั้น เกรงว่าเราจะไม่รู้

✚ จักรพรรดิที่เราบันทึกอารมณ์

ขอเล่าหน่อยหนึ่ง มีจักรพรรดิองค์หนึ่ง ชาติธรรมขนานนามแล้ว โดยเหตุที่มากต่อมากด้วยกัน เราจำท่านไม่ได้ วันใดที่เราพบได้ดี เกิดความบันเทิงใจ ขณะที่เราจะเดินวิชานั้น มีเสียงดังเหมือนใครมาเคาะประตู ดังกุก ๆ เราเห็นผิวดังเกต จึงออกไปดู มีใครมาเรียกเราหรือ เปล่า ไม่มีอะไร เดียวก็ดังเช่นนี้อีก เราเข้าวิชาดูทันที นี่อะไรกัน

ที่ไหนได้จักรพรรดิท่านหนึ่ง หัวเราะดัง เราก็รู้ทันที พระองค์นี่เองทำเสียงกุก ๆ ถามท่านว่า ทำไมต้องทำอย่างนั้น ทรงตอบว่า ไม่ทำได้อย่างไร ก็เราชนะมาร ต้องสนุกกันหน่อย พอลูกกลัวยกลับบ้าน ได้ให้ลูกกลัวยเข้านิโรธเหตุการณ์ ลูกตอบว่า พ่อรู้ไหม จักรพรรดิองค์นี้ท่านเก่งมาก ต้องการให้พ่อทราบบว่าท่านเก่ง จึงทำสัญญาณต่าง ๆ ให้รู้ องค์นี้เป็น “ตัน” ซึ่งชาติธรรมถวายนามไปแล้ว แต่เราเรียกท่านว่า “ตันปราบฤทธิ์เดช” ทรงรับสั่งว่า เมื่อมารดับหมดแล้ว ท่านจะทำเสียงดนตรีก็ได้

พูดถึงจักรพรรดิดีใจ แต่ครั้งยังพักอยู่บ้ายผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี วันใดทำวิชาชนะมาร ท่านทำเสียงดังให้เราได้ยิน เป็นเสียงเอาดวงแก้วมากระทบกัน ดังจนเราทนไม่ไหว วันใดรบชนะจะมีเหตุการณ์อย่างนี้ พอเรานึกจะให้หยุด ท่านก็หยุดเสียงนั้น ต่อมาไม่ทำอีกเลย เคยถามท่านว่า ทำไมไม่ทำเสียงนั้น ท่านตอบว่า หลัวยนายหนวกหู นั่นคือ เหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดศูนย์จักรพรรดิ เป็นเหตุการณ์ก่อนที่หยกชมพู่จะมา

จักรพรรดิของใครก็ของใคร หมายความว่า ท่านเป็นคู่บารมีของใคร ท่านก็อยู่กับคนนั้น จะไม่สับเปลี่ยนเจ้าของ ท่านรักเจ้าของ หากจักรพรรดิของใครที่ท่านไม่อยู่ด้วย ขอให้ทราบเถิดว่า ท่านผู้นั้นรักษาท่านไม่ได้เลย ตามที่เคยกล่าวนั้นเคยถามท่าน ท่านรู้สึกอย่างไรที่มาอยู่กับผม ท่านบรรยายดังนี้ บุตรที่เกิดผิดบิดามารดา ทารกน้อยนั้นจะตายไปเสียดหาพ่อแม่แท้เพื่อเกิดใหม่ ทารกน้อยนั้นเกิดใหม่ ฐานะของบิดามารดาจะดีหรือไม่อย่างไรไม่สำคัญ ก็จะอยู่กินกันมาจนเติบโตใหญ่ จักรพรรดิก็เช่นกัน ท่านจะตามเรา โดยที่เราไม่รู้เพราะไม่เป็นธรรมกาย เมื่อพบเราแล้ว ท่านจะช่วยเราจนสุดความสามารถ วันใดที่เราผิดศีลผิดธรรม ท่านจะเสียใจใหญ่หลวง และเมื่อเราตายไป ท่านจะช่วยเราเท่าที่ท่านทำได้ หากเราออกบวชอยู่ในป่า ท่านจะเป็นผู้ไปดลใจให้มนุษย์เอาข้าวเอาน้ำไปให้ **ใครไม่รู้คุณของจักรพรรดิ เขาผู้นั้นควรตาย** แล้วจะเล่ารายละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เหตุใดเราจึงมีจักรพรรดิคู่บารมี ความรู้ยานี้ไม่มีใครเล่าให้ท่านฟังได้ เพราะอะไร ก็เพราะท่านไม่ทำวิชาปราบมาร ต้องเดินวิชา จึงจะรู้จึงจะเห็น เล่นวิชาตื่น ๆ ก็รู้ตื่น เพราะความรู้มีแค่นั้น หลวงพ่อสอนไว้แค่นั้นก็ได้ แค่นั้น ไม่มีอะไรเพิ่ม จะเพิ่มได้อย่างไร ก็ความรู้ของเราแค่ระดับอนุบาลศึกษา ได้แต่วางกำมือใหญ่ไปอย่างนั้น ต้องเรียน ต้องบากบั่น ต้องค้นคว้า จึงจะมีความรู้เพิ่ม ถึงขั้นเขียนตำราได้ จึงจะขึ้นชื่อว่า ช่วยกันอนุรักษวิชาธรรมกาย

วิชาธรรมกายเรียนยาก ทำยาก เพราะมารเขาหลง เขามาปิดรู้ปิดญาณ การเรียนต้องฝึกกับอาจารย์ ต้องให้อาจารย์ตรวจสอบ บางคนเรียนจากตำรา ฝึกเองทำความเพียรเอง ลักษณะนี้เก่งยาก บางท่าอาจฟังดูแล้ว ก็ว่าเก่ง เราดีใจที่จะมีทายาทธรรมกาย ต่อเมื่อดูไปนาน ๆ เราพูดไม่ออก เพราะถูกมารเขาจ้องรู้ญาณโดยที่เราไม่รู้ เราเห็นไปตามที่มารเขาพารู้พาญาณไป อย่างนี้อันตรายมาก ถ้าไม่แก้ไข ต่อไปมารก็พลิกธาตุธรรม แล้วเราก็เสียใจ

กายธรรมหลวงพ่อดูตรงกับจักรพรรดิ

สาเหตุที่แพ้มารเพราะต่างคนต่างนิโรธ

ดูชื่อจักรพรรดิอีกชุดหนึ่ง เราอ่านแล้วเราไม่ทราบอะไร แต่ธาตุธรรมท่านตั้งไว้อย่างนั้น ดูบันทึกเล่ม ๑๕ หน้า ๔๐-๔๑ จักรพรรดิที่เราเดินวิชาไปเฝ้าจนมาได้ ธาตุธรรมท่านตรวจบารมีแล้ว ก็ถวายนามตามลักษณะของบารมี ดังนี้

๑. ต้นปราบใหญ่ภาคทะเลใหญ่
๒. ต้นปราบใหญ่ภาคตรัสรู้
๓. ต้นปราบใหญ่ภาคมหาสมบัติ
๔. ต้นปราบใหญ่ภาคทะเลศักดิ์สิทธิ์
๕. ต้นปราบใหญ่ภาคมหาสมบัติ
๖. ต้นปราบใหญ่ภาคมหาสมบัติ
๗. ต้นปราบใหญ่ภาคมหาสมบัติ
๘. ต้นปราบใหญ่ภาคทะเลคำนวณ
๙. ต้นปราบใหญ่ภาคสำเร็จ
๑๐. ต้นปราบใหญ่ภาคปกครองใหญ่

เป็นจักรพรรดิกายมนุษย์ มีบารมีมากจนนับไม่ถ้วน คำว่า “ต้นปราบ” หมายความว่า บารมีระดับหนึ่ง คำว่า “ต้นปราบใหญ่” เป็นบารมีอีกระดับหนึ่ง คำว่า “ภาค” หมายถึง ภาคความรับผิดชอบ ภาคปราบหมายถึง บารมีภาคปราบ ภาคโปรด หมายถึง บารมีมรรคผล ภาคโปรดกับภาคปราบมีความรู้ต่างกัน ไปคนละแบบ บารมีเข้าลักษณะใด ธาตุธรรมก็ถวายนามอย่างนั้น

รุ่งขึ้นเมื่อวันที่ ๑๓ พ.ค. ๒๕๓๘ เมื่อพิธีถวายนามเสร็จแล้ว เราก็คุยกับท่าน เท่าที่เราจะฟังได้ ฟังได้ความอย่างไรต้องจดบันทึกไว้

เวลาคุย ต้องคุยทีละองค์ อยากถามอะไรก็ถามไป เราถามพระองค์ด้วยความอยากรู้ มักถามท่านว่า พระองค์เป็นจักรพรรดิภาคปราบ มีบารมีนับไม่ถ้วน เหตุใดจึงพลาดท่าแก่มารเขา ทรงตอบว่า “เป็นเพราะต่างคนต่างนิโรธ” ก็รุ่นก็ถามอย่างนี้ ต่อเมื่อได้ข้อมูลจากจักรพรรดิเช่นนี้ วันดีคืนดี ข้า

นิโรธไปถามกายกรรมหลวงพ่อ หลวงพ่อครับ จักรพรรดิมีบารมีขนาดนับไม่ถ้วน ทำไมจึงต้องแพ้มาร
เขา หลวงพ่อบอกว่า **“เป็นเพราะต่างคนต่างนิโรธ”** ตรงกับที่จักรพรรดิบอกเรา

พอเราได้ยินคำตอบจากหลวงพ่อ เราเหวี่ยงแตกทันที แม้อากาศจะหนาวแต่เราก็เหวี่ยงแตก

ทำไมต้องเหวี่ยงแตก เป็นเพราะเราคิดมาก คิดอย่างไรจึงว่าคิดมาก เราคิดทันทีว่า
พระพุทธเจ้าที่เข้านิพพานไปแล้ว งานปกติของพระองค์คือเข้านิโรธ เข้านิโรธไปหาความรู้จากนิพพาน
ที่ละเอียดเข้าไป นี่คือ ความรู้หลัก ซึ่งเราทราบตรงกัน ก็เราเข้านิโรธ เหตุใดมารจึงเอาตัวเราไปได้ แล้ว
จักรพรรดิล้วนบารมีภาคปราบ แต่ละองค์ล้วนแต่บารมีนับไม่ถ้วน แม้ถึงอย่างนั้น มารมันยังหลอกเอา
ตัวไปได้ เรารู้เห็นอยู่ทุกวัน เราเดินวิชาไปเถื่อนเอาพระองค์ออกมาคราวละมากบ้างน้อยบ้าง จดชื่อ
จักรพรรดิจนเต็มสมุด **แล้วอย่างนี้เราจะไปเหลืออะไร** เรายังคิดยิ่งเหวี่ยงแตก

ถามต่อไปอีก หลวงพ่อครับ ผมจะอย่างไรต่อไป กายกรรมหลวงพ่อก็ไม่ตอบ

นี่แหละ หัวอกคนปราบมารอย่างข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายคิดแต่จะรวয়กัน ข้าพเจ้าคิดแต่จะทำ
วิชา ไม่มีเวลาที่จะคิดไปทำกินกับเขา ธาตุธรรมท่านตั้งหน้าที่ให้ปราบมาร ก็คิดวิชากันต่อไป นี่ก็เล่าสู่
กันฟัง มันไม่ใช่งานอย่างที่หลวงพ่อบอกท่านศาสดาจารย์

❖ พระพุทธองค์กับจักรพรรดิใครมีบารมีมากกว่ากัน

มีเรื่องตลกจะเล่าให้ท่านฟังแก่วงนอน แต่ครั้งอุบาสิกานอม อาสวไวย ยังมีชีวิตอยู่ ท่านเล่า
ให้ข้าพเจ้าฟัง ว่าวันหนึ่งหลวงพ่อบอกท่านเรียกคุณฉนวน สมบัติสุข คุณฉนวนก็ขานรับ หลวงพ่อบอกว่า
ฉนวนรู้ไหม พระพุทธเจ้ากับจักรพรรดิ ใครมีเดชานุภาพกว่ากัน คุณฉนวนตอบว่าพระพุทธเจ้า แล้วหน
อมเล่า เอ็งว่าอย่างไร แม้ฉนวนตอบว่า ก็จักรพรรดิสิคะ เอ็งว่าอย่างไร หนตอบให้ชัดสิ ก็จักรพรรดิ
สิคะ เวลาพระองค์จะทำอะไร ก็ต้องยกดวงจักรพรรดิขึ้นอาราธนา ไม่ทำอย่างนี้จักรพรรดิเขาไม่ทำงาน
ให้ แม้ฉนวนตอบไปอย่างนี้

แม้ฉนวนตอนท้ายของเรื่องตลกกว่า นี่ศึกษา ๖ บัดนี้หลวงพ่อบอกเราตายไปหลายปีแล้ว ยังไม่
มีใครชี้ขาดว่าคำตอบของใครผิดคำตอบของใครถูก

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ข้าพเจ้าระลึกขึ้นได้ จึงนำเรื่องตลกมาเล่าแก้เหงา

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้านิโรธไปถามกายกรรมหลวงพ่อ หลวงพ่อครับ **ทำไมจักรพรรดิมีบารมี
มากกว่าพระพุทธเจ้า** หลวงพ่อบอกว่า มากกว่าสิ **เพราะจักรพรรดิต้องดูแลพระพุทธองค์** หลวง
พ่อบอกอย่างนี้ เราทราบ ว่า พระสมณโคดมทรงมีบารมี ๔ อสงไขย กว่า ๆ แต่จักรพรรดิที่เราถือนถอย
ออกมาแต่ละวัน ล้วนบารมีมาก ๆ ทั้งนั้น หาก ๑๐๐ อสงไขย เป็นเกณฑ์ด้นย่อย ต้อง ๘๔,๐๐๐
อสงไขย จึงเป็นด้นแท้หรือด้นใหญ่ อย่างนี้มีพระนามว่า “ภาค” ตามที่กล่าวนั้นคือ ด้นใหญ่หรือด้นแท้
ทั้งนั้น เห็นไหม มารมันเอาไปได้ทั้งนั้น นำเหวี่ยงแตกใหม่ มีใครรู้เห็นเรื่องนี้บ้าง

✚ การรบในระหว่างนี้สรุปแล้วเราไปตามสิ่งที่หายไปกลับมา

หากท่านได้อ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ และปราบมารภาค ๒ ท่านจะทราบว่า งานปราบมารในรอบ ๑๐ ปี ที่ข้าพเจ้าทำวิชามานั้น ได้งานอะไรบ้าง เล่มนี้คือ ปราบมารภาค ๓ สรุปแล้วได้งาน ๒ งาน คือ นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ของพระองค์ และติดตามพระพุทธองค์นิพพานเป็นและจักรพรรดิกลับมา ตามที่บรรยายมาแล้วนั้น

คราวนี้มาถึงประเด็นที่อยากทราบว่า สิ่งที่ย้ายหายไปนั้น ได้ถอนกลับมาได้ครบถ้วนหรือ

คำถามนี้ ยังตอบไม่ได้ และไม่ทราบว่า การเดินวิชาต่อไปนี้จะพบอะไรบ้าง ตอบไม่ได้ทั้งนั้น ไปถามธาตุธรรม ท่านก็บอกว่า ยังบอกอะไรไม่ได้ หากบอกได้ งานปราบมารเสร็จสิ้นไปแล้ว เหตุการณ์การรบตั้งแต่ต้นจนมาถึงวันนี้ ตอบอะไรไม่ได้เลย เพียงแต่ว่า พบอะไรบ้าง ได้งานอะไรบ้าง พบวิชาอะไรบ้าง ก็นำมาเล่าสู่กันฟัง ตามหนังสือปราบมาร ๓ เล่ม ที่พิมพ์เสนอไปนั้น ท่านต้องไปหามาอ่าน หากไม่อ่านจะไม่รู้เรื่อง ความรู้อย่างนี้ไม่รู้จะไปเรียนที่ไหน

เดินวิชาปราบมารวันแรก คือ วันที่ ๑๓ ก.ค. ๒๕๒๗ (วันเข้าพรรษาปี ๒๕๒๗)

วันทำวิชาครบ ๑๐ ปี คือวันที่ ๑๓ ก.ค. ๒๕๓๗ (วันเข้าพรรษาปี ๒๕๓๗)

ขณะนี้ เป็นบรรยากาศปี ๒๕๓๘ คือปีที่เขียนหนังสือปราบมารภาค ๓ เหตุที่เขียนเพราะข้าพเจ้าจะเกษียณราชการปีนี้ เมื่อข้าพเจ้าพ้นหน้าที่ราชการแล้ว คงไม่มีโอกาสได้เขียนหนังสืออีกแล้ว เพราะขาดเครื่องมือทั้งปวงนั่นเอง

เมื่อพิจารณาผลงานที่เดินวิชารบมา ๑๐ ปีกว่านี้ พอจะพูดได้ว่า ยังไม่ถึงขั้นปราบ เป็นเพียงติดตามของทั้งปวงที่มารมาขโมยไป ว่ามีอะไรบ้างที่ย้ายหายไป มีอะไรบ้างที่ตามกลับมาได้เท่านั้น

ดังนั้น งานปราบมารที่จะทำต่อไปนี้ ความรู้ต้องละเอียดขึ้นแน่ จะละเอียดแค่ไหน และใช้ความรู้จะอะไรยังตอบไม่ได้ จะได้งานอะไรบ้าง ยังตอบไม่ได้ ทำได้แต่ว่า รู้เห็นอะไรบ้าง นำมาเล่าสู่กันเท่านั้น อะไรที่พอจะกล่าวได้บ้างก็นำมากล่าว อะไรที่เห็นว่ายังไม่สมควร ก็ต้องงด ทำได้แค่นี้ ประเด็นที่ว่า ข้าพเจ้าจะทำไปได้อีกแค่ไหน ตอบท่านไม่ได้และใครจะมารับช่วงวิชา ยิ่งตอบไม่ได้ทีเดียว **ระหว่างที่สู้รบกับมารนั้น มีท่านผู้ทรงปัญญาได้ช่วยเหลืออะไรบ้างไหม ตอบว่า ไม่มี** และงานปราบมารที่จะดำเนินต่อไปนี้ คาดว่าจะมีผู้ทรงปัญญาใดมาช่วยบ้างไหม ยังตอบไม่ได้ อาจมีผู้ทรงคุณล้ำเลิศเห็นคุณค่าก็ได้ แต่ท่านผู้มีบุญผู้นั้นจะทนมารระเบิดได้หรือ มารมันไม่โง่ถึงกับจะยอมให้มีใครมาอุปถัมภ์งานของข้าพเจ้าหรอก หน้าทีของข้าพเจ้าคือ เดินหน้าหล้าตายต่อไป เรื่องก็มีเท่านี้แหละครับ

พูดถึงตรงนี้ ทำให้นึกถึงหลวงพ่อบุญของเรา หลวงพ่อทำวิชาปราบมาร มักได้ยืนข่าวกล่าวโทษหลวงพ่อบุญ เอาเข้าจริง หลวงพ่อก็บริสุทธิ์ทุกเรื่อง หลวงพ่อของเรามีชื่อเสียงโด่งดังใน

ตอนที่หลวงพ่อตายไปแล้ว ทุกคนเห็นงานของหลวงพ่ที่หลวงพ่ทำให้ โดยเฉพาะความรู้เรื่องวิชาธรรมกาย ทุกคนให้การยกย่อง ทุกคนให้การสนับสนุน **เหตุที่มีการพาดพิงถึงหลวงพ่ของเรา ไม่ใช่หลวงพ่ท่านบกพร่องอะไร แต่เป็นการกระทำของมารเขา** เขาทำได้ทั้งนั้น ในเรื่องนี้ เราจะเห็นว่าเกจิอาจารย์บางคนไม่มีความรู้อะไร แต่โด่งดังและเรียกเงินได้ สุดท้ายไม่คงกระพันจริง เรื่องจะแดงออกมาไม่วันใดก็วันหนึ่ง พอเรารู้เรื่องจริง เราก็กว่าไม่มีความรู้อะไร แต่ทำไมเราโกยเงินให้เขา **บอกแล้วว่ามารเขาทำได้** ความรู้นี้เรารู้ว่าเราจะทราบ ก็ต้องเดินวิชาปราบมารถึง ๑๐ ปี เมื่อไปรู้ไปเห็น เข้าเราจึงทราบ ว่าเรื่องมันเป็นอย่างนี้ มารเขาทำได้ทั้งนั้น เพราะอะไร ก็เพราะมารเขาเป็นผู้ปกครอง เขาบังคับได้หมด จะให้เป็นจะให้ตายเขาทำได้ จะให้เชื่อจะให้หลงเขาทำได้สารพัด การที่เราทำวิชาปราบมาร ก็เพื่อไม่ให้เราถูกมารปกครอง แต่งานปราบมารยากเหลือหลาย ดังที่เรา กำลังเรียนอยู่เดี๋ยวนี้ **ในสากลโลกในสากลธรรม มีมายังอยู่เรื่องเดียว คือ ปราบมาร** ไปถามธาตุธรรมท่านดูเถิด ท่านจะตอบอย่างนี้

✚ งานปราบมารยังไม่เริ่มต้น

อยากเรียนต่อท่านว่า งานปราบมารยังไม่เริ่มต้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำวิชามา ๑๐ ปีกว่านี้ เพียงแต่เป็นการไปติดตามเอาสิ่งที่มารเขาลักขโมยไปให้กลับคืนมา เท่านั้น

เหตุใดจึงกล่าวอย่างนี้ ที่กล่าวเช่นนั้น ก็เพราะผลงานที่ได้เป็นข้อมูลบ่งชี้ ข้อมูลเป็นตัวบ่งชี้

แต่แรกเราก็กว่าปราบมาร เดินวิชากันไป รบกันไป ผลการเดินวิชาเป็นอย่างไร พบเห็นอะไรบ้าง ครั้นนำข้อมูลมาพิจารณา ตามที่ข้าพเจ้า นำมากล่าวนั้น จึงสรุปได้ในตอนนี้ว่า ถึงจะรบบมาก็สมัย ถึงจะรบบมานานแค่ไหน ผลแห่งการทำวิชาออกมาตามที่กล่าวนี้ เป็นเพียงตามทฤษฎีที่ถูกลักขโมยไปเท่านั้น

มารยังดับไม่หมด หากมารดับหมดจริง โลกของเราจะเกิดสันติสุขทันที เราจะพูดกันรู้เรื่องทั่วโลก แต่โลกของเรายังมีการทำสงครามกัน ยังมีการข่มเหงกัน ยังมีการรังแกกัน จะว่ามารดับหมดได้อย่างไร

แต่เหตุที่เกิดสงคราม เหตุที่มนุษย์รังแกกัน เหตุที่วุ่นวายอยู่ที่ไหน เกินความรู้ที่ใครในโลกจะบอกได้ มีแต่หลวงพ่อดัดปากน้ำเท่านั้นที่จะบอกเราได้ อยากให้สงครามสงบ ก็ต้องทำวิชาปราบมาร ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะเห็นจึงจะรู้ จึงจะพูดกับหลวงพ่อยู่เรื่อง แล้วใครเล่าที่จะรู้เรื่องนี้ แล้วใครเล่าที่ทำงานด้านนี้ เราควรยกเรื่องนี้มาพิจารณากัน คนที่เรารู้ว่าเขาเก่ง ควรให้ลองดูบ้าง

❖ ผลแห่งการปราบมารที่จะทำต่อไปนี้ จะมีข้อยุติอย่างไร

ประเด็นที่ท่านต้องการทราบว่าการรบที่จะทำต่อไปนี้ จะมีข้อยุติอย่างไร ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ ต้องใช้เวลา จะใช้เวลานานปานใด ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ และท่านอยากรับต่อไปอีกว่า ต่อไปนี้จะมีผลงานอะไรมาเล่ากันอีก ตอบท่านได้ทันทีและตอบเดี๋ยวนี้นี้ด้วยว่า ไม่ทราบ

แต่ที่แน่นอนที่สุด ที่จะบอกได้ก็คือ คนที่ทำวิชาคือ ข้าพเจ้า พร้อมด้วย “ต้นปราบ” และคณะจักรพรรดิที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ประเด็นที่ท่านอยากมีส่วนร่วมการสร้างบารมีจากการทำวิชาปราบมาร เรื่องนี้สุดแต่ท่านจะพิจารณา ข้าพเจ้าห้ามปรามท่านไม่ได้ สุดแต่ผู้มีบารมีธรรมจะคิด ข้าพเจ้ามีหน้าที่ให้ความรู้วิชาปราบมารและเล่าเรื่องปราบมารให้ท่านทราบ ซึ่งข้าพเจ้าก็ทำแล้ว แม้จะยาก ข้าพเจ้าก็พิมพ์หนังสือสำคัญอย่างนี้ออกมาได้ มารเขาไม่ยอมให้ทำ แต่ข้าพเจ้าก็ทำ กว่าที่จะพิมพ์เสร็จออกมาได้ เกิดปัญหาสารพัดเรื่อง ข้าพเจ้าต้องอดทน ข้าพเจ้าทำงานสำคัญ แต่ข้าพเจ้าไม่มีผลประโยชน์เลย เป็นเรื่องแปลกมาก

มารเขาไม่ยอมให้นำเรื่องอย่างนี้มาเปิดเผย แต่เราต้องเปิดเผย เป็นอะไรเป็นกัน

หนังสืออย่างนี้ ยังไม่เคยมี และไม่มีมาก่อน

เป็นบุญหู เป็นบุญตา ที่ได้ยิน ที่ได้ฟัง เรื่องอย่างนี้ และความรู้อย่างนี้ ในชีวิตเราจะได้ยิน ได้ฟังอีกใหม่

❖ การปราบมารจะต้องใช้กายมนุษย์ หากไม่มีกายมนุษย์ การปราบมารล้มเหลว

เป็นความรู้ใหม่ ที่ข้าพเจ้าเพิ่งทราบ การที่ธาตุธรรมท่านขอรับรองให้ปราบ เรานึกเคืองอยู่ในใจ ด้วยเหตุผลว่าความรู้ของเรายังไม่ถึงขั้น ความรู้ของเราบกพร่อง ตามที่ท่านทราบแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๑ ต่อเมื่อเราเดินวิชาไปแล้ว ๑๐ ปี ติดต่อกัน ไม่เว้นเลยแม้แต่วันเดียว เราจึงได้ทราบว่า กายมนุษย์ของเรานี้สำคัญนัก หากไม่มีกายมนุษย์ของเรารองรับ มารเขาสามารถบดขยี้ได้หมด ไม่มีอะไรที่เขาทำไม่ได้ เขาทำได้ทั้งนั้น ขณะที่ประลองยุทธ์นั้น ธาตุธรรมท่านอาศัยกายมนุษย์ของเราหลบซ่อนได้ กายมนุษย์พิเศษของเราสามารถดับมารได้หมด ไม่ว่ามารจะมีกายมากน้อยเท่าไร มารมีเท่าไร ขอให้ยกพลมาเถิด เราไม่หนีเลย ปัญหาในทุกวันนี้ อยู่ที่รู้และญาณทัสสนะที่เราเห็นน้อยไป ไปตามหากายมารไม่พบ เพราะเขาหลบธาตุหลบธรรม เรายังละเอียดน้อยกว่าเขา นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ที่เขาทำไว้สำหรับหลบซ่อนนั้น มีความละเอียดยิ่งนัก พุดให้เข้าใจง่ายก็คือ **ความรู้ของมารละเอียดกว่าเรานั้นเอง**

แต่ว่ากายมนุษย์ก็ต้องเป็นวิชาพอสมควร ไม่รู้เรื่องเลยนั้น อย่าไปรบเป็นอันขาด มีแต่แพ้สถานเดียว

เหตุนี้ เราต้องเอาใจกายมนุษย์ไว้ อย่าเพิ่งให้ตาย หากเราตายลง แปลว่า มารเขาดีใจมาก ที่เขาชนะเราได้ ยาลอยลำที่เดียว เขาจะไม่ขัดขวางสมบัติเราอีกต่อไป ที่เขาขวางเราในทุกเรื่อง ก็เพื่อให้เราขัดสน เพื่อให้แพ้เขาในที่สุด กรณีที่ว่านี้ เราจะพบว่า การสงครามในโลก จะมีการตัดเสบียงอาหารกัน เมื่อทหารขาดอาหารก็แปลว่า แพ้สถานเดียว เราจะพบว่า พอลวงพ่อเราตาย วัดปากน้ำรวยทันที ตอนที่หลวงพ่อมิชีวัดบอยอยู่ เพียงมีอาหารเลี้ยงไปวัน ๆ เท่านั้น หลวงพ่อรวยไม่ได้ มารเขาขวางทุกรูปแบบ เพราะรบกับเขา มีเงินเลี้ยงพระไปได้ก็บุญหนักหนาแล้ว

หากท่านสนใจศึกษาเรื่องจักรพรรดิและกษัตริย์ ตามที่หลวงพ่อบอกท่านสอนไว้ในหนังสือคู่มือ
สมาธิที่ดี และที่สูงขึ้นคือ หนังสือวิชามรรคผลพิสดารก็ดี นั่นคือ ความรู้สมัยหลวงพ่อบอกมีชีวิตอยู่ ทั้ง
ท่านและข้าพเจ้ามีความรู้ตรงกัน คือ รู้เท่ากันเท่าที่มีในหนังสือ ๒ เล่มที่กล่าวนั้นเท่านั้น

แต่ความรู้ใหม่ เกิดจากการทำวิชาปราบมาร เราได้ทราบเรื่องจักรพรรดิกายสิทธิ์เพิ่มขึ้นบ้าง แต่ความรู้ที่เพิ่มขึ้นนี้ ก็หลงพ่อของเรานั้นแหละเป็นผู้สอน แต่เป็นการสอนหลังจากกายมุนษย์ของ หลวงพ่อตายไปแล้ว ข้าพเจ้าจะเล่าสู่กันฟังตามที่เห็นสมควร ต่อไปนี้

เวลาที่เรารู้สึกว่ากายสิทธิ์ เรามักเอาดวงใหญ่ ๆ โดยเชื่อว่าดวงใหญ่ ๆ นั้นสำคัญ เพชรพลอยราคาแพงที่ขนาด คือ ถ้ามีขนาดใหญ่ ราคาจะแพงมาก หากขนาดเล็กราคาจะถูกลง นี่คือข้อเท็จจริงที่เราทราบ

เรื่องขนาดของดวงแก้วกายสิทธิ์ เราเคยทราบมาว่า ขนาดใหญ่เป็นจักรพรรดิชั้นเก่ง ทำให้เราอยากได้ดวงใหญ่ เพราะดวงใหญ่เป็นระดับบรมจักร นี่คือความรู้เดิมของเรา

ขาดของดวงแก้วจุลจักร มหาจักร และบรมจักร มีขนาดของดวงใหญ่เล็กต่างกัน ดวงแก้วกลมขึ้นเองโดยธรรมชาติ โดยไม่ได้ปรุงแต่งแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อมีบารมีแก่กล้าเข้า ก็เสด็จไปได้ทั้งดวง ไปอยู่บนนิพพาน ก็เป็นดวงอย่างนั้น แต่ภายในดวงมีกาย ภรณ์เช่นนี้ ขนาดของดวงแก้วมีขนาดเล็กใหญ่

ไปตามฐานะของจักรพรรดิ ตรงตามทีหลวงพ่อบอกท่านสอนไว้ เช่น เท้าผลมะตูม ผลมะขวิด เท้าบาตรพระก็มี

แต่ยุคของเรา เป็นยุคที่เอาหินจุยเจียมมากลึงให้กลม เวลาเราจะซื้อ เรามักเอาดวงใหญ่ ๆ ดวงใหญ่ราคาแพงกว่าดวงเล็ก วันหนึ่งเข้านิโรธไปถามหลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อบอกว่า ให้ดูกายอย่าดูดวง เราจึงได้ความรู้ใหม่ ดวงเล็กใหญ่ไม่สำคัญ แต่สำคัญที่กาย กายต้องใหญ่ กายสว่าง กายใส ได้ยินมาอย่างนี้ จึงเล่าสู่กันฟัง

✚ หลวงพ่อบอกแบ่งจักรพรรดิว่ามี ๓ ระดับ พบใหม่อีก ๑ ระดับ

หากท่านอ่านหนังสือ “วิชชามรรคผลพิสดาร” ของหลวงพ่อบอกในบทที่ ๓๗ ท่านจะทราบว่า หลวงพ่อบอกท่านแบ่งจักรพรรดิเป็น ๓ ระดับ คือ จุลจักร มหาจักร บรมจักร รวมเป็น ๓

คำว่า “จักร” เป็นคำย่อ คำเต็มก็คือจักรพรรดิ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า แก้วจุลจักร แก้วมหาจักร แก้วบรมจักร เหตุที่เรียก “แก้ว” มีความหมายของดีเลิศ โบราณพูดว่า “ดีใจเหมือนได้แก้ว” คำว่า “แก้ว” ก็คือ แก้วกายสิทธิ์ หรือดวงแก้วกายสิทธิ์นั่นเอง ใครได้ของอย่างนี้เขาจะดีใจยิ่งนัก จึงพูดว่า ดีใจเหมือนได้แก้ว

อีกคำหนึ่งก็คือ คำ “แก้วสารพัดนึก” เราได้ยินลิเกเขาพูดกัน เราได้ยินจากเรื่องรามเกียรติ์ คำนี้มีเค้าเงื่อนมาอย่างไรหรือ และเราได้ยินรามเกียรติ์เล่นเรื่องนางเมขลาหล่อแก้ว แต่พอเรามาศึกษาธรรมกาย เราได้พบความรู้นี้ อยู่ในหนังสือคู่มือสมาธิของหลวงพ่อบอก และเราได้เรียนเรื่องจักรพรรดิในหนังสือวิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อบอก พอเราอ่านคุณวิเศษของจักรพรรดิ เรายุติได้ทันทีว่า แก้วสารพัดนึกก็คือดวงแก้วกายสิทธิ์นั่นเอง ก็คือจักรพรรดินั่นเอง คุณวิเศษของกายสิทธิ์ คงมีมาแต่บรรพกาล จึงเกิดถ้อยคำที่เราได้ยินสืบกันมา ได้แก่คำ ดีใจเหมือนได้แก้ว แก้วสารพัดนึก เป็นต้น

หลวงพ่อบอกท่านแบ่งจักรพรรดิเป็น ๓ ระดับ คือ จุลจักร มหาจักร และบรมจักร หากไปอยู่ในภพทิพย์ ก็เอาคำ “ทิพย์” ใส่เข้าไป เป็นจุลทิพย์จักร มหาทิพย์จักร บรมทิพย์จักร หากไปอยู่ในภพของพรหม ก็เอาคำพรหมใส่เข้าไป หรือไปอยู่ในภพของอรุณพรหม ก็เอาคำอรุณพรหมใส่เข้าไป และหากไปอยู่ในนิพพาน ก็เอาคำพุทธจักรใส่เข้าไป เช่น จุลพุทธจักร มหาพุทธจักร บรมพุทธจักร เป็นต้น

การนับจะนับอย่างไร จักรพรรดิในกายหลวงพ่อบอกท่านเรียก “ภาคผู้เลี้ยง” หมายความว่า มีหน้าที่ดูแลกาย คือ กายต่าง ๆ มีจักรพรรดิประจำกาย คือกายหนึ่งก็มี จุลจักร มหาจักร บรมจักร สำหรับกายมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม และกายอรุณพรหม รวม ๔ กาย กายละ ๓ จักร รวมเป็น ๑๒ จักร หากรวมจุลพุทธจักร มหาพุทธจักร บรมพุทธจักร สำหรับนิพพานอีก ๓ จักร รวมทั้งสิ้น ๑๕ จักร นี่คือการที่หลวงพ่อบอกสอนเราในหนังสือมรรคผลพิสดาร

จากการทำวิชาปราบมาร เราพบจักรพรรดิอีกอย่างหนึ่ง คือ **อุดมบรมจักร** พุดอย่างเราก็คือ “ต้น” นั่นเอง ตามที่ได้กล่าวถึงการพบมาแล้วนั้น

❖ หน้าทีของจักรพรรดิ

หน้าทีของจักรพรรดิ ตามที่หลวงพ่อสอนไว้ในหนังสือวิชามรรคผลพิสดารนั้น ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวซ้ำ เพราะมีตำราให้ศึกษาแล้ว แต่ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้ เป็นความรู้ที่พบเห็นในการทำวิชาปราบมาร

จักรพรรดิทำหน้าที่ ๔ อย่าง กล่าวโดยภาพรวมแล้วเป็นดังนี้

๑. ทำหน้าที่เป็น**พุทธจักร** มีหน้าที่ ดูแลให้การสร้างบารมีเป็นพุทธภูมิดำเนินต่อไป
๒. ทำหน้าที่เป็น**ธรรมจักร** มีหน้าที่ ดูแลพระสัทธรรมที่พระอริยสงฆ์แจ้งแล้ว กำลังแจ้ง และที่จะแจ้งต่อไป ไม่ให้ธรรมฝ่ายมารมาลบเลือน
๓. ทำหน้าที่เป็น**สังฆจักร** มีหน้าที่ ดูแลพระสงฆ์ที่เข้าถึงธรรมแล้ว กำลังเข้าถึง และที่จะเข้าถึงต่อไป มิให้เสื่อมสลาย
๔. ทำหน้าที่เป็น**อาณาจักร** มีหน้าที่ ดูแลพืชพันธุ์ธัญญาหารให้บริบูรณ์ ให้ผู้มีศีลมีธรรมได้ใช้ไม่ขาดแคลน

เมื่อจักรพรรดิใด ได้มรรคผลนิพพาน คือมีดวงบารมีเข้าเกณฑ์ ก็จะต้องเข้านิพพาน และไปมีหน้าที่ในนิพพานอีก หน้าที่สำคัญยิ่งในนิพพานก็คือ ดูแลพระพุทธรองค์และผู้ได้มรรคผลนิพพานทั้งหมดในนิพพานนั้น ๆ

ใครเป็นผู้ทำภพทิพย์ ภพพรหม ภพอรูปพรหม และภพนิพพาน

สวรรค์ก็ดี พรหมก็ดี อรูปพรหมก็ดี และนิพพานก็ดี จักรพรรดิเป็นผู้ทำไว้ให้ทั้งหมด นอกจากจะทำภพให้อาศัยแล้ว ยังให้การดูแลรักษาอีกต่างหาก

ท่านใดที่ต้องการจะรักษาศีล บำเพ็ญทาน เจริญภาวนา จะมีจักรพรรดิลงมาประจำตัวท่าน

เป็นความรู้ใหม่ที่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบมาก่อน เมื่อทำวิชาปราบมารไปมากแล้ว จึงได้รู้เห็นจักรพรรดิคู่บารมีคืออย่างไร จะเล่าให้ฟังดังนี้

ท่านใดที่ใครคิดจะสร้างบารมี คิดจะรักษาศีล คิดจะบำเพ็ญทาน คิดจะเจริญภาวนา จะมีจักรพรรดิลงมาประจำตัวเราทันที โดยที่เราไม่รู้ไม่ทราบ ท่านจะมาอำนวยความสะดวก มาช่วยเหลือ โดยที่เราไม่รู้ เมื่อเรารักษาศีล เมื่อเราทำบุญให้ทาน และเมื่อเราเจริญภาวนา เราได้บารมีอย่างไร

จักรพรรดิต่านก็ได้ด้วย และเมื่อเราตายไป ไม่ว่าเราจะไปอยู่สวรรค์ชั้นใด ท่านจะไปดูแลเรา ยังไป ๆ มา ๆ อยู่ หากเรามีลูกเมีย ท่านยังอยู่ดูแลลูกเมียลูกหลานต่อไปอีก อีกกรณีหนึ่ง ท่านจะหลบซ่อนกายอยู่ในมนุษยโลก ทำหน้าที่ช่วยต่อไป ต่อเมื่อเราลงมากเกิดอีก ท่านจะคอยเราอยู่ในที่ใดที่หนึ่ง ครั้นมาถึงขั้นตอนที่เราเป็นธรรมกาย ท่านกับเราจะมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง ต่อเนื่องจากเราอย่างนี้ นับชาติไม่ถ้วน นับภพไม่ถ้วน อย่างนี้เรียกว่า “จักรพรรดิคู่บารมี”

จักรพรรดิคู่บารมีต้องมีทุกคน จะไม่มีไม่ได้ จะมีมากมีน้อยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราบารมีธรรมแก่กล้า ท่านก็แก่กล้าตามเรา ดังนั้น ถ้าจักรพรรดิต่านกล่าวอะไร เราต้องฟัง เพราะท่านรู้เรื่องของเราทุกชาติ เคยถาม “ตริภพ” ท่านกับเราเกี่ยวข้องกันอย่างไร ท่านตอบว่า รู้ว่านายจะมากเกิดปราบมาร ท่านลงมากคอยอยู่ก่อนแล้วในมนุษยโลก โดยไปอยู่ที่ไหนไม่รู้ พอนายเข้าสู่ครุภุมารดา ก็ยังไป ๆ มา ๆ อยู่ เรื่องยากตรงที่ประคองเอาเรือ่นคือ ดวงแก้วเข้าสู่ประเทศไทย ต้องสู้มาร ถ้าแพ้เขา เขาก็ทำลายเรือ่นคือ ดวงแก้วได้ กว่าจะมาบังคับให้นายไปพบเรือ่นนี้ แค่นี้ก็เกือบสิ้นใจ กว่านายจะมีเงินไปซื้อเรือ่น ไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะนายยังไม่เป็นวิชา นี่คือ ความยากกระหว่างเรากับจักรพรรดิ กว่าจะพบกันได้ แทบจะสิ้นใจ

อยากให้ท่านฟังเรื่องตลกของข้าพเจ้า ก็คือไปเยี่ยมพระสมศักดิ์ มหัพฺพโล ที่วัดป่าแห่งอำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย พระสมศักดิ์ พาไปดูหยกที่ชาวพม่าเขาซ่อนไว้ พอเราเห็นก้อนหยกตอนนี้เราเก่งแล้ว ท่านออกมาพูดกับเราทันที “เราอุตส่าห์เดินทางมาพบนาย ทำไมนายไม่เอาเราไปด้วย” เราจะซื้อก้อนหยกก้อนนี้ เขาก็บอกราคาที่เราไม่อาจซื้อได้ พอกลับมาถึงจันทบุรี ก็มาคิดถึงก้อนหยกก้อนนี้ ติดต่อกับพระสมศักดิ์อีกครั้ง ให้ช่วยตามหยกก้อนนั้น บังเอิญตามไปพบ ยังไม่มีใครซื้อ เราก็ได้ก้อนมา บ่นไปกับพระสมศักดิ์หลายคำ ดีที่พระสมศักดิ์ไม่โกรธ เป็นหยกก้อนขาว เหตุที่เราติดใจก็เพราะท่านตามหาเรา พบเราแล้ว เหตุใดเราจึงไม่ซื้อก้อนของท่านมา นี่คือเหตุผลที่เราคิด ในความรู้ของเราเวลานั้น เรายังเชื่อตำราอยู่ ว่าฐานะการเงินเราต้องดีขึ้นแน่ เพราะความรู้ว่าด้วยเรื่องจักรพรรดิเราเรียนมาจากหลวงพ่อบุญ มีปรากฏอยู่ในหนังสือคู่มือสมภารและหนังสือวิชามรรคผลพิสดาร เรายืนยันว่าเราต้องมีโชคลาภ เราคิดอย่างนั้นในปีนั้น

ครั้นก้อนหยกขาวมาอยู่ในครอบครองของเราแล้ว เราก็ทำวิชาเป็นปกติ

กล่าวถึงจักรพรรดิหยกขาว ท่านดีใจ และกล่าวกับเราด้วย “คำโต” สรุปว่า ท่านจะช่วยเราหลวงพ่อบุญเรื่อง ได้ตรวจบารมี และเราก็ฟังท่านคุยกับธาตุธรรม สรุปว่า ท่านจะช่วยเราสารพัด เราก็จำเหตุการณ์ไว้

เหตุการณ์ได้ผ่านมาพอสมควร ปรากฏว่า เราไม่รวยเพราะอะไร **เพราะมารยังขวางจักรพรรดิได้นั่นเอง**

ต่อมาพบอีกเหตุการณ์หนึ่ง คือ เราทำวิชามาเป็นลำดับ ได้พบจักรพรรดิที่มารเอาตัวไปกักกัน พบแล้วพบอีก ล้วนแต่มีบารมีมาก ๆ ทั้งนั้น ตามที่เล่ามาแล้วนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง เป็นเหตุการณ์ที่พวกเรานิยมเล่นจักรพรรดิกันมาก คือ ไปซื้อดวงแก้วขนาดใหญ่จากเมืองจีนบ้าง ซื้อในเมืองไทยบ้าง ที่ว่าซื้อในเมืองไทยหมายความว่า จีนเขาส่งมาขายในเมืองไทย ดวงหนึ่งราคาแพง เมื่อซื้อแล้วก็นำไปให้ข้าพเจ้าสอนวิชา บางท่านเล่นอย่างจริงจัง แปลว่าเงินหมดไปมาก นี่คือ อีกเหตุการณ์หนึ่ง เมื่อเหตุการณ์ปรากฏแก่ข้าพเจ้าเช่นนี้ คนที่คิดมากคือข้าพเจ้า ปัญหาที่เราต้องพิจารณาคือ มีดวงแก้วใหญ่ ๆ แล้วเขาไม่รวรขึ้นมา นี่หมายความว่าอย่างไร ความเชื่อของเราไปคนละทางกับตำราเสียแล้ว

จากการทำวิชาปราบมาร ที่เราลงไปทุกวัน แล้วเราเดินวิชาถอนถอยเอาจักรพรรดิของเรา กลับมาได้ เป็นข้อมูลบ่งบอกว่า เราแพ้มาร เมื่อแพ้มารก็เป็นอย่างนี้ ในยามปกติจักรพรรดิมีอำนาจ ตามที่หลวงพ่อบอกสอนไว้ในหนังสือวิชามรรคผลพิสดารนั้น แต่กรณีที่มารเขายึดอำนาจปกครอง อำนาจของจักรพรรดิลดถอยลง **เนื่องจากธรรมชาติมารเข้ามาขัดขวาง จักรพรรดิของเราที่ไม่อาจทำงานได้เป็นปกติ** เมื่อไม่เป็นปกติ เราก็ไม่อาจรวรได้ ดังนั้น จึงระงับการเล่นดวงแก้วใหญ่ไว้ ก่อน ที่มีอยู่แล้วก็ให้บูชากันไป ข้าพเจ้าส่งพวกเราไปอย่างนั้น เพราะเราต้องเคารพความรู้ของเรา เพราะลงไปเดินวิชาไป เราไปเห็นเหตุการณ์เข้า ก็ต้องบอกแก่พวกไปอย่างนั้น

หากท่านพบคุณกิริติ เลิศพงศ์ไพบุลย์ คุณวิบูลย์ รัตนพงษ์วัฒนา และคุณบัณฑิต กิจเจริญไพศาล โปรดถามได้

สรุปว่า จักรพรรดิยังทำหน้าที่ไม่ถนัด ถ้ามารยังมีอำนาจปกครองอยู่ เขาขัดขวางทุกรูปแบบหน้าที่ของจักรพรรดิช่วยเหลือเราไม่ได้ อย่างตามมีตามได้เท่านั้น **จะทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ ก็ต่อเมื่อมารถูกดับหมดแล้ว จักรพรรดิจึงจะช่วยเหลือเราได้อย่างเต็มมือ ตามความรู้ที่หลวงพ่อบอกสอนไว้**

บัดนี้ เกิดกรณีไม่ปกติ ตามที่เล่ามานั้น จึงเป็นเรื่องที่เราสนใจมาก กว่าที่จะทราบได้ รบเกือบตาย ก็บอกได้แค่นี้

❖ กรณีที่เราเดินวิชาพบจักรพรรดิที่มารเอาไปซ่อนไว้ เราเกิดความคิดอย่างไร

เป็นความคิดของข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ทำวิชาพร้อมกับคณะของ “**ต้นปราบ**” เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้ เคยกล่าวแล้วว่า ข้าพเจ้าเหงื่อแตก และท่านที่อยากทราบต่อไปว่า “**ต้นปราบ**” ท่านเหงื่อแตกด้วยหรือเปล่า ขอตอบแทนต้นปราบได้เลยว่า “**ต้นปราบเหงื่อแตกยิ่งกว่าเรา**” เพราะท่านเป็นแม่ทัพ ท่านเป็นผู้นำทัพ ท่านคิดมากยิ่งกว่าเรา

ไม่ใช่แค่นั้น ท่านอยากทราบต่อไปว่า กรณีที่พบเหตุการณ์เช่นนั้น ธรรมชาติของบรรณนิพพานท่านมีความคิดอย่างไร ข้าพเจ้าตอบแทนได้ทันที เพราะข้าพเจ้ารู้เห็นอยู่ ธรรมชาติของท่านตกใจ ตกใจมาก ไม่คาดคิดว่าจะพบเหตุการณ์อย่างนี้ เกินรู้เกินญาณทัสสนะของพระองค์ที่จะทรงทราบ ครั้นมาทราบเข้าก็ต้องคิดวิชาสู้กันต่อไป ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ต้องสู้สถานเดียว ทรงเห็นใจคนทำวิชา ทรงเห็นใจ “ต้น

ปราบและคณะ” ที่ต้องมารับผิดชอบทำงานยาก ๆ อย่างนี้ ไม่ว่าธาตุกรรมไหน ไม่ว่านิพพานใด ให้
ความเห็นใจแก่ผู้ทำวิชาทั้งนั้น

การรบมาถึงขั้นตอนนี้ บดนี้เวลาล่วงเลยมาถึงปีที่ ๑๑ ของการทำวิชาปราบมาร จากสมุด
บันทึกเล่มที่ ๑๓ ถึงเล่มที่ ๑๕ เป็นบันทึกเหตุการณ์ไปพบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นที่มารไปซ่อนไว้ใน
เหตุละเอียด พระองค์ทำอะไรไม่ได้เลย เพราะไปอยู่ในเหตุกักกันที่มารเขาทำเหตุเช่นนั้นไว้ เมื่อเราทำ
วิชาถอนถอยพระองค์ออกมาได้ พระองค์ดีพระทัยยิ่งนัก แล้วพระองค์ก็มาอยู่นิพพานเป็น นี่ก็เป็น
บันทึกหนึ่ง อีกเหตุการณ์หนึ่ง ก็คือบันทึกที่ไปพบจักรพรรดิภาคปราบ ที่มารเขาเอาไปซ่อนไม่ให้
พระองค์ไปไหน พบแล้วพบอีก เป็นอยู่อย่างนี้ ไม่ทราบจำนวนเท่าไรแล้ว ล้วนแต่เป็นบารมีภาคปราบ
ทั้งนั้น ล้วนแต่บารมีระดับต้นภาคปราบทั้งนั้น ท่านสามารถค้นอ่านได้อย่างเต็มที่

ท่านอยากทราบว่า เมื่อข้าพเจ้ามาพบเหตุการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นส่วนตัวอย่างไร

ท่านอยากทราบ และอยากให้ข้าพเจ้าแสดงความเห็นออกมา หากเป็นความคิดย่อ ๆ แล้ว
ข้าพเจ้าพอพูดได้

แต่ถ้าท่านอยากให้พูดลึก ๆ ข้าพเจ้าไม่อาจจะทำเช่นนั้น เพราะบางอย่างถึงรู้อยู่ แต่ไม่
สมควรกล่าว

เอาเป็นว่า ข้าพเจ้าขอพูดบ้าง ประเด็นแรก ข้าพเจ้าระลึกถึงผู้มีบุญทั้งปวง ท่านเป็นโพธิสัตว์
ลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม เห็นท่านสร้างวัด เห็นท่านเผยแผ่วิชาศรัทธมกาย เมื่อถึงเวลาโน้น
ท่านจะต้องมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้า อย่างแน่นอน เพราะท่านต้องมาทำหน้าที่พระพุทธเจ้าตามบารมีที่
ท่านอธิษฐานไว้ คำถามที่ข้าพเจ้าวิตกมากคือ ใครจะเป็นผู้ป้องกันมารให้ท่าน นึกแล้วก็ตอบไม่ได้
หากท่านสร้างบารมีปราบมารไว้บ้าง อย่างน้อยก็เป็นพื้นฐาน หากบารมีอย่างที่เราเห็นอยู่ มี
เท่าไรมารก็ยั้มรับ เขาชอบใจมาก คิดแล้วก็ไม่รู้จะคุยกับใคร ก็ได้แต่คิด ไม่รู้จะไปหาหรือใคร หาก
ท่านเข้านิโรธไปคุยกับธาตุธรรมดุษ้าง ก็จะเป็นความรู้ที่เราควรทำ เข้าไปให้ลึก ถามไปให้ลึก ดันดันไป
เถิดใช้เวลาเพื่อเรื่องนี้สัก ๒ ปี ก็จะได้แนวคิด

ความคิดเห็นส่วนตัวประการที่สอง เมื่อรบละเอียดเข้าไป ได้มาพบเหตุการณ์เช่นนี้ นอกจาก
จะเหงื่อแตก ตามที่กล่าวแล้ว คิดถึงคำพูดของแม่ชีถนอม อาสวีย์ ในตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านกล่าว
กับข้าพเจ้าว่า “ศึกษา ๆ ฉันมีเรื่องอยากรู้อถามหลวงพ่อก แต่ไม่ได้ถามมาจนบัดนี้ เรื่องที่จะพูดก็คือ เรา
ปราบมารก็คือ เราไปแห่ร้างแทน” เมื่อข้าพเจ้ามาพบเหตุการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของแม่ชี
ถนอม เราคิดถึงก็จริงอยู่ แต่เราจะวางมือ งานปราบมารนั้น กระทำมิได้ เพราะข้าพเจ้าเดินวิชามาถึง
ขั้นนี้แล้ว จะเป็นตายร้ายดีเราไม่คิดแล้ว มีแต่จะเดินหน้า หากเราปราบ เรามีทางชนะ แต่ถ้าไม่ปราบ
เราแพ้สถานเดียว ธาตุธรรมท่านหนักใจมากอยู่เรื่องหนึ่ง คือ หากคนมีความรู้มาปราบมารไม่ได้ ปัญหา
นี้มีมานานแล้วและยังมีต่อไป คนที่เราว่าเก่ง ธาตุธรรมท่านก็ไม่เอา

⊕ เมื่อจักรพรรดิต่านกลับมาได้ ท่านบอกอะไรแก่เรา และเราคิดอย่างไรต่อไป

ทุกครั้งที่เราถอนถอยเอาจักรพรรดิกลับมาได้ ท่านดีใจมาก เรานิโรธคุยกับท่าน ถามความเป็นไปความเป็นมาเหตุใดพระองค์จึงมาอยู่อย่างนี้ ทราบมาก่อนหรือไม่ ว่าจะต้องพบกับเรา และเมื่อพ้นจากเหตุกักกันของมารเขาแล้ว เราจะทำอย่างไรกันต่อไป นี่คือคำถามหลัก ๆ ที่เราถามท่านเกือบทุกรุ่น จะขอเล่าให้ฟังพบนัยย่อดังนี้

บางรุ่นบอกว่า มารเขาขอสัญญาก่อน ให้รับปากแก่เขาว่า ถ้าเขารบกันแล้วใครห้ามช่วยเหลือมตัวไปรับปากรับคำกับเขาเข้า เขาก็พาตัวมาอยู่ในที่แห่งหนึ่ง ที่เขาคิดว่า อยู่เป็นเอกเทศ ไม่ให้ไปติดต่อกับใคร จึงจะเป็นที่เชื่อว่า จะไม่ช่วยใคร ถ้ามารเขารบกับใคร อย่างนี้ก็ได้ยินมาว่า

มารเขารู้ล่วงหน้า ว่าข้าพเจ้าจะต้องรบกับเขา ดังนั้น จักรพรรดิสำคัญทั้งปวง มารเขาหาโอกาสมาลักพาตัวไป เพื่อตัดกำลังนายเสียชั้นหนึ่ง ไม่ให้นานมีกำลังสู้เขา เขาทำไว้นานแล้ว **จักรพรรดิสำคัญจะอยู่ลึก เหตุที่เอาตัวไปได้ก็เพราะไม่นิโรธรวมกัน ต่างคนต่างเดินวิชา จึงเป็นเหตุสำคัญที่มารเข้ามาเอาตัวไปได้** แต่ทราบล่วงหน้าว่านายจะต้องมาพบเข้าวันหนึ่ง และนายก็มาพบจริง ๆ

จักรพรรดินางแก้ว ท่านพูดตรง ๆ มารเขาเกรงว่าจะมาหาสมบัติให้นาย เขาจึงเข้าควบคุมพวกเราก่อน และบางรุ่นท่านก็บอกตรง ๆ ว่า วิชาของเราสู้เขาไม่ได้ แลท่านรับอาสาจะพาเราไปพบที่ซ่อนของมาร

บางองค์ท่านบอกว่า ความรู้ปราบมารที่พระองค์ทำกับความรู้ของเราไม่เหมือนกัน รุ่นโน้นทำวิชาไม่เหมือนอย่างนี้ รบกันหลายยุค แต่แพ้มารเขาหมด แต่แรกก็ทำทำดีอยู่ แต่พบบรรพไปนานเข้าปรากฏว่าแพ้เขาทั้งนั้น หากนายไม่มาพบเข้า พวกเราก็จะอยู่อย่างนั้น ไม่รู้ว่านานแค่ไหนแล้ว อนาคตของเราสิ้นสุดแล้ว เมื่อกลับมาได้ต้องสู้กันให้เต็มที่ อย่างนี้เราก็ได้ยิน

เท่าที่เราได้ยินได้ฟัง เราสรุปว่าการนิโรธต้องรวมกัน หากไม่นิโรธรวมกัน เปรียบเหมือนวัวฝูงแตก สุดท้ายเสียก็มาจับไปกินได้หมด แนวคิดของเราก็คือ **การนิโรธต้องทำพร้อมกัน คือ เดินวิชาซ้อนสับทับทวี** รวมรู้ รวมญาณ รวมนิโรธและรวมทุกอย่าง แล้วคำนวณออกไปให้ละเอียด ถึงเหตุละเอียดใด ต้องทำเหตุเหล่านั้นให้ใส แล้วเราจะพบอะไรในนั้นเสมอ

การที่มารทำเหตุไว้มาก ก็คือ อาณาจักรปกครองของเขา ทำไปให้เกินคำนวณที่ธรรมชาติพระจะไปถึง เมื่อเราไปถึงเหตุจำพวกนั้น เหตุเหล่านั้นจะมาหุ้ม เห็น จำ คิด รู้ ของเรา รู้และญาณของเราจะแคบตันที่ แทบจะไม่รู้เห็นอะไร ต้องทำวิชากัน จนกว่าเห็น จำ คิด รู้ ของเราใสขึ้น จึงจะรู้เห็นอะไรได้บ้าง รูปการเป็นอย่างนี้ตลอด

ผู้รู้ไปได้ ครั้นมาถึงยุคที่ข้าพเจ้าที่มีส่วนได้ทำวิชา ข้าพเจ้าเขียนเป็นตำราออกมาเลย ใครจะว่าอย่างไร เป็นเรื่องของเขา หากเราไม่ทำตำราไว้ มีแต่วิชาจะสูญ ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้ จึงทำตำราขึ้น เท่าที่ข้าพเจ้ามีความรู้

บัดนี้ ในโลกของเรามีตำราอย่างนี้เรียนแล้ว ขอเชิญท่านผู้สนใจดัดดวงได้ทันที

แต่ว่า การจะอ่านตำราของข้าพเจ้ารู้เรื่อง ท่านต้องเรียนหลักสูตรเบื้องต้นให้ได้เสียก่อน คือ วิชาธรรมกากลยุทธ์คู่มือสมาธิ และวิชาธรรมกายหลักสูตรมรรคผลพิสดาร และตำราทุกเล่มที่ข้าพเจ้าเขียน ทำได้ดังนี้จึงจะอ่านหนังสือของข้าพเจ้ารู้เรื่อง

ตำราเล่มนี้ไปอยู่ที่ไหน จะไปอยู่ในลักษณะใด จะเก็บรักษากันไว้อย่างไร ข้าพเจ้าไม่คิด ข้าพเจ้าคิดแต่ว่าประเทศไทย ต้องมีผู้มีบุญมาเกิด คนมีบุญยังมีอยู่ หากท่านมาพบตำราเล่มนี้เข้า ท่านจะคิดได้ทันที ท่านจะนึกได้ทันที ท่านจะรู้ค่าทันที และท่านจะเรียนทันที งานปราบมารอาจเกิดขึ้นในตอนนั้นก็ได้อีก เขาจะขอบคุณข้าพเจ้าในตอนนั้น เพราะเขาเห็นค่าของตำราในตอนนั้น

ขออนุญาตกล่าวความคิดส่วนตัวสักเล็กน้อย เหตุใดจึงทำหนังสืออย่างนี้ขึ้น นี่คือการถามที่ท่านทั้งหลายอยากทราบ

เราทำงานอันตรายเป็นงานปราบมาร **ความรู้ที่ได้จากการปราบมาร ถือเป็นความรู้สำคัญ** ยากที่จะเห็นและยากที่จะรู้ เมื่อได้มาแล้ว ต้องนำมาเผยแพร่เพื่อผู้มีบารมีธรรมไม่ต้องเสียเวลาไปค้นคว้าอีก เพราะการค้นคว้านั้นใช้เวลาและใช้ความรู้สูง กว่าจะทราบแต่ละอย่าง ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตามที่ท่านทราบแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๑ และภาค ๒ นั้น ความรู้บางอย่าง ตามที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวพาดพิงถึงแม่ชีถนอม อาสวโรจน์ นั้น หลวงพ่อท่านว่า **เรื่องนี้ใช้เวลาค้น ๒,๐๐๐ ปี เชียวหนา** ได้มาแล้วทำไมพวกเราไม่ทำกัน นี่คือนิเวศน์ที่เราได้ข้อคิด

ประเด็นที่ว่า เราจะเข้าถึงวิชาได้แค่ไหน เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ตก อย่างเมื่อคืนนี้เข้านิเวศน์ไปถามหลวงพ่อกว่า “กำเนิดเดิมมันละเอียดเหลือเกิน ทำไมจึงจะแจ้งได้” หลวงพ่อท่านตอบว่า “คนที่เห็น ต้องมีบุญ” หลวงพ่อกล่าวอย่างนี้ เราฟังแล้วเกิดความคิดขึ้นอีก ทุกเรื่องต้องเรียนรู้ การเรียนรู้ต้องบากบั่น การบากบั่นต้องอดทน ทดลองแล้วทดลองอีก จนกว่าจะแจ้ง แจ้งได้เมื่อใด จึงเกิดบารมีระดับนั้นขึ้น ระดับต่อไปค่อยว่ากันใหม่ เรื่องมันยากอย่างนี้

หนังสือของข้าพเจ้าทุกเล่ม ต้องไปปรากฏในธาตุในธรรมทั้งหมด เป็นเคราะห์ดีที่ข้าพเจ้าทำได้ เพราะอะไรจึงเอาหนังสือไปไว้ในนิพพาน เหตุผลก็คือ ต้องการพยาน ว่าเราได้เผยแพร่แล้ว บัดนี้หนังสือของข้าพเจ้าทุกเล่มปรากฏขึ้นในนิพพานแล้ว ธาตุธรรมจะกล่าวข้อบกพร่องแก่เราไม่ได้ เราต้องป้องกันตัวเองทุกด้าน อย่าให้มีข้อบกพร่อง หากธาตุธรรมท่านกล่าวตำหนิเราขึ้นมาจะด้วยเหตุใด เราจะไม่สบายใจตลอดไป แต่การที่ท่านไม่เอารูจะเป็นเรื่องของท่าน ข้าพเจ้าไม่ทราบด้วยแล้ว ท่านต้องรับผิดชอบตัวของท่านเอง ธาตุธรรมท่านลงโทษ แล้วเรื่องจะไปกันใหญ่ แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ กล่าวแก่

ข้าพเจ้าตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านพูดว่า “ศึกษา ฯ ฉันนี้ธาตุธรรมท่านเลี้ยง ผ้าเมตรหนึ่งไม่เคยซื้อ ข้าวสารลิตรหนึ่งไม่เคยซื้อ ทำวิชาไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น จะคุ้มข้าวสุกหรือเปล่า หากตายไปจะอย่างไร ยังไม่รู้ มันเสียวสันหลัง” นี่คือ คำกล่าวของแม่ชี

ความหมายของคำกล่าวคืออย่างไร ท่านอยากทราบ ก็คือว่า ชุดธรรมกายที่ธาตุธรรมท่านส่งมาเกิด จะต้องทำวิชา ธาตุธรรมท่านเลี้ยง ข้าวไม่ต้องซื้อ เสื้อผ้าไม่ต้องซื้อ มีคนนำมาให้กินให้ใช้ โดยธาตุธรรมท่านกำกับอยู่ข้างหลัง หากงานของเราไม่เข้าเป้า ธาตุธรรมท่านลงโทษทั้งนั้น แต่แม่ชีถนอมท่านมักน้อย ไม่ร่ำรวยอะไร ท่านทำวิชาของท่านไปจนหมดอายุ ท่านตายเมื่อปี ๒๕๒๘ ซึ่งตรงกับช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารแล้ว พบแม่ชีตายลง ข้าพเจ้าเข้าปกป้องทันที ไม่ให้มีการกระทบกระทั่งท่าน ขอให้เป็นผู้สละสถานเดียว เพราะท่านเป็นอาจารย์ของข้าพเจ้า เรื่องแค่นี้ช่วยท่านไม่ได้ก็อย่าคับกันเลย โชคดีที่แม่ชีตายก่อนข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าตายก่อนท่าน ก็ไม่ว่าเหตุการณ์จะเป็นอย่างไรเหมือนกัน แต่ความรู้ที่จะช่วยครูอาจารย์ ท่านต้องเรียน ต้องเรียนมาก ๆ ยากที่จะทำ และก็ทำยากด้วย ในเรื่องนี้ขอให้ท่านไปอ่านปราบมารภาค ๑ และภาค ๒ ท่านคงทราบ ข้าพเจ้าเขียนไปแล้วอย่างลวกเลยท่านเอ๋ย คนที่ซื้อการุณย์ บุญมานุชนั้น พุดได้คำเดียวว่าคบได้ ช่วยท่านได้ในยามยาก แม้ท่านตายไป ยังเอาข้าวเอาน้ำไปส่งให้กินได้ ไม่รู้จักคนซื้อการุณย์ บุญมานุช หมายถึงว่า ยังมีอะไรขัดขวางอยู่

พุดถึงเรื่องตาย นึกขึ้นมาได้อีกรายหนึ่ง คือ พระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร พอแม่ชีถนอม อาสวโรทัย ตายได้ไม่นาน ต่อมาอีก ๒-๓ ปี ท่านเจ้าคุณราชสาครก็มรณภาพ ข้าพเจ้าเข้าปกป้องอีก ขอให้ท่านไปอ่านหนังสือปราบมารภาค ๓ โดยเหตุที่ท่านเจ้าคุณเป็นพระ เคยช่วยข้าพเจ้าเผยแพร่วิชาธรรมกาย มีอะไรหลายอย่างที่ควรศึกษา เป็นคนละแบบกับแม่ชีถนอม อาสวโรทัย ต้องไปหาอ่านจึงจะรู้

มีหลายรายที่เป็นคนสำคัญ ที่ตายไปแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ไปยุ่งด้วย เพราะว่าข้าพเจ้าเลย เพราะไม่ได้คุ้นเคยอะไรกับข้าพเจ้า ไม่มีเหตุฉุกเฉินข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าไม่ทราบ เมื่อทราบหนหลัง ท่านน่าจะไปดีกว่านั้น ถึงท่านจะเรียกร้องให้ข้าพเจ้าช่วย โปรดอย่าว่าข้าพเจ้าไม่มีน้ำใจเลย **ท่านเพียงทราบว่าคุณพ่ามีความสำคัญต่อเมื่อท่านได้ตายไปแล้ว ในตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ในโลก ท่านไม่รู้จักรู้ข้าพเจ้า ท่านไม่เห็นความสำคัญของข้าพเจ้า** แม้ท่านจะเป็นธรรมกายระดับมีชื่อ กรณีอย่างนี้ท่านช่วยตัวของตนเองเถิด อย่าให้ข้าพเจ้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย ขอโทษด้วยที่ไม่อาจไปยุ่งด้วยได้ มันก็แปลกที่ทุกอย่างจะแจ่มกันหมดในวันที่เราตาย ใครจริง ใครปลอม ใครแท้ ใครเทียม วันตายเป็นวันที่แจ้ง ความเข้าใจบางอย่างเราเข้าใจผิดไป แต่ความเข้าใจอันนั้น จะไปแจ้งในวันตาย แม้จะกลับมานึกถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำอะไรได้ เพราะความเกี่ยวข้องกันไม่มี เพราะการช่วยกันกรณีอย่างนั้น ต้องใช้ความรู้สูง ใ้บารมีบุญมากโข เมื่ออะไรเลยตามเลยแล้ว ก็ขอให้เลยตามเลยไป **ข้าพเจ้าไม่ให้ความสำคัญต่อเงินเท่าไรนัก แต่ให้ความสำคัญกับวิชาธรรมกายสูงยิ่ง ให้**

ความสำคัญต่องานเผยแพร่วิชาธรรมกายให้มีความสำคัญต่อท่านที่ทำวิชาปรามมาร ใครทำวิชาปรามมารได้ มีอะไรข้าพเจ้าเทให้หมด ขอให้ธาตุธรรมท่านบอกชื่อมาเถิด ข้าพเจ้าจะเทให้ทั้งนั้น เพราะอีกไม่นานเราก็ตายแล้ว ฉะนั้นเราต้องรีบทำงานของเราให้เสร็จ เพราะธาตุธรรมท่านกำหนดหน้าที่และบทบาทให้แล้ว เราต้องทำอย่างดีที่สุด ต้องรับผิดชอบพอสมควรแก่อัตภาพ

ขอสรุปว่า ธาตุธรรมท่านให้มาเกิดเพื่อทำวิชาธรรมกาย อย่ากลัวความตาย เพราะเราต้องตายอยู่แล้ว สิ่งอันใดที่ข้าพเจ้ารู้เห็น ข้าพเจ้าต้องปกป้อง เพราะข้าพเจ้ามีหน้าที่ปรามมาร ขอบข่ายอำนาจปกครองมีอยู่ ข้าพเจ้าทราบและเข้าใจ ไม่ว่าอะไร หากไม่เหลือวิสัยแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ดูตาย หากข้าพเจ้านิ่งและดูตาย ก็ต้องว่าตัวใครตัวมันเกิดเพื่อเอ๋ย แต่ใครจะถูกลงโทษ ตามที่แม่ชีณอม อาสวีย์ ท่านเล่า นั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อน แต่นักเรียนรุ่นพี่ท่านพูดกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับผิดชอบตัวเอง หากินเอง แต่ทำงานให้ธาตุธรรม ผลงานของข้าพเจ้ามีอย่างไร เป็นที่แจ้งกันแล้ว เขียนกันโจ่งแจ้งไปแล้ว ไม่มีอะไรต้องมาปิดกัน ดังนั้น **ข้าพเจ้าพูดดังได้ในทุกสถาน เราไม่มีหนี้ติดตัว**

เห็นว่าภาครายงาน ควรจบแค่นี้ ต่อไปนี้เป็นภาควิชาการ คือเป็นภาควิชาการ ใช้วิชาอะไรจบ และจบอย่างไร ?

ภาควิชาการ

การเรียนวิชาปราบมาร ไม่ง่ายตามที่เราคิด เราต้องเรียนความรู้ทั่วไปเสียก่อน เมื่อเรียนความรู้ทั่วไปรู้เรื่องแล้ว จึงไปเรียนเรื่อง นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ อันเป็นที่หลบซ่อนกายของธรรมภาคมาร แล้วจึงมาเรียนเรื่องเครื่อง ว่าเครื่องนั้นคืออะไร เครื่องปกครองคืออะไร อยู่ที่ไหน มารเขาปกครองสัตว์โลกด้วยเครื่อง เครื่องมาบังคับ ใจ จิต วิญญาณ ของสัตว์โลก

ต่อมาก็เรียนเรื่องเหตุ ว่าเหตุคืออะไร มีกี่อย่าง อะไรบ้าง เหตุทำหน้าที่อะไร

ต่อมา ก็เรียนกิริยาที่มารเขาส่งวิชา กิริยาที่ส่ง เขาทำอย่างไร

เรียนธาตุธรรม ธาตุธรรมของพระกับของมาร ต่างกันอย่างไร มีกี่ลักษณะ

วิธีดับกายมาร มีวิธีอย่างไร วิธีดับธาตุธรรม มีวิธีอย่างไร

วิธีดับนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ของมาร มีวิธีอย่างไร

✚ แนะนำตำราเรียนหลักสูตรความรู้ทั่วไป

๑. ชื่อหนังสือ “แนวเดินวิชา หลักสูตรคู่มือสมการ ของหลวงพ่อดปากน้ำ” พิมพ์แล้ว
๒. ชื่อหนังสือ “แนวเดินวิชา หลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ของหลวงพ่อดปากน้ำ” พิมพ์แล้ว

✚ แนะนำตำราเรียนหลักสูตรปราบมาร

๑. ชื่อหนังสือ “ปราบมารภาค ๑” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓
๒. ชื่อหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖
๓. ชื่อหนังสือ “ปราบมารภาค ๓” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙

✚ แนะนำการเรียนที่ดีมีวิธีเรียนอย่างไร

ควรเรียนจากครูอาจารย์ ตำรานั้นเป็นเพียงแนวทางเท่านั้น อ่านหนังสือ ๑๐ เทียว ไม่เท่าฝึกกับอาจารย์หนึ่งครั้ง อ่านตรงไหนไม่เข้าใจ อย่าเกรงใจอาจารย์ ต้องถามอาจารย์เสมอไป

ถามอาจารย์ให้ชัดว่า ญาณที่เห็นนั้น อะไรจริง อะไรถูกหลอก มีวิธีเดินวิชาตรวจสอบอย่างไร ฝึกให้เป็น ทำให้ได้แล้วหาประสบการณ์ อย่างไรเรียกว่า ประสบการณ์ คือ ฝึกจริงนั่นเอง เข้า

นิพพานไป เดียวก็รู้เดียวก็เห็น เห็นแล้วต้องหัดแก้ไข เรียนกับอาจารย์ให้แน่ใจ **หัดแก้โรคให้เป็น** อย่าไปเชื่อว่าโรคจะติดผู้แก้ **ความเชื่อที่ว่าโรคคนไข้จะติดผู้แก้** นั้น เป็นความเชื่อที่ผิด ข้าพเจ้า ผีแก้โรครายแรกคือ แก้อาจารย์ อาจารย์ของผมก็คือ แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ เข้าโรงพยาบาลหลายแห่งแล้วยังไม่หาย ถึงกับศิษย์จะเอาไปรักษาที่ประเทศญี่ปุ่น ข้าพเจ้าลองแก้ดู ปรากฏว่าท่านหายและเดินได้ บัดนี้ท่านตายไปแล้ว ยังไม่ได้แก้กับข้าพเจ้า บอกแก่ท่านว่า หากแก้คราวนี้หายจากโรค จะต้องชงน้ำชาแก้บน พุดคะนองใจไปอย่างนั้น สุดท้ายแม่ชีหายจากโรค ท่านชมว่าเราเก่งกว่าอาจารย์ ความจริงเราไม่เก่งอย่างท่านว่า เพราะเราก็เรียนวิชาแก้โรคจากท่าน พอท่านบอกความรู้ เราเดินวิชาทันที บอกอย่างไรเราทำตามทันที **ข้อที่เราต้องจำก็คือ การแก้โรคต้องรักษาอารมณ์ให้ดี ให้มีอารมณ์บันเทิง ให้ใจเกิดความองอาจ แล้วก็เดินวิชา หากอารมณ์ยังไม่บันเทิง อย่าเพิ่งทำอะไร ถึงทำไปก็ไม่शल้ง**

ขอสรุปว่า การเรียนที่ดี จะต้องทดลองกับครู คนที่เก่ง อย่างเช่นคนเก่งทั้งหลายที่เรารู้จัก ท่านเหล่านั้นได้รับการฝึกโดยตรงจากหลวงพ่อกัณฐะ ไม่ได้มีตำราอะไรมา นักเรียนรุ่นหลัง ๆ ฝีมือเทียบยาก เป็นเพราะไม่ได้รับการฝึกโดยตรงจากครูนั่นเอง โปรดเข้าใจว่า ตำราเป็นเพียงแนวทางเท่านั้น

เหตุใดจึงต้องฝึกจากครูโดยตรง การทำวิชาธรรมกาย ยากแก่การเรียนในทางโลก เพราะกิเลสคือศัตรูทางใจมาขัดขวางร้อยแปด **ครูเขาช่วยละลายให้ได้โดยที่เราไม่ทราบ พอกายธรรมของครูผ่านกายของเรา กิเลสทั้งปวงที่รุมใจเรานั้นถูกละลายไปทันที** เราจะรู้ว่า หากนั่งทำวิชา กับครู เราจะทำได้นาน หากครูไม่คุม ประเดี๋ยวเราก็ขี้เกียจ **ครูเขาช่วยเราโดยที่เราไม่รู้ตัว** ดังนั้น ท่านที่เรียนโดยที่ไม่มีครู จึงไม่เก่ง ไม่มีโอกาสเข้าถึงวิชา ได้แต่รู้จากตำราเท่านั้น

✚ การเดินวิชาการหรือที่เรียกว่าปราบมารนั้นมีกี่แบบ

จะใช้กล่าวว่า มีกี่แบบก็แนวนั้น ยังบอกไม่ได้ แต่ที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นการเอาประสบการณ์มาพูดกันเท่านั้น โปรดอย่าถือว่าผิดหรือถูก เพียงแต่นำประสบการณ์มาคุยกัน หากเรายุติประเด็นตามที่กล่าวนี้ ข้าพเจ้าจะขอเล่าสู่กันฟัง

✚ การเดินวิชาสมัยหลวงพ่อบ้างอย่างไร

ขณะที่ทำวิชาทั้งหมด จะต้องเดินสมาบัติให้กายใสเสียก่อน เมื่อกายใสดีแล้ว เข้านิพพานทันที จะเข้าได้ละเอียดแค่ไหนหรือหายาแคไหน สุดแต่ความสามารถของแต่ละบุคคล

เมื่อเข้านิพพานแล้ว ไปซ้อนกายธรรมกับพระพุทธองค์ ดับหายาไปหาละเอียดเรื่อยไป แล้วอาราธนาพระพุทธเจ้า ดังนี้

ขออาราธนาพระพุทธเจ้าในอดีต ในปัจจุบัน ในอนาคต อาราธนาครบสี่ ครบสาย ครบกาย ครบองค์ ครบวงศ์ ของภาคขาวทั้งหมด อาราธนาพระองค์มาเป็นรบ ตรวจงาน ทำงาน อาราธนามาเป็นเหตุสุด เหตุไม่มี เหตุว่าง เหตุดับ ฯลฯ (เหตุ ๑๙ อย่าง ตามที่หลวงพ่อบ้างสอน)

มาเป็น นิโรธ สมาบัติ ตรัสรู้ คำนวณ

มาเป็น แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย

มาเป็น ส่ง เสริม เต็ม ต่อ รอ ตัด ปัด ปิด ดึง ดูด ย่อย แยก ปะทะ ขวาง กัน ไย ยนต์
อายตนะ วิทญู

มาเป็น แวน กล้อง ญาณทัสสนะ (เอามาเป็นอะไรบ้าง ดูให้ครบ คือให้มาทำหน้าที่อะไร
นั่นเอง)

จากนั้น ก็หยุดนั่งบนนิพพานนั้น แล้วต่อแวน ต่อก้อง ส่องญาณทัสสนะ พบธรรมภาคมารที่
ใดพบธรรมภาคกลางที่ใด ก็ย่อย แยก ดับ ละลาย กันไป พบนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ของมารที่ใด ก็กำจัด
กันไป การกำจัดนั้น ท่านให้เดินวิชาไปให้สุดเหตุ ๑๙ เสมอไป จนกว่าทุกจุดจะขาวสว่างใส

นี่คือวิธีที่หลวงพ่อบ้างสอน ใคร ๆ ก็ทำอย่างนี้ ตามที่กล่าวเป็นแบบย่อ เพื่อให้เข้าใจว่าวิชา
ในยุคนั้นท่านเดินวิชากันอย่างไร รายละเอียดทั้งปวง ขอให้ท่านติดตามค้นหาเอง

✚ การเดินวิชาที่ข้าพเจ้าทำอยู่นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ความรู้และหลักวิชาเป็นของหลวงพ่อบ้างทั้งหมด เพราะที่แม่ชีถนอมท่านสอนนั้น ก็เป็นตามที่
บรรยายแล้วนั้นแต่การเดินวิชาไม่เหมือนกัน ขอให้ท่านดูรายละเอียดในหนังสือปราบมารภาค ๑ นั้น
ข้าพเจ้าจะไม่นำมากล่าว ขอให้ท่านไปค้นหาเอง จะเห็นว่าเป็นอีกแบบหนึ่ง และขณะนี้ก็เป็นอีกแบบ
หนึ่ง ต้องหลายแบบ หากแบบเดียวจะไม่ทันมาร

คำว่าเหตุ พอเรามามีทำหน้าที่ปราบมาร ข้าพเจ้าเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง แต่มีหลักว่า ไม่ว่าจะ
พบเหตุเรียกชื่ออย่างไร จำเป็นต้องเดินวิชาไปให้สุดเหตุ ๑๙ อย่าง ตามที่หลวงพ่อบ้างสอนทั้งนั้น หาก
เดินวิชาไม่สุดเหตุ ๑๙ พบว่ามารมันพินคินชีพได้แล้วในเหตุยังมีกำเนิดเดิมอีก เรายังเดินวิชาไปไม่ถึง

เมื่อกำเนิดไม่ถูกดับ แปลว่า มารมณ์ยังเกิดได้อีก งานเราจึงไม่แล้วเสร็จ ปราบกับไม่ปราบมีผลเท่ากัน เหมือนหนึ่งไปเกาให้คันเล่นเท่านั้น

การเดินวิชาตามที่กล่าวนี้ พอมาถึงปีที่ ๙ วิธีนั้นใช้การไม่ได้แล้ว หยาบไปเสียแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว มารเขาจับทางวิชาของเราได้หมดแล้ว เหมือนมวญู้เซิงกัน เราชกอย่างนี้ เขาก็แก้อย่างนั้น ไม่ได้ผล ต้องเปลี่ยนวิชาใหม่ ขณะนั้นเดินวิชาซ้อนสับทับทิว ในหนังสือปราบมารภาค ๒ ได้กล่าวถึงวิชาซ้อนสับทับทิวได้บ้างแล้ว ขอให้ท่านลองทำดู วันนี้ กล่าวถึงวิชาซ้อนสับทับทิวอีก แต่ว่าละเอียดขึ้นอธิบายได้มากขึ้น

และต่อไป จะเดินวิชาอย่างไร ยังตอบไม่ได้ ต้องรอให้โอกาสนั้นมาถึงเสียก่อน

เพราะวิชาต้องเดินไปตามขั้นตอน จากหยาบไปหาละเอียด ขณะนี้วิชาซ้อนสับทับทิว ดูจะหยาบไปแล้ว

✿ การปราบมารโดยเดินวิชาซ้อนสับทับทิว

วิชาซ้อนสับทับทิว เป็นความรู้ที่หลวงพ่อบ้านสอน ขอให้ท่านอ่านหนังสือวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อบ้าน ในบทที่ ๓-๔-๕ และบทที่ ๒๙ ซึ่งข้าพเจ้าเขียนแนวเดินวิชาให้แล้ว และพิมพ์ไปแล้ว เนื้อวิชามีอย่างไร ท่านต้องอ่านบททวน ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้ เป็นการเอาสรุปย่อมาพูดเพื่อประกอบความเข้าใจ ว่าในการเดินวิชาปราบมารโดยใช้วิชาซ้อนสับทับทิวนั้นทำอย่างไรเท่านั้น

และต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า ไม่ว่าวิชาอะไร ไม่ว่าบทใด มันเกี่ยวโยงกันหมด โดยไม่ต้องอ่านตำรา แต่จะเกี่ยวข้องมากหรือน้อยอยู่ที่ผู้ใช้ความรู้ว่าจะใช้อะไรมากอะไรน้อย หรืออะไรที่เราไม่ใช้เลย เหมือนหนึ่งเราเรียนจบปริญญาตรี เวลาเราไปสอบเราต้องตอบตามตำรา แต่เวลาไปตลาดเราเลือกความรู้มาใช้เฉพาะอย่างเท่านั้น หากไม่พูดกันให้ชัด อาจเกิดปัญหาว่า ตำราเขาไม่ทำอย่างนี้ เหตุใดคุณการุณย์ บุญมานุช ทำอย่างนี้ทำไม

เมื่อเราเดินวิชาไปแล้ว ทุกอย่างเป็นอัตโนมัติไปหมด เร็วปานจักรผัน แทบจับต้นชนปลายไม่ทัน ทำไม่จึงเป็นอย่างนั้น

วิชาซ้อนสับทับทิว เป็นการรวมสรรพกำลังทั้งปวงของภาคพระทั้งหมดเข้าเป็น ๑ ไม่ว่าอะไรอยู่ใน ๑ ทั้งหมด แล้วก็เอา ๑ ทั้งปวงนั้นสืบรู้สัญญาณทัสสนะเข้าไป เข้าไปไหน เข้าไปหาเหตุ อันเป็นที่อยู่ของมาร พบแล้วจะได้กำจัด หากไม่พบแปลว่า คว้าน้ำเหลว แปลว่า ล้มเหลว

การซ้อนสับทับทิว เป็นการทดลองกำลัง ระหว่างพระกับมาร ทางฝ่ายเราเอามาทั้งหมดแล้ว แต่ทางฝ่ายมารนั้นเรายังไม่ทราบ

ทางฝ่ายพระเอมารวมสรรพกำลังแล้ว แต่ทางฝ่ายมารเขายังไม่รวมมาสู้กับเรา ฝ่ายเราเป็นฝ่ายติดตาม ฝ่ายมารเป็นฝ่ายถอยหนี แต่เขาหนีสู้ ไม่ใช่หนีเฉย ๆ ถามว่าเขาหนีไปอยู่ที่ไหน ตอบว่า

เขานี้ไปอยู่ในเหตุละเอียด ที่รู้และญาณของพระตามไม่พบ แต่พอเราเผละ เพื่อก็มาปรากฏให้เห็น มาแก้ง มาแทรกในเรื่องทั้งปวง มาบังคับ มาปกครอง

รู้ได้อย่างไรว่า มารเขามาบังคับ ขณะที่เรานิโรธเข้าไปนั้น เราจะเห็น แล้วเขาก็หนีไป โดยที่เรายังไม่ตั้งหลักอะไร กว่าที่เราจะไปรู้เห็น เพื่อมาบังคับในธาตุธรรมก่อนแล้ว เพราะรู้และญาณ ของเราไม่คล่อง มันผิด มันช้า ยึดตายด แล้วเราก็เห็น “จุดดำ” เพียงแว็บเดียว จากนั้น จุดดำหายไป แล้วโดยที่เราตามไม่ทัน เขามาบังคับไม่ให้พูดอะไรแก่เรา ไม่ให้บอกอะไรแก่เรา เวลาเราถามอะไรพระองค์ พระองค์จะเฉย ๆ เราแปลกใจว่า ทำไมพระองค์ไม่รับสั่ง จะต้องมียะไรผิดปกติแน่ๆ ที่ไหนได้ เมื่อเราออกจากนิโรธแล้ว มารละเอียดเขาก็มาบังคับพระพุทธรองค์ เพราะเรายังดับเขาไม่หมด เมื่อเราเรียนพูด กับพระพุทธรเจ้าตามหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร เราก็แปลกใจว่า ทำไมพระพุทธรองค์ไม่พูดกับเรา จะพูดได้อย่างไร ก็มารเขามาบังคับพระพุทธรองค์อยู่

ความหมายของถ้อยคำซ่อนสับทับทวิ

ซ่อน หมายถึง เอากายหยาบไว้ข้างนอก เอากายละเอียดไว้ข้างใน การเดินวิชาก็ต้องเดินจากกายธรรมถอยหลังมาหากายหยาบ

สับ หมายถึง เอากายละเอียดไว้นอก เอากายหยาบไว้ข้างใน การเดินวิชาก็ต้องเดินจากกายมนุษย์ไปหากายธรรม

นี่คือ **สับได้แก่อนุโลม ซ่อนได้แก่ปฏิโลม** นั่นเอง คือสับก่อนแล้วค่อยซ่อน เราอาจใช้ถ้อยคำไม่ถูก แต่ทำให้ได้ก็แล้วกัน บางทีถ้อยคำอย่างหนึ่ง แต่เดินวิชาอีกอย่างหนึ่ง เดินวิชาได้ถือว่าใช้ได้ อย่ากังวลถ้อยคำเลย

ทับทวิ ก็คือ ทำให้มาก ทำให้ละเอียด จะทำอะไรก็ทำเถิด ทำให้มาก และทำให้ละเอียด เช่น เราจะทำกายให้มาก เราก็ตั้งดวงปฐมมรรคขึ้น แล้วเกิดกาย ตั้งดวงปฐมมรรคในกายที่เกิดใหม่ แล้วก็เกิดกายเรื่อยไป ทำให้มาก ๆ

ทับทวียีกความหมายหนึ่ง ก็คือ ดับหยาบไปหาละเอียดนั่นเอง

คราวนี้มาดูคำว่า สับ และคำว่า ซ่อน ควรเป็น “สับซ่อน” แต่ตำราเรียกให้เรียก “ซ่อน” ก่อน “สับ” ก็เลยเรียก “ซ่อนสับ” กันมาจนชินปาก จึงอยากทำความเข้าใจกันในวันนี้ ในการเดินวิชา ขออย่าได้กังวลใจเรื่องถ้อยคำ อาจเรียกสับสน แต่ว่าเราทำของเราได้ ถือว่าใช้ได้

✚ การซ้นสับนั้น เราซ้นอะไรบ้าง

ในวิชามรรคผลพิสดาร ท่านให้ซ้นรายการต่าง ๆ ดังนี้ คือ

๑. ซ้นกาย
๒. ซ้น เห็น จำ คิด รู้
๓. ซ้นกำเนิดธาตุธรรมเดิม
๔. ซ้นศูนย์
๕. ซ้นขันธ ๕
๖. ซ้นอินทรีย์ ๒๒
๗. ซ้นรู้ และอวิชานุสัยหุ้มรู้ จนสุดหยาบสุดละเอียด
๘. ซ้นคิด และกามราคานุสัยหุ้มคิด จนสุดหยาบสุดละเอียด
๙. ซ้น เห็น จำ และปฏิษานุสัยหุ้ม เห็น จำ จนสุดหยาบสุดละเอียด

การทำวิชารบ ซ้นแค่นี้ไม่พอ ให้ซ้น นิโรธ สมบัติ ตรัสรู้ คำนวณ แนวน กัลลิ่ง ญาณทัสสนะ ด้วย และซ้น บารมี วัคมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด อีกด้วย

รายละเอียดดังกล่าวทั้งปวงนั้น ข้าพเจ้าอธิบายละเอียดพอสมควร ในหนังสือ “แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ของหลวงพ่อดอกน้ำ” แล้ว พิมพ์ไปแล้ว ขอให้ท่านติดตามในบทนี้จะกล่าวถึงการเดินวิชาซ้นสับทวิทวีปราบมารนั้น มีวิธีเดินวิชาอย่างไร เท่านั้น

✚ เป้าหมายแรกของการเดินวิชา ต้องรวมนิพพาน

กายธรรมทั้งหมดซ้นกับนิพพานเป็นทั้งหมดให้ได้ก่อน

ลำดับแรก เราเดินวิชาเฉพาะตัวเราก่อน คือ เดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลม โดยสับกายไปด้วยและซ้นรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่กล่าวนั้น ให้ตัวเราใสทุกกายเสียก่อน

ลำดับสอง เมื่อเดินวิชาอนุโลมปฏิโลมเสร็จแล้ว ให้วางแผนว่าคราวนี้เราจะสับและซ้นรายการอะไรบ้าง กำหนดให้ละเอียดออกมา ว่ามีกี่รายการเมื่อกำหนดรายการที่จะสับและซ้นเสร็จแล้ว คราวนี้ให้เดินวิชาเป็นอนุโลมปฏิโลมใหม่ เพื่อซ้นและสับรายการต่าง ๆ ให้ครบตามที่เรากำหนดในการเดินวิชาคราวนี้ แต่ที่ขาดไม่ได้ก็คือ เดินวิชาซ้นจักรพรรดิในกายของเราไปด้วย คือ จุลจักร มหาจักร บรมจักร แต่ว่าให้รวมจักรพรรดินอกกายที่เราเสียก่อน จะมากน้อยแค่ไหนให้มารวมไว้ที่ศูนย์กลางกายมนุษย์ทั้งหมด โดยจักรพรรดิทั้งปวงที่ท่านจะซ้นกายสับกายเป็นกายเดียวกับเราเป็นอัตโนมติ และในกายของจักรพรรดินอกกายนี้ที่ศูนย์กลางกายของท่านทุกกายก็มี จุลจักร มหาจักร บรมจักรก็ต้องซ้นและสับด้วย ครั้นเราซ้นและสับจักรพรรดิทั้งปวงของจักรพรรดินอกกายแล้ว เราก็

นำมาซ้อนและสับกับจุลจักร มหาจักร บรมจักร ในกายของเราในขั้นตอนต่อไป หากเราชำนาญแล้วก็สับและซ้อนไปในคราวเดียวกันเลย ไม่ยากอะไร

เมื่อได้หลักเกณฑ์อย่างนี้แล้ว เราก็เดินวิชาไปตามแผนของเราต่อไป

ลำดับสาม รายการที่เราจะสับและซ้อน

- กาย สิบ ศูนย์ เห็น จำ คิด รู้
- อายตนะภายนอก อายตนะภายใน ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ (กำเนิดเดิมเบื้องต้น)
- นิโรธ สมบัติ ตรัสรู้ คำวณ แฉ่น กล้อง ญาณ
- กำเนิดเดิมเบื้องกลาง กำเนิดเดิมเบื้องปลาย

ส่งใจนิ่งลงไปที่ศูนย์กลางกายของเรา รวมจักรพรรดินอกกายของเราทั้งหมดมารวมเป็นกายเดียว ท่านจะสับกายกันเป็นกายเดียว ไม่ว่าจะกี่จำนวนเท่าไร ท่านทำได้หมดเพราะกายใส ซ้อนกันได้ สับกันได้

จากนั้นนิ่งลงไปที่ดวงธรรมของกายมนุษย์ตัวเรา ดวงธรรมของท่านกับเราก็สับกัน สิบ ศูนย์ ตรงกัน ซ้อนกันเป็นอัตโนมิติ นิ่งลงไปที่ดวง เห็น จำ คิด รู้

นิ่งลงไปที่ดวงกำเนิดเดิม ซ้อนอายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ แล้วสับเข้าไปหากำเนิดเดิมท่ามกลาง ซ้อน อายตนะ ธาตุ อินทรีย์ แล้วสับเข้าไปหากำเนิดบั้นปลาย ซ้อนอายตนะ ธาตุ อินทรีย์

นิ่งแน่นเข้าไปในเหตุของ จุลจักร มหาจักร บรมจักร ทั้งของจักรพรรดิ และของตัวเรา

จากนั้นนิ่งแน่นเข้าไปที่ดวงนิโรธ ดวงสมบัติ ดวงตรัสรู้ ดวงคำวณ คือที่กลางนั้นเป็นดวงในทั้งนั้น เมื่อสับมากรายการเข้า ก็จะยิ่งใสขึ้น

คราวนี้ ซ้อนกำเนิดบั้นปลา เข้ามาหากำเนิดท่ามกลางและซ้อนเข้ามาหากำเนิดเบื้องต้น

แล้วสับทั้งหมดเข้าหากายผืน (กายมนุษย์ละเอียด) สุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักร

แล้วสับทั้งหมดเข้าหากายทิพย์หยาบ ทิพย์ละเอียด พรหมหยาบ พรหมละเอียด อรูปพรหม หยาบ อรูปพรหมละเอียด โคตรภูหยาบ โคตรภูละเอียด พระใสดาพระอรหัตต์ละเอียด สุดเถา ชุดชั้น ตอน ภาค ปิด ฯลฯ

ลำดับสี่ คือ การสับกับกายธรรมของหลวงพ่อก่อน ซึ่งอยู่ระหว่าง ภพ ๓ กับนิพพาน ที่นั่นเป็นดวงใสใหญ่ หากเราไม่นึกเราจะไม่เห็น เพราะธรรมภาคมารปิดไว้ ไม่ให้ใครรู้ไม่ให้ใครเห็น เราต้องนึกก่อนจึงจะเห็น หากเราไม่นึกเราจะเข้านิพพานไปเลย ในการสับกายกับกายธรรมหลวงพ่อก่อน ให้คำวณไปจนสุดละเอียดของกายธรรม เมื่อละเอียดดีแล้วจึงสับกาย และนึกสับไปให้ครบรายการตามที่เรากำหนดไว้แต่ต้นนั้น และให้นึกสับสุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักรของท่านด้วย

ต่อมาคำวณไปให้สุดละเอียดของหลวงพ่อก่อน ไม่ว่าจะอะไร เราคำวณไปให้สุดไว้ก่อน จากนั้น จึงซ้อนกับกายธรรมของหลวงพ่อก่อนจากละเอียดเข้ามาหาหยาบ จนถึงกายศพของหลวงพ่อก่อน การ

ทำอย่างนี้ทำให้กายศพของหลวงพ่อกำลังขึ้นทันที เกิดอานิสงส์แก่เราแล้วขั้นหนึ่ง หลวงพ่อท่านเคยบอกแก่ข้าพเจ้า ยังจำได้ **ศึกษา ๕ ทำอย่างนี้ ทำให้หลวงพ่อกำลังขึ้น** เราก็จำไว้ จำวิธีไว้ คือเรียนไปดูไป ผิดก็เป็นครูถูกก็เป็นครู เพราะเราไม่รู้จะไปถามใคร แต่หน้าที่ปราบมารอยู่กับเรา เราต้องทำงานปราบมาร ต้องคิดวิชาอยู่เรื่อย การคิดนั้นทำได้ยาก เพราะมารปิดไปหมด ไม่ว่าอะไรมารขัดขวางทุกอย่างไป

จากนั้น เดินวิชาสับจากกายมนุษย์ของหลวงพ่อไปจนสุดกายธรรมของท่าน

ต่อจากนั้น ให้เข้านิพพานถอดกาย (นิพพานกายธรรม) ไปจนสุดนิพพาน ให้ท่องดับหยาบไปหาละเอียด ดับหยาบไปหาละเอียดไว้เรื่อยไป และท่องสุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักร ตลอดไป คำนวณให้สุดอดีต สุดปัจจุบัน สุดอนาคต

ลำดับห้า เมื่อสุดนิพพานกายธรรมแล้ว ให้นึกย้อนจากนิพพานละเอียดมาหาหยาบ เพื่อรวมให้เป็นกายเดียวกันทั้งหมด รวมทั้งสุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักรด้วย

แล้วเดินวิชาจากกายธรรมองค์เดียวนี้ถอยหลังมาหากายมนุษย์ของพระองค์

แล้วเดินวิชาจากกายมนุษย์ของนิพพานกายธรรม (นิพพานถอดกาย) ไปให้สุดนิพพานเป็นสุดอดีต สุดปัจจุบัน สุดอนาคต สุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักร แล้วย้อนกายจากนิพพานละเอียดมาหากายหยาบคือ กายมนุษย์ของพระพุทธองค์

ลำดับหก ขณะนี้เป็นกายมนุษย์กายเดียว แบบสุดเหตุจุลจักร มหาจักร บรมจักร จากนั้นไปเราตั้งต้นเดินวิชาใหม่ โดยตามลำดับที่สาม คือ สับกาย สิบ ศูนย์ เห็น จำ คิด รู้ อายตนะ อินทรีย์ ธาตุ โดยลำดับไปจากกำเนิดเดิมเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ฯลฯ

จากนั้นเป็นขั้นตอน “ต่อรู้ต่อญาณ” และจากนั้นเป็น “ขั้นกลั่นรู้กลั่นญาณ”

ต่อจากนั้น จึงคำนวณวิชาออกไป ไปหาเหตุที่เราต้องการ เป็นเรื่องของการแลกเปลี่ยน ย่อยแยก ดับ ละลาย ต่อไป

เมื่อเข้าใจขั้นตอนแล้ว จากนั้นไปเป็นการรบแท้ การที่พระพุทธเจ้านิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ ก็เพราะเดินวิชาอย่างนี้ ตามที่กล่าวผลงานไว้แล้วนั้น และการที่เราไปพบเหตุที่มารเอากัณฑ์พรดิของเราไปซ่อนไว้ ก็เพราะเดินวิชาอย่างนี้

ตามที่กล่าวแล้วว่า วิชาซ้อนสับทับทวี เป็นการรวมพลังกัน แล้วก็ได้ผลงานตามที่กล่าวนั้น แต่การรวมพลังของเรานั้น เราทราบ แต่มารเขาทำอย่างไร เราไม่ทราบเลย คือ ได้แต่เขารู้เรา แต่เราไม่รู้เขา หากเรารู้เขา ปานนี้งานปราบมารเสร็จไปนานแล้ว อาณาจักรแห่งมารมีเพียงใด เหตุที่มารทำให้มีเพียงไร เราไม่ทราบ ได้แต่คำนวณไปตามบุญตามกรรมเท่านั้น

เรื่องของการ “ต่อ” และเรื่องของการ “กลั่น” บรรยายไว้ชัดเจนแล้วในหนังสือ “แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร” หากจะกล่าวอีกจะเขียนยาวความ แต่จะกล่าวย่อพอเข้าใจ ดังนี้

เมื่อสับกำเนิดเดิมเบื้องต้นไปหาเบื้องกลาง และจากเบื้องกลางไปหาบั้นปลายแล้ว ให้เริ่ม “ต่อ” ก่อน คือ

นิ่งไปกลางดวงเห็น นิ่งกลางดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ ดวงนิโรธ สมาบัติ ตรัสรู้ คำนวณ ดวงแฉ่น กล้อง ญาณ ขณะนี้ทุกอย่างเป็นจุดเดียวกันหมด เป็นความสว่างจุดเดียว

กลั่นก็คือ การทำเป็นอย่างเดียว คือ ดวงเห็น ก็รวมหมดของทุกสี ทุกสาย ทุกกาย ทุกองค์ ทุกวงศ์ แล้วก็ดับหายาไปหาละเอียดของกลางของเห็นนั้น คราวนี้มากลั่นดวงจำ ก็อย่างเดียวกัน ทำไปจนครบรายการ เมื่อเดินวิชากลั่นแล้ว เราจะรู้ว่า เห็น จำ คิด รู้ ของเราว่างไกลขึ้น

ลำดับเจ็ด สงใจนิ่งแน่นลงไป ที่เห็น จำ คิด รู้ นี้คือใจ สงใจนิ่งไปที่กลางใจนั้น ละเอียดของ ใจก็คือจิต สงใจนิ่งที่จิตซ้อนลงไปที่ดวงวิญญาณ นิ่งลงไปเป็นจุดเดียวกัน นี้คือ ต่อแฉ่นต่อกล้องแล้ว ความเห็นที่ได้นั้นคือ ญาณทัสสนะ ที่ว่าต่อแฉ่นต่อกล้องส่องญาณก็คือ ดับหายาไปหาละเอียดนั่นเอง คือ ความละเอียดของใจ ความละเอียดของจิต ความละเอียดของวิญญาณ ละเอียดไปเรื่อย ๆ คือ เห็น ละเอียดขึ้น ไม่ได้หมายความว่า กล้องส่องทางไกลอย่างในโลกมนุษย์

เมื่อเราไปเห็นอะไรในเหตุละเอียดที่เราคำนวณไปถึง เราจะเห็นในตอนนั้น พอเหตุถูกทำลาย กายที่อาศัยจะออกมาต่อสู้กับเรา เราก็แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย จนกว่ากายเหล่านั้น จะดับทั้งหมด

วิธีทำก็คือ คำนวณรู้คำนวณญาณออกไป ให้กายเหล่านั้นอยู่ในแฉ่นดวง อย่าให้หนีไปได้ แล้วก็พิศดารกายมนุษย์พิเศษของเราให้มากขึ้น เป็น เกา ขุด ขึ้น ตอน ภาค พืด แล้วจึงเข้าไปในกาย เหล่านั้น ลำดับไปให้สุดกายหายา สุดกายละเอียด แลบ ลั่น ย่อย แยก ให้สิ้นเชื้อ แล้วเราก็เดินวิชาดับ หายาไปหาละเอียดต่อไปไม่หยุดยั้ง

แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ต้องท่องเรื่อยไป แล้วดวงปฐมมรรคของเรา ก็ทำ หน้าทีเซฟทันที ดวงมรรคอื่น ก็ทำหน้าที่ ย่อย แยก ดับ ละลาย อัสนีธาตุ เหมือนอย่างงูกินสัตว์ทั้งตัว กลืนเข้าไปทั้งตัว ต่อไปสัตว์เหล่านั้นก็ละลายเหลือแต่กระดูก แล้วงูก็สำรอกกระดูกออกมา **ดวงปฐมมรรคที่ทำหน้าที่รบได้นี้ ไม่มีทั่วไป เป็นบารมีเฉพาะตัวบุคคล** ก่อนนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบ ก็ได้แต่จำ ตามเขา ได้ยินเขาพูดว่า เป็นเซฟ เป็นมรรค เป็นแก๊ส กรด ไอ อัสนีธาตุ เห็นเขาพูดแล้วดูว่าเขามีความรู้ แต่เราไม่รู้ พอเรามาทำวิชาเข้าจึงรู้ว่าทุกอย่างมาจากปฐมมรรคทั้งนั้น

พอกายดำดับหมดแล้ว เราจะรู้สึกโล่งใจทันที นี่หมายความว่า รบไปเพียงขั้นตอนเดียว เท่านั้น

เหตุคือความว่าง เหตุคือนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ที่มารเขาทำไว้อย่างละเอียด เป็นนิพพาน ละเอียด เป็นภพละเอียด เป็นโลกันต์ละเอียด ในเหตุมีภพ ในภพมีเหตุ ในภพมีนิพพาน ยากต่อการที่จะกำหนดกฎเกณฑ์

ลำดับที่แปด เมื่อเสร็จภารกิจเหตุนี้แล้ว ต้องคำนวณต่อไปอีก ให้ละเอียดต่อไปอีก จนกว่าจะหมดเหตุซุ่มมั่ว จนกว่าจะหมดเหตุดำ ๆ การคำนวณก็คือ ดับหยาบไปหาละเอียดต่อไป หลวงพ่อท่านบอกว่า ต้องไม่ถอยหลังกลับ จนกว่าจะพบว่าไม่ว่าที่ใด เมื่อรู้และญาณทัสสนะของเราจรดลงไป แล้ว ต้องขาวทั้งหมด ต้องใสทั้งหมด ต้องสว่างขาวใสทั้งหมด เมื่อนั้นแหละจึงจะถือว่า หมดเหตุที่มารอาศัย

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ว่า ญาณเดิมใช้การได้หรือไม่

คำตอบก็คือ ญาณเดิมเห็นได้เฉพาะที่เราพบนั้นเท่านั้น เหตุที่ละเอียดกว่านี้ ต้องมาต่อรู้ต่อญาณกันใหม่

เพื่อให้รู้ญาณละเอียดกว่าเดิมให้ได้ จะได้เห็นละเอียดขึ้น

วิธีทำก็คือ จากการรบเหตุที่แล้ว หากเห็นว่าดับมารชั้นตอนนั้นได้แล้ว ให้เดินวิชาปฏิโลมกลับมาหากายมนุษย์ใหม่ แล้วก็เดินวิชาจากกายมนุษย์ไปหากายธรรมใหม่ แล้วก็ไปสับกันใหม่ซ้อนกันใหม่ แล้วก็คำนวณต่อไปใหม่ การทำเช่นนี้ เป็นการให้กายทุกกายรู้เห็นเรื่องราวทั้งหมด เพื่อจะได้มาคิดวิชาสู้กันใหม่ เป็นการได้รู้ได้เห็นตรงหมด

❖ การคำนวณดับหยาบไปหาละเอียด

ถ้ารู้และญาณติดขัดแปลว่า พบบารแน่นอน

กรณีที่เรเดินวิชาคำนวณจากหยาบไปหาละเอียด ละเอียดไปนับอายุคำนวณไม่ถ้วน ไม่ถ้วนรู้ ไม่ถ้วนญาณ ไม่ถ้วนนิโรธ ไม่ถ้วนตรัสรู้ หากรู้ญาณผิด ไม่คล่องตัว ไม่เร็ว ทราบเถิดว่า เราจะต้องพบเหตุที่มารอาศัย ต้องมีการดับกันแน่นอน

กรณีที่เรดับหยาบไปหาละเอียดคล่องรู้คล่องญาณ แปลว่า เหตุที่เราผ่านมานั้นไม่มีมารอาศัย

ปัญหาที่เราพบก็คือ คำนวณไม่เดินหน้าเลย เหมือนอยู่กับที่ แปลว่า มารเขามาหุ้มรู้หุ้มญาณ จนเราแทบไม่เห็นอะไรเลย กรณีเช่นนี้ รบยากมาก อีกกรณีหนึ่ง เดินวิชาไปแล้ว เดินวิชาไปแล้ว เหมือนมีภูเขามากำบัง รู้และญาณของเราไม่ทะลุไปได้ นี่คือปัญหา

กรณีที่ถูกรู้หุ้มรู้หุ้มญาณ เป็นปัญหาประจำวัน มีวิธีแก้ดังนี้ ให้นั่งลงไปรู้ญาณของเรา นั้น ให้ทะลุเหตุ หุ้ม เคลือบ เฝือก อาบ ชิม ชาบ ปนเป็น สวม ซ้อน ร้อยได้ ยิ่งกายมนุษย์พิเศษเข้าไปในเหตุนิพพาน เหตุภพ เหตุโลกันต์ สุดกำเนิดเดิมของเหตุต้น เหตุกลาง เหตุปลาย ดับละลายเครื่องปกครองเหตุ เครื่องปกครองนิพพาน เครื่องปกครองโลกันต์ ไปสุดหยาบสุดละเอียด พอเหตุถูกละลายกายมารก็ออกมาปรากฏทันที แล้วเราก็รับอย่างที่เคยบอกมาแล้ว

กรณีที่มาเราทำเหตุรู้ญาณของเราไม่ทะลุ เรื่องนี้แก้ยาก อย่าเพิ่งทะลุ เพราะหากทะลุไปก็ไม่ได้อะไร ให้คำนวณข้ามไปก่อน คำนวณข้ามแล้ว ก็มาถึงคำนวณให้เลยเหตุสักรู้สักรู้ญาณ เพราะเหตุนั้นมาขวางรู้ขวางญาณของเรา **เมื่อเราข้ามไปแล้วและเราเลยไปแล้ว แปลว่า เหตุเหล่านั้นหายาบลงแล้ว เราละเอียดยกว่า** เราก็ยิ่งกายมนุษย์เข้าไป แลบ ลั่น ย่อย แยก ฯลฯ ต่อไป พอเหตุถูกกำจัด ก็เห็นกายมาร เพราะเหตุเหล่านั้นเป็นนิพพาน ภาพ ๓ โลกกันต์ของเขา พอที่อยู่อาศัยพังลง เราก็เห็นกายของผู้อาศัยนั่นเอง

ตามที่บรรยายมานี้ ได้พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็น ได้พบจักรพรรดิสำคัญ ตามจุดหมายที่ว่านี้

เป็นผลงานที่นำมาเล่าสู่กันฟัง

ในเรื่องแสดงการเดินวิชานี้ แสดงอย่างพอเข้าใจไว้เท่านั้น

เรื่องที่เราจะต้องคิดต่อไปคืออะไร ดังจะแสดงต่อไปนี้

❖ เหตุที่พบนี้อยู่ที่ไหนและอยู่อย่างไร ทำไมไม่คิดกำจัดเหตุที่วุ่นให้หมดเสียที

ประเด็นที่ว่า เหตุเหล่านี้อยู่ที่ไหน และอยู่อย่างไร ตอบไม่ได้ว่าอยู่ที่ไหน เมื่อรวมธาตุรวมธรรมได้แล้วก็โรยคันควากันไป ดับหายาบไปหาละเอียดเรื่อยไป จึงได้พบที่อยู่อาศัยของมารเข้า เราเรียกว่าเหตุ เหตุละเอียดที่วุ่นนี้ยังไม่หมด ถ้ามว่าเหตุที่วุ่นนี้อยู่ที่ไหน ตอบไม่ได้ว่าอยู่ที่ไหน ต้องคำนวณไปเอง ไปรู้เองไปเห็นเองก็แล้วกัน

ประเด็นที่ว่า ทำไมไม่คิดกำจัดเหตุที่วุ่นให้หมดไป คิดยิ่งกว่าคิด ธาตุธรรมก็คิด เราก็คิด แต่ความคิดยังไม่ก้าวไกล คือ คิดแล้วยังทำวิชาดับเหตุนั้นไม่ได้หมด ปัญหานี้เรื้อรังมานานแล้ว จนบัดนี้ก็ยังแก้ไม่ตก สรุปแล้วตรัสรู้ของเราสู้มารเขาไม่ได้ การเดินวิชาของเราจึงเป็นแบบตามบุญตามกรรม

❖ ข้อคิดการเดินวิชาซ้อนสับทับทวี

ขณะที่เราสับและซ้อน ไม่ง่ายอย่างที่ตำราเขาว่า **เราซ้อนได้ไม่จริง และสับได้ไม่จริง** เพราะอะไรเป็นเหตุนี้ มารเขาขัดขวางทุกรูปแบบ ไม่ให้เราเข้าถึงวิชาตามที่เราต้องการ ปรากฏว่า **“เป็นจุดดำเล็ก”** ให้เห็น ในขณะที่เราทำวิชา หากเห็นจุดดำเล็กที่ใด ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก นี่คือการอันตรายใหญ่ เพราะเราทำวิชาของเราวนเร้นที่ รู้ญาณ เกิดขุนมัวทันที่ เกิดการวุ่นววนทันที ที่จะซ้อนได้ กลับเป็นว่าไม่ได้ หรือได้ก็ไม่สนิท จะสับก็สับไม่ได้ หากได้ก็เป็นแบบขอไปที นี่คือปัญหาประจำวัน

จุดดำคืออะไร เคยกล่าวแล้วว่า จุดดำนี้คือ ก้อนสลายธาตุธรรมของมาร ก้อนสลาย

นิพพานของมาร ย่อแล้วเป็นจุดดำเล็กนิดเดียว ในจุดดำนี้ประกอบด้วยนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ นับไม่ถ้วน จุดดำนี้เข้าที่ไหนปกครองที่นั่น เข้าที่ไหนกษัตริย์ที่นั่น เข้าที่ไหนขจัดวางที่นั่น สรุปแล้วเป็นอันตรายทุกสถาน

จุดดำนี้เราแก้ไม่ทัน เมื่อเห็นแล้ว เราปล่อยให้เลยไปโดยไม่รีบกำจัด เขาไปอยู่ที่ไหนไม่มีใครรู้ ได้เวลาเขาก็มายึดอำนาจปกครอง เขามาบังคับได้หมด กรณีที่เราไปกราบหลวงพ่อก็อยากถามความรู้ เพียงเราสนใจจะไปที่ศูนย์ของหลวงพ่อก็เกิดกายหลวงพ่อกว้างขึ้นทันที มีไฟตรงไหน มีเสียงพูดอย่างไร เหมือนหลวงพ่อกว้างทุกอย่าง พุทวิชาได้เหมือนหลวงพ่อกว้างทีเดียว แล้วพวกเราก็มากล่าวว่า หลวงพ่อกว้างอย่างนั้น นิโรธไปถามหลวงพ่อกว้าง หลวงพ่อบอกมาอย่างนี้ เขาก็ออกมารับหน้าแทนหลวงพ่อกว้างได้ทุกอย่าง **ข้าพเจ้าถูกดัมมานานแล้ว** เพิ่งจะมารู้ของจริงในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง และการหลอกแบบนี้ เคยถามธาตุธรรมท่านดูว่ามีความเป็นมาแล้วอย่างไร ธาตุธรรมท่านบอกว่า **การหลอกแบบนี้มีมานานนับภพไม่ถ้วนแล้ว** เราจึงได้ข้อคิดว่า โภชิสัตว์ลงมาเกิดสร้างบารมีแต่ละชาติ ได้บารมีไม่เท่าไร เพราะถูกมารหลอกอย่างนี้ และไม่รู้ด้วยว่ามารเขาหลอก เรายังหลงตัวเองว่าเราถูกต้อง ดังนั้น หนังสือของข้าพเจ้าทุกเล่มบอกเสมอว่า **เห็นหลวงพ่อกว้างอย่าเชื่อ เห็นพระพุทธรูปเจ้า อย่าเชื่อ ต้องตรวจสอบก่อนเสมอไป** ความรู้มาด้วยการตรวจสอบกล่าวไว้แล้ว

พูดถึงการถูกหลอก ควรมาคุยกันอีกหน่อย บัดนี้งานปราบมารมาถึงขั้นไปตามจักรพรรดิมาได้ จักรพรรดิทั้งปวงที่เราได้พบ ล้วนแต่มีบารมีมั่ง ๆ ยังถูกมารหลอกเอาตัวได้ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

อย่างเรื่องบูชาข้าวพระ ข้าพเจ้าทำมานาน ไม่รู้กี่สิบปี แม่ชีทองสุข ลำไฉน ท่านสอนไว้เรื่องมาแจ้งชัดในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง ที่ทำมาแต่ต้นและติดต่อกันมากี่ปีนั้น ไม่ถึงพระพุทธรูปองค์ มารมันจำแลงแปลงกายมากิน โดยที่รู้ญาณของเราไม่ทันเขา พอเรารู้เราก็เหวี่ยงแตก ที่เราทำไปนั้นไปบำรุงใครกันแน่

ความรู้ทางวิชาธรรมกาย ตามที่รู้มานั้น เมื่อเดินวิชานานไป บางอย่างเราฟังมาผิด ๆ มารเขาหลอกไว้ เราจะว่าใครไม่ได้ เพราะเราก็ถูกหลอกมาด้วยกัน

เรื่องจุดดำตามที่กล่าวนี้ เรายังกำจัดไม่ได้ นั่นคืออันตราย เพราะเรามุ่งวิชาให้เดินไปตามขั้นตอน เมื่อเห็น เราไม่รีบกำจัด เขาก็หนีไปได้ มาตั้งต้นกันใหม่ ไม่ว่าเราจะเดินวิชาไปถึงขั้นตอนไหน **พอเห็นจุดดำ ให้รีบกำจัดจุดดำนั้นก่อนทันที** โดยเราสมมุติใจให้เป็นปลายเข็ม แล้วพุ่งเข้าไปให้ถูกกลางของจุดดำ บังคับให้หนึ่ง จุดนั้นจะนิ่งหรือไม่นิ่ง อย่าสนใจ ให้พุ่งใจเราทะลุนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ไปสุดหยาบสุดละเอียด แล้วนี่ก็กายมนุษย์พิเศษไปดับกายทั้งปวงที่ประจำนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์นั้น แลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย ให้สิ้นเชื้อ หากไม่สิ้นเชื้อ เราก็ทำอยู่อย่างนั้น เมื่อภารกิจจุดดำหมด

ปัญหาแล้ว จึงเดินวิชาต่อไป คราวนี้มาดูต่อไปว่า เขาจะมาไม่ไหนอีก เพราะเขาจะต้องส่งธาตุธรรมของเขามาสู้อยู่ในรูปแบบอื่นอีก

❖ มารเขาหลอกเรายังกว่าผีหลอกคน

ประเด็นที่จะกล่าวก็คือ มารเขาหลอกเราสารพัด เรื่องใดที่เราทันเขา ก็หาวิธีอื่นมาหลอกต่อไป วิธีพื้นฐานที่เขาหลอกสำเร็จมาทุกสมัย คือ วิธีไม่ให้เราเข้าถึงวิชา ไม่ให้เราเข้าถึงบารมีธรรมสำคัญ วิธีนั้นคือ ลาม ยศ สรรเสริญ สุข นั่นเอง ขอให้ดูบ้านเรา ยังไม่เป็นวิชาอะไรทั้งนั้น ยังไม่เห็นอะไรทั้งนั้น แต่ใจเป็นสมาธิและท่องคาถาได้ นั่งร้อยลูกประคำ ท่องอิติปิโส ๑๐๘ เทียว เพียงเท่านั้นเอง มารเขากัดการสร้างบารมีทันที โดยไม่ขวางสมบัติ เงินทองไหลมา ชื่อเสียงโด่งดังทำอะไรลงไปหมด คือมารเขาเข้ามาทำกับทั้งหมด โดยเราไม่รู้ เพราะเราไม่เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ไม่เห็นและไม่รู้ แต่เรามั่นใจท่องอิติปิโส ดังที่เราเห็นทุกวันนี้ หากให้ท่านผู้นี้เข้าถึงวิชา ต่อไปภายหน้าเมื่อมีบารมีมากขึ้น ก็จะคิดวิฆเนศวรกับเขา มารเขาคิดอย่างนั้น วิธีแก้ของเขาก็คือให้เราเพลินใน ลาม ยศ สรรเสริญ สุข ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่ทราบ ก็ได้ทราบในทำวิชาปราบมารนี้เอง สุดท้ายเราไม่ได้สร้างบารมีขั้นสูง เรื่องมรรคผลนิพพานตามที่อธิษฐานไว้ มีแต่เลื่อนกลาง เราไปทราบชัดเจนในวันที่เราตาย รายไหนก็รายนั้น นี่คือนิสัยที่เราเห็นในบ้านเมืองเรา

ยังมีหลอกอีกอย่างหนึ่ง อยากกล่าวไว้ในที่นี้ เพราะเพิ่งทราบ เมื่อบารมีของเราแก่กล้าขึ้น มารเขาก็มีวิธีหลอกอีกอย่างหนึ่งคือ หลอกรู้ล่วงหน้า ข้อมูลที่นำมากล่าวก็คือ เราเดินวิชาละเอียดขึ้นไป ไปพบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นและพบจักรพรรดิสำคัญ มารเขาเอาไปซ่อนไว้ เราพบเข้า ต้องทำวิชาแก้ไข อารธนาพระองค์กลับมา ตามที่ได้กล่าวไว้ นั่น เมื่อธาตุธรรมตรวจบารมีจักรพรรดิ ปรากฏว่ามีบารมีมาก บางองค์บอสงฆ์ไม่ถ้วน เหตุใดมารจึงเอาตัวไปกักกันไว้ได้ เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้มากเข้า นานเข้า เข้าธรรมกายไปถามกายธรรมของหลวงพ่อกว่าทำไมจักรพรรดิมีบารมีมากปานนั้น เหตุใดมารจึงเอาตัวไปได้ กายธรรมหลวงพ่อบอกว่า มารยังหลอกไปได้ พอเราได้ยินคำตอบ เราเหวี่ยงแตกแล้วอย่างนี้เราจะเหลือหรือ มารต้องหลอกวันยังค่ำ สรุปแล้ว ได้ความว่า รู้ญาณของเรานั้น มารเขาเข้ามาบ้ายเบนได้ ให้เราเห็นอะไรผิดจากความเป็นจริง เราหลงเชื่อรู้เชื่อนั้น มารก็เอาตัวไปอีก

ดังนั้น การเรียนของเราต้องเป็นไปด้วยความระวัง

คราวนี้ท่านอยากทราบว่า นายการุณย์ บุญมานุช นั้นมารไม่หลอกหรือ ตอบว่า หลอก แต่การหลอกนั้นบางนั้นเราจับได้ และบางครั้งเรายังจับไม่ได้ ในส่วนที่เรายังจับไม่ได้ นั้น ยังไม่ทราบว่าเมื่อไรจะจับได้ เรื่องนี้ต้องค่อย ๆ เรียนไป เพราะมารยังดัดไม่หมด เขายังหลอกเราได้ หน้าที่ของเราคือรีบเรื่อยไป ไม่มีการถอยหลัง เพราะเรื่องมันมาถึงแค่นี้แล้ว อย่าไปแสดงความอ่อนแอให้มารมันได้ใจ

คนใดที่เป็นวิชาถึงขั้นได้เหตุผล มารเขาต้องหาทางกำจัดให้พ้นจากหมู่พวก

วิธีนี้เขาใช้ในกรณีที่มีการรบเข้าด้ายเข้าเข็ม เมื่อคนเป็นวิชาพ้นไปจากหมู่พวก เขาก็ยิ้มรับเท่านั้น ข้าพเจ้าคิดอยู่ว่า จะเล่าหรือไม่เล่า หากคิดว่าการศึกษาก็ควรเล่า แต่ถ้านำมาเล่าแล้วเป็นการไม่สมควร เราไม่ควรกล่าว คิดอยู่หลายครั้ง ก็เราเรียน เราศึกษา เราจะไปเกรงอะไรอีกเล่า บัณฑิตมีอยู่ เราปรารถนาความรู้ คนอย่างเราไม่ต้องการเสียสละ ไม่ต้องการเอาชื่อ แต่จะยกตัวอย่างจริงให้เห็นว่า มารมกันขนาดไหน ที่เขาจะเอาคนเก่ง ให้พ้นไปจากหมู่พวก

เรื่องเกิดขึ้นในสมัยที่หลวงพ่อบำพาด แต่อากรการใช้ยังไม่รุนแรง เป็นเหตุการณ์ใกล้ที่หลวงพ่อบำพาดจะมรณภาพแล้ว เรื่องมีอยู่ว่า ในหมู่ท่านที่ทำวิชาด้วยกัน คิดอย่างไรไม่ทราบ มีข่าวว่าหลวงพ่อบำพาดให้อุบาสิกาดนอม อาสวไวย พ้นไปจากหน้าที่ทำวิชา มีการพูดกันไปพูดกันมา ข่าวนี้ทราบมาถึงแม่ชีดนอม ในครั้งนั้นเป็นที่ทราบกันทั่วว่า แม่ชีดนอม อาสวไวย เป็นคนเก่ง ทำวิชาได้เหตุได้ผล เป็นที่ยกย่องกันทั่วไป

แม่ชีดนอมท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ฉันก็อยากทราบว่า ข่าวที่จะให้ฉันพ้นหน้าที่ทำวิชา เป็นจริงหรือไม่และอย่างไร เพราะฉันก็มีบ้านของฉันอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง มีแต่คนมาถามเรื่องราว ฉันคอยหาจังหวะอยู่ เมื่อไรจะได้จังหวะเข้าไปกราบหลวงพ่อบำพาด จะได้ถามเรื่องราวให้ชัด แม่ชีท่านเล่าอย่างนั้น

วันหนึ่งเป็นจังหวะดี หลวงพ่อกำลังฉันอาหาร ผู้คนทั้งปวงคอยฟังอยู่ เขาอยากฟังข่าวจึงมากันมาก พอฉันไปถึงกราบหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อบำพาดเห็นแม่ชีดนอม รับสั่งว่า เออ ! หนอมคอยหลวงพ่อก่อน ให้หลวงพ่อบำพาดฉันของหวานก่อน แล้วหลวงพ่อบำพาดฉันของหวาน รับฉัน เพื่อจะได้พูดกับแม่ชีดนอม พอหลวงพ่อบำพาดฉันอาหารเสร็จ

หลวงพ่อบำพาดพูดกับแม่ชีดนอมว่า เออ ! หนอมมาก็ดีแล้ว หลวงพ่อบำพาดจะสั่งวิชา วิชานั้นให้ทำอย่างนั้น วิชานี้ให้ทำอย่างนี้ รีบไปทำวิชานะลูก รีบทำนะลูกนะ แล้วแม่ชีดนอมก็ก้มกราบหลวงพ่อบำพาด ทั้งหลายก็พากันกลับ หลวงพ่อบำพาดไม่ได้รับสั่งให้พ้นจากการทำวิชา ตามข่าวที่ใคร ๆ เขาพูดกัน ไม่ทราบเอาข่าวนี้มาอย่างไร แม่ชีจะกลับไปอยู่บ้านส่วนตัวที่จังหวัดอ่างทองก็กลับไม่ได้ เพราะหลวงพ่อบำพาดสั่งให้ทำวิชา มีแต่งานทำวิชาเพิ่มขึ้น หลวงพ่อบำพาดสั่งเพิ่มขึ้นอีก ใคร ๆ ก็ได้ยินกันว่าหลวงพ่อบำพาดสั่งอย่างไร หลวงพ่อบำพาดมีรู้มีญาณหยั่งรู้ทันมาร จะเอาคนเก่งพ้นไปจากหมู่พวกทำวิชาได้อย่างไร หลวงพ่อบำพาดทราบดี

ตัวอย่างนี้ เขาเรียกว่า มารทำแผนผังระเบิด เพื่อให้คนเก่งพ้นไปที่ละคน เมื่อเราหมดคนเก่ง แล้วเราจะได้อะไรไปสู้มาร คนสู้ต้องเก่งพอสมควร มีมากคนก็จริงอยู่ แต่ไม่ถึงขั้นเก่ง อย่างนี้แพ้วเขาวันยังค่ำ คนทำวิชาชั้นสูงนอกจากจะมีความรู้ดีแล้ว ต้องหนักแน่น ต้องมักน้อย ต้องนุหนัก ก็เห็นแต่หลวงพ่อบำพาดของเราเท่านั้นที่จะทำได้ ตามที่เล่ามานี้เป็นตัวอย่างที่เราต้องใคร่ครวญและพิจารณา ว่างานปราบมารนั้นทำยาก ต้องประจบด้วยปัจจัยหลายอย่าง

เรามีแต่จะหาคนเก่งมาช่วย แต่กลับจะเอาคนเก่งหนีไปจากเรา เราจะทำงานใหญ่คือ งานปราบมาร เราต้องหาธาตุธรรมนักรบเข้าไว้เป็นกองทัพ จะเสียอะไรไม่ว่า ขอให้ได้ผู้มีบุญนั้นเถิด เพื่อจะ

ได้มาเป็นกำลังในงานปรามมาร ยิ่งเก่งกว่าเรายิ่งดี ขอให้เก่งกว่าเราเถิด ขอให้เขาเข้าถึงวิชามากกว่าเราเถิด ขอให้เขาเป็นวิชามากกว่าเราเถิด เราปรารถนาถึงเข้าผู้นั้น จะเสียอะไรเท่าไรไม่ว่าเลย ขอให้เราได้พบคนเก่ง นี่คือการปรารถนาของหลวงพ่อก

ดังนั้น ขอให้เราเรียนเรื่องราวของหลวงพ่อกไว้ให้มาก เพื่อเป็นคติเตือนใจแก่เรา ที่ข้าพเจ้านำมาเล่านี้ ก็เพื่อให้เราได้ยินได้ฟังอะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้มีบารมีธรรม ไม่ว่าอะไร อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ ต้องใคร่ครวญให้ดีกว่า

✚ วิชาซ้อนกายสับกายมีประโยชน์อย่างไร

เมื่อกายซ้อนกันได้แล้ว อย่างอื่นก็ซ้อนกันได้หมด เมื่ออะไรทุกอย่างมารวมเป็นหนึ่งเดียวแล้ว เราจะทราบกำลังของเราทันที ว่าเรามีอะไรอยู่เท่าไร การที่เราจะคิดทำอะไรต่อไปนั้น เราจะทราบว่าเรามีทุนรอนอย่างไร

พลังแห่งรู้ พลังแห่งญาณทัสสนะ พลังแห่งนิโรธ พลังแห่งค่านวณ เรามีอยู่เท่าไร เราจะทราบทันที

แต่เราทราบเฉพาะฝ่ายของเรา กำลังฝ่ายของมาร เราไม่ทราบ ทั้งที่เราอยากทราบ แต่เรากียังทราบไม่ได้ ประเด็นนี้เองทำให้เราทราบว่า เราเป็นรองธรรมชาติมารมากมาย เพราะมารเขาไม่เคยทำวิชาซ้อนสับทับทมิฬมาสู้กับเรา หากเขายกสรรพกำลังมาสู้กับเรา ป่านนี้งานปรามมารมีข้อยุติไปแล้ว

✚ ปัญหาที่เผชิญในปัจจุบัน

ประการแรก รู้และญาณของเราคำนวณไปไม่ไกล มารเขาจะเข้าหุ้มเคลือบเห็นจำกัดรู้ ทำให้วิชาเดินเข้าไม่บรรลุละเอียดที่มารเขาสกัดรู้สกัดญาณ

กายของมารที่เราพบ เป็นกายมนุษย์แต่ละเอียด ขนาดเรารวมรู้รวมญาณยังเห็นกายของเขาไม่ชัด เรียกว่าละเอียดยิ่งกว่าละเอียด ประเด็นนี้เอง ที่เราตกเป็นฝ่ายปกครอง เพราะเราไม่เห็นตัวตนของเขา ทั้งที่เรารู้ แต่เราไม่เห็น แปลว่า กายของเขาละเอียด ต่อไปจะอย่างไร ยังไม่ทราบ แต่ขณะนี้เป็นอย่างนี้

เหตุที่เขาทำไว้กำบังกาย เราก็ว่าสะอาด แต่พอรู้และญาณของเราไปสัมผัสรู้ และญาณของเราหยุดเพียงนั้น ไม่สามารถทะลุไปได้ แปลว่า เหตุคือ ภูมิคุ้มกันที่เขาทำไว้ละเอียดยิ่งนัก แล้วนิพพานภพ ๓ โลกกันต์ ที่อยู่ในนั้นยิ่งละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก จนเรามองไม่เห็น ไม่รู้จะไปดับอะไร

การที่เราพบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นและพบจักรพรรดิ ก็พบตรองนี้

เราจะไปถามใคร ไม่มีใครบอกเราได้ ไม่ใช่พระองค์ไม่ยากบอก พระองค์อยากบอกใจจะขาด เพราะอยากให้งานปราบมารเสร็จสิ้นเร็ว ๆ มันยืดเยื้อมานานแล้ว
นี่คือปัญหา ถามว่าเราจะแก้อย่างไร นี่คือนงานทำวิชาประจำวัน
แนวการเดินวิชา ก็อย่างทีกล่าวนมาแล้ว

❖ ปัญหาใหม่ที่ตกใจกันหมดคืออะไร

หากท่านติดตามอ่านมาโดยตลอด จะทราบว่า การนิโรธที่ต่างคนต่างทำนั้น เกิดการเสียหายแล้ว

เสียหายอย่างไรหรือ ตามข้อมูลที่เราคำนวณละเอียดเข้าไปตามวิถีทางการรบของวิชาธรรมกายนั้น เราพบว่า จักรพรรดิสำคัญถูกมารลักพาตัวมาอยู่ที่นั่น เมื่อเราถอนถอยเอาพระองค์กลับมาได้แล้ว ถามพระองค์ว่า เกิดการพลาดท่าขึ้นอย่างไรหรือ ตามที่ท่านอ่านผ่านมานั้น จักรพรรดิท่านตอบตรงกันว่า เกิดจากการต่างคนต่างนิโรธ

ประเด็นนี้ เป็นที่ตกใจมากในธาตุในธรรมของเรา คำถามที่ติดตามมาก็คือ ต่อไปเราจะนิโรธกันอย่างไร

เพราะการนิโรธไม่พร้อมกันนั้น บัดนี้ เกิดปัญหาเสียแล้ว

คำตอบก็คือ ต้องนิโรธพร้อมกัน ตามหลักวิชาซ้อนสับทับทิวที่หลวงพ่อบ้านเคยสอนไว้ ปัญหาที่ตามมาอีกก็คือ จะเอากายมนุษย์ของใครรองรับ ยังตอบคำถามนี้ไม่ได้ ปัจจุบันนี้กายมนุษย์ของเรารองรับ หากเราตายไป ยังไม่รู้ว่าใครจะมาทำแทน นี่คือนคำถามที่ยังตอบไม่ได้

พระพุทธองค์และจักรพรรดิก็ต้องใช้กายมนุษย์ของเรา จึงจะมั่นคงและแข็งแรง หากใช้กายมนุษย์ของพระพุทธองค์หรือกายมนุษย์ของจักรพรรดิ จะไม่แข็งแรงเท่ากายมนุษย์ของเรา การรบจะไปถึงขั้นตอนใด กายมนุษย์ของพระพุทธองค์และกายมนุษย์ของจักรพรรดิก็จะแข็งแรงเท่ากับกายมนุษย์ของเรา ประเด็นนี้ยังตอบไม่ได้ในวันนี้ ต้องให้การรบเดินไปอีกระยะหนึ่งก่อน เรื่องมันยากอย่างนี้ วันนี้ยังคุยประเด็นนี้ไม่กระจ่างชัด ต้องรอไว้โอกาสหน้า

ข้อดีอีกประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าพอใจ นั่นคือ หากธาตุธรรมท่านได้รู้ได้เห็นอะไร เราพลอยรู้เห็นไปด้วย แม้เราจะรู้เห็นได้น้อยกว่าพระพุทธองค์ แต่ก็พอทราบบ้าง ซึ่งใคร ๆ ก็อยากรู้เรื่องในธาตุในธรรม แต่ก็รู้เห็นไม่ได้ ใครๆก็อยากรู้เรื่องของนิพพาน แต่ก็รู้เห็นไม่ได้ ได้แต่อ่านตำรา รู้ตามตำรา ผิดถูกอย่างไร เราไม่ทราบ ตำราว่าอย่างนี้ เราว่าไปตามตำรา แม้การทำวิชาปราบมาร เป็นการที่เราจะต้องไปรู้เองไปเห็นเอง แม้จะไม่มากนัก แต่ก็พอเป็นไป เราอยากให้แจ้งนิพพาน แต่แจ้งไม่ได้เพราะไม่ทำวิชาปราบมาร โอกาสจะแจ้งนั้นยากนัก และการที่จะนำเรื่องราวใด ๆ มาเล่าสู่กันฟัง ยากนักที่จะทำเช่นนั้น เพราะเป็นเรื่องละเอียดและลึกซึ้งยิ่งนัก

⊕ วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของชาติธรรม

เราทราบตรงกันว่า จักรพรรดิภาคปราบทวงพระนามว่า “**ต้นปราบ**” ทำหน้าที่ปราบมารต่อจากหลวงพ่อบำ ทำหน้าที่เป็นจอมทัพ ตามที่นำมาแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๒ นั้น เรื่องราวและความเป็นมาของ “ต้นปราบ” มีอย่างไร กล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มนั้น

มาถึงเรื่อง “**วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของชาติธรรม**” ได้กล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มที่กล่าวนั้น วันนี้เป็นวันทบทวนความหลัง ว่าตั้งแต่ต้นปราบท่านมารับหน้าที่ปราบมารเกิดผลงานอะไรบ้าง ข้าพเจ้านำมากล่าวแล้ว หนังสือเล่มนี้ทั้งเล่มคือผลงาน กล่าวมาแล้วและถือว่าจบแล้ว

แต่ที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังก็คือ เราไม่เคยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เมื่อเรามารู้มาเห็นเข้าจึงทราบว่ ในธาตุในธรรมท่านเคารพกัน ท่านให้เกียรติกัน โดยเฉพาะงานปราบมารเป็นงานสำคัญสุดยอด เป็นงานจำเป็นยิ่งยวดไม่มีงานใดสำคัญไปกว่านี้อีกแล้ว

เมื่อวันสำคัญนี้จะมาถึง ทิพย์ พรหม อรูปพรหม ท่านเตรียมการกัน จักรพรรดิกายสิทธิ์ท่านเตรียมการกัน เพื่อจะคารวะต้นปราบ ในธาตุในธรรมท่านก็คอยว่าเราจะจัดอย่างไร สิ่งของบูชาประกอบไปด้วยอาหารคาวหวาน ดอกไม้หอมและผ้าไตร พอเราเดินวิชาเข้าไปถวายในนิพพาน ธาตุธรรมท่านนำมาถวายต้นปราบทั้งหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น จักรพรรดิกายสิทธิ์ในนิพพาน ท่านเข้ามาถวายกันหมด พอเสร็จขั้นตอนของภาคนิพพาน เราก็หนีโรคกลับสู่กายมนุษย์ตัวเราเล็กเดินวิชา แต่เราคอยนิโรคู ทิพย์ พรหม อรูปพรหม จักรพรรดิกายสิทธิ์ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ท่านมาคารวะกันมาขาดสายตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น การทำวิชาปราบมารต้องหยุดระยะหนึ่ง เมื่อโอกาสนี้ผ่านไป เราจึงเดินวิชาการเป็นปกติต่อไป

คนมีบุญนั้นมีอยู่ มีหลายท่านส่งเงินไปให้ บอกวัตถุประสงค์ว่าบูชาต้นปราบ ข้าพเจ้าก็ทำให้ตามเจตนารมณ์ของผู้บริจาค จึงได้ข้คิดว่า คนมีบุญนั้นยังมีอยู่ บุญสำคัญอย่างนี้จะม้คนทำได้กี่คนหรือไม่มีเลย นี่ค้ความคิดของข้าพเจ้า เราทำวิชาขั้นสูงไม่ได้ แต่เอาเงินของเราให้ข้าพเจ้าทำให้ ท่านก็ได้บารมีสำคัญ โดยที่ท่านคาดไม่ถึง เราคาดไม่ถึงว่าเราได้บารมีระดับนี้กับเขาแต่ท่านก็ได้แล้ว โดยที่ท่านไม่ทราบ จะมีก็คนที่รู้และทำ นี่ค้ความคิดของข้าพเจ้า **เขารบกันในธาตุในธรรม แต่เราอยู่เฉย ๆ โดยที่เราไม่ได้ร่วมอะไรเลย เรากลายเป็นคนไร้ค่า แม้พระบรมศาสดายังทำ แต่เราอยู่เฉยเราไม่รู้ไม่เป็นไร แต่รู้แล้วไม่ทำอะไรเลย มันหดหู่ใจ** เมื่อเราเดินวิชาเข้านิพพานหากธาตุธรรมท่านพูดขึ้น ว่าเราไม่รู้หรือ เราก็เสียหน้า แถมเสียชื่อด้วย เพราะเราเป็นคนดัง เรื่องแค่นี้เราอ้างว่าไม่รู้ มันเสียหน้าเรามากอยู่

เรื่องปัญญาในการบุญนี้ มีคราวหนึ่งธาตุธรรมท่านใช้ให้ข้าพเจ้าไปปราบมารที่ประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าไปอินเดียเมื่อปี ๒๕๓๐ หากท่านอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑ ท่านจะทราบรายละเอียด เรื่องมีอยู่ว่าไปไหว้สังเวชนียสถานในประเทศอินเดีย มาถึงวันที่จะไปไหว้พระพุทธร

ไสยาสน์เมืองกุสินารา การไหว้มีการปิดทองกัน มีเครื่องทองชุดเดียว แล้วเราจะทำอะไร บุตรภรรยา และญาติของเราไม่ไปด้วย มีเรามาเพียงคนเดียวเท่านั้นเกิดปัญหาขึ้นทันที ทองชุดนี้ข้าพระพุทธเจ้า ปิดแทนบุตรภรรยา แทนญาติมิตรทุกคน แทนเพื่อนสหายธรรมมิกทุกคน แล้วเราก็ตกลงไปที่พระพุทธไสยาสน์นั่น คือ ลูกเมียของเราเขาไม่รู้ ญาติของเราเขาไม่รู้ เราก็ตกลงไปเลย เขาเลยพลอยได้บารมีไปด้วยโดยที่เขาไม่ทราบ

ในการบูชาวันเอกราชของชาติธรรมกัเช่นนั้น ลูกเมียเราเขาไม่รู้ และญาติของเราเขาไม่รู้ เขาไม่เป็นธรรมกายเหมือนเรา ข้าพเจ้าหยิบเงินขึ้นมาจำนวนหนึ่ง แล้วอธิษฐานใจในนามของลูก เมีย ญาติมิตร และเพื่อนสหายธรรมมิกทุกคน ทำการกุศลในวันเอกราชของชาติธรรม เราจับจ่ายใช้สอยไป เวลาชาติธรรมท่านให้บารมี ปรากฏว่าลูกเมียของเราได้ด้วย และญาติมิตรได้ด้วย เขาเหล่านั้นได้ไปโดยที่เขาไม่รู้ตัว เราทำแทนให้หมดทุกคน

❀ ความหนักใจของต้นปราบเป็นอย่างไร ในฐานะที่เป็นจอมทัพปราบมารแทนหลวงพ่อ

หากท่านได้อ่านหนังสือปราบมารภาค ๒ ท่านจะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องของต้นปราบ ทันใดที่ต้นปราบเสด็จมา หลวงพ่อก็ได้แจ้งหวั่นทันที มอบงานปราบมารให้แก่ต้นปราบอย่างทันที ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้และที่จะมีต่อไป ต้นปราบอยู่ในฐานะ “ผู้ปกครองใหญ่” ต้องรับผิดชอบในธาตุทั้งหมดในธรรมทั้งหมด อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พูดอย่างตลกหน่อยก็คือ หลวงพ่อก็ให้เราับและอย่างไร ต้นปราบก็ต้องรับและอย่างนั้น มันหนักใจไปหมดไปตรงไหนก็มีแต่มาร มาที่ไหนก็มีแต่มาร ต้องปราบทั้งนั้น ต้องเป็นหน้าที่ทั้งนั้น ขอบข่ายแห่งความรับผิดชอบ ดูไปแล้วมันครบจักรวาล

งานปราบมารยากแค่ไหน ลำบากเพียงไร เรื่องนี้จะให้ท่านต้องเข้ากายธรรมไปถามหลวงพ่อ ให้หลวงพ่อบรรยายอย่างตรงไปตรงมา เราก็จะชนลูกชนชั้นและเหงื่อแตก

เหตุใดต้นปราบจึงรับงาน จะไม่รับได้อย่างไร ก็ข้าพเจ้าทำวิชาอยู่ ข้าพเจ้าทำ ไม่ว่าใครจะนิ่งดูดยาไม่ได้ก็ต้องกระโดดลงมาร่วมสังฆกรรม ข้าพเจ้าเพิ่งทราบในหนหลังนี้เอง แต่เดิมนั้น “ต้นใหญ่” ทรงวางแผนร่วมกับหลวงพ่อ จำได้ว่าต้นใหญ่ขอให้เรายืนยันเป็นคำพูด ให้รับคำว่า จะปราบมาร แต่เหตุการณ์วันนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำ แต่ก็ทำวิชาปราบมารมาจนถึงวันนี้ และมาถึงยุคของต้นปราบ จึงทบทวนความทรงจำเราว่า เราหลวมตัวไปทำวิชาปราบมารได้อย่างไร หากท่านอ่านปราบมารภาค ๑ ท่านคงจำเหตุการณ์ได้ เพราะได้เล่าไว้แล้ว วันนี้ได้คิดว่าเหตุใดต้นใหญ่ทรงรู้ว่าคำพูดของเราเชื่อได้ และงานปราบมารดำเนินมาจนถึงยุคที่ต้นปราบเสด็จมารับงานเอง ตรงจุดนี้เองที่เข้าป่าของต้นใหญ่ไม่พลาดเลย แต่ท่านไม่บอกเราแต่ต้น หากบอกความจริงแก่เรา เราก็ไม่ขัดข้อง ที่เรา

ขัดข้อง เพราะความรู้ของเรามันไม่เข้าท่าเลย จะเอาความรู้ระดับอนุบาลไปปราบมารได้อย่างไร นี่คือข้อขัดข้องที่เราคิดในตอนนั้น คือ เราไม่ทราบว่ามีจักรพรรดิคูบารมีฝีมือเยี่ยม เราไม่รู้ เราเพิ่งรู้นี่

วันนี้เป็นวันที่ตื่นปราบหนักพระทัย หนักพระทัยในงานที่พระองค์รับผิดชอบ ไม่หนักแต่พระองค์เท่านั้น จักรพรรดิในกองทัพของพระองค์ก็หนักพระทัยไม่แพ้กัน มนุษย์ที่ร่วมหนักใจด้วยอีกคนหนึ่งก็คือข้าพเจ้า งานปราบมารไม่ง่ายอย่างที่ธาตุธรรมท่านคิด รสชาติแห่งการปราบมารมีอย่างไร ข้าพเจ้าทราบเป็นอันดี การที่หลวงพ่อดวายหน้าที่แก้ต้นปราบนั้น หลวงพ่อทำถูกแล้ว เพราะหลวงพ่อก็เอือมระอามานานแล้ว ใคร ๆ ก็รู้ แต่เราเป็นศิษย์หลวงพ่อ จะไม่ช่วยหลวงพ่อเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง ก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยนึกเคืองหลวงพ่อ แต่ระยะนี้ไม่เคืองท่านแล้ว เพราะอะไรหรือ ก็เพราะมาตัวเองมาเห็นเอง เห็นใจทุกคนที่ปราบมาร มันไม่ง่าย หลวงพ่อของเราเหนื่อยมาากแล้ว รับละมาากแล้ว ให้คนอื่นมารับละกันบ้างเป็นไรไป ตามที่บรรยายมานี้ เรียกว่า เปิดใจพูดกันแล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายเข้ามามีหน้าที่บ้าง ขอให้ท่านได้มาปราบมารบ้าง ที่เขายกย่องว่าเก่งนั้น น่าจะลองเดินวิชาดูบ้าง เราอาจอดเก่งในหมู่พวกเดียวกัน ไม่เข้าท่าเลย น่าจะไปเก่งกับมาร มันจะแลดูน่านับถือมากกว่า เป็นการเก่งนอกเวที ควรขึ้นไปประมือกับมารดีกว่ามาชมเหงพวกเรากันเอง

✿ จักรพรรดิกายมนุษย์มีความเป็นมาอย่างไร

ทันใดที่รบไปถึงจุดหนึ่ง ไปพบจักรพรรดิกายมนุษย์อยู่ในเหตุละเอียดที่มารเขาทำหุ้มเคลือบเอิบอาบไว้ เมื่อเราเดินวิชาไปถึงเข้า จักรพรรดิกายมนุษย์ก็หลุดออกมาจากเหตุละเอียดนั้น แล้วจักรพรรดิกายมนุษย์ก็มาอยู่กับเรา ตามที่ได้เล่ามาแล้วนั้น

ทันใดที่พบเหตุการณ์เช่นนี้ ตกใจกันหมดทั่วธาตุตลอดธรรม เพราะไม่เคยเห็นจักรพรรดิกายมนุษย์ เพิ่งได้เห็นเพิ่งได้พบ จึงเป็นความรู้ใหม่ ได้ถามหลวงพ่อกว่า จักรพรรดิกายมนุษย์นี้มีความเป็นมาอย่างไร ส่วนจักรพรรดิกายละเอียดที่อยู่ในกายของเราและที่เราพบในดวงแก้วกายสิทธิ์นั้น เราเข้าใจแล้ว เพราะเป็นธรรมชาติ คือ พอเราเกิดมา เราก็เห็น เราไม่สนใจสืบทราบความเป็นไป ความเป็นมา เพราะเราเห็นเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว

เรื่องจักรพรรดิกายมนุษย์นั้น เมื่อเราถามหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านค้นคว้าแล้ว บอกความรู้ให้ทราบไว้หน่อยหนึ่งจะเล่าให้ฟังดังนี้

หลวงพ่อบอกว่า จักรพรรดิกายมนุษย์นั้น แต่เดิมก็เหมือนอย่างเรานี่ คือ เป็นมนุษย์แต่สร้างบารมีมาก จนกายมนุษย์นั้นใสแล้วก็สำเร็จไปเลย เปรียบเทียบเหมือนพระพุทธเจ้านิพพานเป็นนั่นเอง แต่ทำหน้าที่คนละอย่าง นี่คือสรุปย่อที่หลวงพ่อบอก เราก็จำความรู้ไว้

คราวนี้เรามาขยายความ พระพุทธเจ้ามีหน้าที่ในทางธรรม แต่จักรพรรดิมีหน้าที่ในทางโลก พูดให้กระชับหน่อยก็ว่า งานพุทธจักรเป็นเรื่องของพระพุทธเจ้า งานทางอาณาจักรเป็นเรื่องของ

จักรพรรดิ ดูไปแล้วก็เหมือนพระเจ้าแผ่นดินกับพระพุทธเจ้านั่นเอง พระพุทธเจ้าท่านก็แสวงหาโมกขธรรมและสอนเวไนยสัตว์ ส่วนพระเจ้าแผ่นดินก็ปกครองอาณาประชาราษฎร์

ประเด็นที่เราควรคุยกันก็คือ ทำไมมารมันจึงมาเอาจักรพรรดิกายมนุษย์ของเราไปได้หมด เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแต่ครั้งใดและเมื่อไร โดยที่เราไม่มีใครรู้ไม่มีใครทราบ เมื่อการรบมาถึงจุดที่เราไปพบจักรพรรดิที่มารเอาตัวไปกักกัน เอาไปซ่อน โดยที่สร้างเหตุปกครองให้อยู่ เหตุปกครองที่ว่านี้มารเขาทำขึ้น เมื่อไปอยู่ในนั้นเสียแล้ว รานีโรไปไหนมาไหนไม่ได้เลย เหตุที่ว่านั้นมีอำนาจบังคับจิตใจวิญญาณบังคับกาย เราอยู่ได้บังคับแห่งมารชัดเจน ดีแต่เราไปเห็นเข้า เราไปพบเข้า หากเราไม่ไปรู้ไปเห็น ไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น และไม่ทราบว่าอยู่ในเหตุกักกันนั้นไปนานอีกแค่ไหน นี่คือความคิดของข้าพเจ้า

อีกประการหนึ่ง ได้ถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อครับ ทำไมจักรพรรดิมีबारมีมากกว่าพระพุทธเจ้า หลวงพ่อท่านตอบว่า ต้องมากกว่าสิ เพราะจักรพรรดิมีหน้าที่ดูแลพระพุทธเจ้า หลวงพ่อท่านตอบอย่างนั้น เราก็จำไว้ แล้วเราก็คิดต่อไปว่าก็เมื่อมารมาเอาจักรพรรดิของเราไปได้ ตามข้อมูลที่เราพบในบัดนี้ แปลว่า เราไม่มีอะไรเหลือแล้ว รวมความว่ามารมันเอาไปได้ทั้งหมด ถ้าเราไม่ทำวิชาปราบมาร ไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น เท่าที่ข้าพเจ้ารบบมานี้เพียง ๑๐ กว่าปี ยิ่งรบและยิ่งเดินวิชาได้พบได้เห็น มีแต่ฝ่ายเราแพ้มารทุกรูปแบบ ตามหนังสือปราบมารเล่มต่าง ๆ ที่เสนอมมาแล้ว ขอให้ท่านได้ทราบไว้แต่วันนี้ ข้าพเจ้าพยายามเผยแพร่ความรู้ เพื่อที่จะได้พบคนมีบุญที่มีความรู้มาช่วยกันปราบมาร

วิชาปราบมาร ต้องทำต่อไป เรื่องราวและเนื้อหาสาระจะมีอย่างไรต่อไป โปรดมาพบกันใหม่ในหนังสือปราบมารภาค ๔ ขอให้ทุกท่านเข้าถึงวิชาปราบมารทุกท่านเถิด

ด้วยความปรารถนาดีจากกระผมผู้เขียน

(นายการุณย์ บุญมานุช)

ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๓๐ ส.ค. ๒๕๓๘

***** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุษย์ อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)

๑. **คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์** : ๔๒ ถ. จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร (๐๒) ๒๘๒ - ๘๖๖๑
๒. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.วิภาวดี
รังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒
E-mail : niphonl@gmail.com
๓. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุดรดิตถ์ จ.อุดรดิตถ์ โทร. (๐๕๕)
๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com
๔. **ดร.มนัส โกมลทา** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐
โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com
๕. **ดร.ปริญญา จันทร์ตา** : ๖/๔ ซ.วิเศษเสนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี
๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๔
๖. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์วิรัชญ์ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖
แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-
๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com
๗. **คุณธรรศ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู
เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘
E-mail : toucht@gmail.com
๘. **คุณเจษฎา สุนันท์ชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com
๙. **คุณประวดี สุธีจรรุวัฒน** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ.ลาดพร้าว กทม.
๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔
E-mail : prawats@cementthai.co.th
๑๐. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com
๑๑. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มัณฑนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี
๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail :
amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๑**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อดอกน้ำ เพราะธาตุธรรมของร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะปายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุณวิชาเต็ม ที่กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดีย ด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทวงพระนามว่า “ต้นปราบ” เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายนานปราบมารให้ “ต้นปราบ” รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>)

๓. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๓**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลียงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของต้นปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธรูปเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm>))

๔. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อดอกน้ำ**” เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm>)

๕. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดอกน้ำ**” เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm>); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผล
พิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อดำปากน้ำ <http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือของวิปัสสนาจารย์)
การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้
เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm>)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๔ ของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลียงเชียงจัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๔.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร” ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ “สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม” เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ “ไม่หยุดไม่ถึงพระ” เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดปากน้ำ” เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของพระสมศักดิ์ มหัพฺพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ” เล่มนี้รับรองว่าอ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๖.htm>)

๗. ชื่อหนังสือ “ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๘. ชื่อหนังสือ “ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp>)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๔๖ – ๒๕๔๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้
ไปเรียนนิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๔๙ – ๒๕๕๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการ
เป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนนิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับ
แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๑ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตร
ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ
ระหว่างนี้ไปเรียนนิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๕๑ – ๒๕๕๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการ
อำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนนิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๖ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับ
แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ศิษย์เอกของหลวงพ่อดาวทอง ได้เรียนนิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชา
ธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี้ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแผ่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ
ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่
จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแผ่วิชาธรรมกาย
ไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี
เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๖๐ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากร
เผยแผ่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยัง
ได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแผ่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชา
ปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่ว
ประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๖๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม — ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็น ที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแก่วัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบิณฑบาตทั้งหลายแล้ว ที่ได้สร้างบารมีธรรมขั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และ สืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

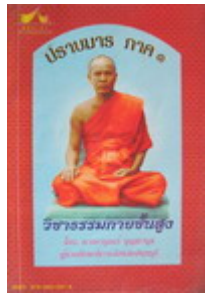
ทางสำนักพิมพ์เสียงเสียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบิณฑบาตทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุษย์ อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิกที่นี่**
<http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm>

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

ปราชญ์ ภาค ๑
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๒
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๓
ราคา ๑๕๐ บาท

คำว่า **“ปราชญ์”** เป็นคำที่หลวงพ่อดำรงปากน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **“ปราชญ์”** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปราชญ์คือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกชีวิตต้องด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า **“มาร”** เขาทำวิชาปกครองไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อทำวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่วุ่น เรียกว่า **“ปราชญ์”** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราชญ์ภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (<http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm>)

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อดาวนันทน์ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อดาวนันทน์ได้ทำตำราไว้นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้จริงๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้ขั้นนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใคร่ครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จคือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

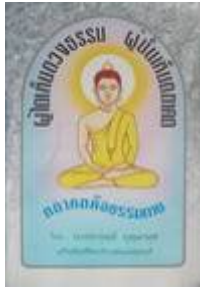
คู่มือสมาธิ

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิเล่มนี้ จัดเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านที่จะเรียนรู้นี้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนขั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมาธิ ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปที่ละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้บทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่อบอกว่าแน่นอน

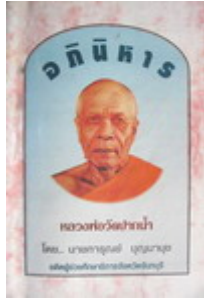

ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต
ตถาคตคือธรรมกาย
ราคา ๘๐บาท

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า **การทำใจให้สว่างใส**

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมชั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่า วิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปารัตนของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รวบรวมแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

อภินิหารหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อดำผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพานจะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพว่าหลวงพ่อดำมีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อดำสืบไป

คติธรรม คตินิยม
การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อดำปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อดำ ทำให้ง่าย เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อดำ ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไรก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโวหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อดำไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิตให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมาร รวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงพ่อ ลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุธรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดัดวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือแผนของมาร สุดท้าย เขาก็จะดับวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าไว้ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะกำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านเฝ้ารู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงริบหาความรู้ อย่างด่วน

ตอบ : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ

๑. ชื่อหนังสือ **“ทางมรรคผล”** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ กาย คือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. ชื่อหนังสือ **“คู่มือสมาธิ”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวาย สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายใต้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)
๓. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๔. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร ๒”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยากมาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่ วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๕. คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบวาใครมาขอยืมหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็ให้เขาผู้นั้นยืมไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อ จนบัดนี้ ไม่ทราบวาดำราเล่มนี้อยู่กับใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครยืมไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัลให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์และสืบสาน

มารเขาไม่ต้องทำกินอะไร ได้เวลาก็มาระเบิด
ดวงบุญไปจากพวกเรา เหมือนเสือล่ากวางในป่า
ธรรมชาติเขาถูกมารรังแกในทุกรูปแบบ ตั้งแต่มี
มรรคผลนิพพานมาแล้ว เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ไม่มีใคร
เรียน ถึงเรียนก็ยังไม่ถึง ก็ไม่รู้ไม่ทราบ
อยู่ดี เพราะมันละเอียดลึกซึ้งยิ่งนัก กลับมาดูพวก
เรา สร้างบารมีกันอย่างนั้น สิ่งที่เราควรทำกลับไม่ทำ
สิ่งที่ควรเรียนกลับไม่เรียน อย่างนี้หวนคอมารด้วย
ประการทั้งปวง เรื่องราวไม่มีแค่นี้ ปราบมารภาค
๑-๒-๓ จะให้ความรู้แก่เรา

ปราบมาร เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง
ทำทนายผู้มีบารมีธรรม ให้เข้าไปเรียนรู้
มีใครบ้างที่เรียนได้รู้ได้ ในความรู้อันลึกซึ้งนั้น
ประเทศไหนเมืองไหน ไม่มีวิทยาลัยที่ใดสอน
ความรู้สำคัญนี้ มีเรียนกันแล้วในบ้านเมืองเรา

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน
หรือเพื่อการค้า ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใด
ฝ่าฝืนจะมีความผิดตามกฎหมาย